

சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு

அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

நா.ப. சுமதி, எம்.ஏ., எம்.:பில்., எம்.எட்.,

பதிவு எண்: Ref.021677/Ph.D.2/TAMIL/P.T/October 2007.

நெறியாளர்

முனைவர் ச. ஈஸ்வரன்,

எம்.ஏ., எம்.:பில்., பிஜிடிஜேஎம்சி., பிஎச்.டி.,

இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

(தேசியத் தரமதிப்பீட்டுக் குழுவின் 'A' தகுதிபெற்றது)

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

ஆகஸ்டு 2014

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் ச. ஈஸ்வரன்,
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஜிடிஜேஎம்சி, பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி.) என் மேற்பார்வையில், திருமதி நா.ப. சுமதி, எம்.ஏ., எம்.எஃபில்., எம்.எட்., அவர்கள் (2007-2014) ஆய்வு செய்த காலத்தில் இது அவரால் தன்னியலாக உருவாக்கப்பட்ட ஆய்வுப் படைப்பாகும். இந்த ஆய்வேட்டின் மீது வேறெந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்று சான்றளிக்கிறேன்.

நெறியாளர் கையொப்பம்

துறைத்தலைவர் சான்றொப்பம்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

நா.ப. சுமதி, எம்.ஏ., எம்.:பில்., எம்.எட்.,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்),
முதுகலைத் தமிழாசிரியர் மற்றும் உதவித் தலைமையாசிரியர்,
அரசினர் ஆதிதிராவிட நல மேனிலைப்பள்ளி,
மிளகுபாறை,
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்” என்னும்
தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி.) நிகழ்த்தப்பெற்ற இந்த
ஆய்வு என் முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன்பு எந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை
என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

(நா.ப. சுமதி)

ஆய்வாளர்

(ச. ஈஸ்வரன்)

நெறியாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதற்கண் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய தமிழக அரசு ஆதிதிராவிடர் நலத்துறையின் இயக்குநர் அவர்களுக்கு நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன். முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலத்தில் பணியாற்றிய திருச்சிராப்பள்ளி, மிளகுபாறை அரசினர் ஆதிதிராவிட நல மேனிலைப்பள்ளி தலைமையாசிரியர்களுக்கு நன்றியுடையேன் ஆவேன்.

திருச்சிராப்பள்ளித் தேசியக்கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையில் பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த கல்லூரி நிர்வாகத்தினர்க்கும் கல்லூரி முதல்வர் பேரா. முனைவர் கு. அன்பரசு, அவர்களுக்கும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவரும் கலைப்புல முதன்மையருமான பேரா. முனைவர் கு. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வினைச் செய்வதற்காக நான் வேண்டி நின்றபோது தயங்காமல் இடமளித்தும் என்னில் கருணைகொண்டு இந்த ஆய்வினை முடிக்கத் தூண்டியும் அவ்வப்போது எழுகின்ற ஐயங்களுக்கு இன்முகத்தோடு உரிய தீர்வுகளை வழங்கியும் குறிப்பிடும்படியான நூல்களைத் தந்தும் ஆய்வுப்போக்குச் செம்மையாக நடைபெறுவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கி வழிகாட்டி ஆற்றிவித்த நெறியாளர் பெருந்தகையாளர் பேரா. முனைவர் ச. ஈஸ்வரன் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றிக் கடப்பாடு உடையேன்.

முனைவர்பட்ட மூதறிஞர் குழுவில் இடம்பெற்று ஆய்வைத் தொடர்வதற்குப் பரிந்துரைத்த பேரா. முனைவர் ஆ. கருணாநிதி (முன்னைத் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர், உருமு தனலட்சுமி கல்லூரி, காட்டூர், திருச்சிராப்பள்ளி) அவர்களுக்கு நன்றியினைக் காணிக்கை யாக்குகிறேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலந்தொட்டு, தேசியக்கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவரும் எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துள்ளனர்; அவர்களுக்கு என்றும் நன்றியுடையேன்.

ஆய்வேட்டிற்காக குறிப்புகள் எடுக்கச் சென்ற போதெல்லாம் தயங்காமல் நூல்கள் மற்றும் ஆய்வேடுகளைத் தந்துதவிய தேசியக்கல்லூரி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தார்க்கும் சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகத்தார்க்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் 1986-இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மொழித் துறையில் எம்.ஃ.பில்., முடித்த காலந்தொட்டு, ‘நீ பிஎச்.டி., செய்ய வேண்டும்’ என என்னைத் தூண்டி, முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்ய அடிப்படையாக விளங்கியவரும் தமிழக மருத்துவத்துறையில் புகழ் பெற்றவருமான என் தந்தையார் தூண்டா மணிவிளக்காய் என் நினைவில் ஒளிரும் திரு. காஞ்சி நா. பக்தவச்சலம் அவர்களுக்கு காலம் முழுவதும் நான் நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆய்வேடு செம்மையாக அமைவதற்கு அவ்வப்போழ்து கருத்துரைகள் வழங்கியுதவிய என் கணவர் பேராசிரியர் த. கனகசபை (பேராசிரியர் & தலைவர், நிகழ்கலைத்துறை, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,

திருச்சிராப்பள்ளி - 24) அவர்களுக்கும் அம்மாவிற்கான எழுத்துச் சூழலை உருவாக்கித் தந்த எம் செல்வங்கள் செல்வி க.சு. சுருதிகம்பன், எம்.இ., செல்வி க.சு. அபிராமி கம்பன், எம்.பி.பி.எஸ்., ஆகியோர்க்கும் என் ஆய்வுப் பணிக்கு அவ்வப்போது ஊக்கம் நல்கிய என் அம்மா திருமதி சுசீலா பக்தவத்சலம் (முன்னைத் தலைமையாசிரியர், அரசினர் மேனிலைப்பள்ளி, சென்னை) அவர்களுக்கும் என் மாமா திரு. காஞ்சி தி.கோ. வரதன் (தலைவர், தமிழ்நாடு மாநில சத்யசாய் வேசா சமிதி) அவர்களுக்கும் என் சகோதர சகோதரிகளுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்வேட்டினை கணினிவழித் தட்டச்சு செய்தும் சிறப்பாக இவ் ஆய்வேட்டினை வடிவமைத்துத் தந்தும் தக்க நேரத்தில் ஆய்வேடு வெளிவரவும் உதவிபுரிந்த முனைவர் சு. ஆனந்தவேல் (யாழ்வினி கம்ப்யூட்டர்ஸ் - 9843143960) அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(நா.ப. சுமதி)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆர்.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
கழகம்.	-	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
கள.	-	களவியல்
களிற்.	-	களிற்றுயானைநிரை
கற்.	-	கற்பு
காடுகாண்.	-	காடுகாண் காதை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சி
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலப்.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
செய்.	-	செய்யுளியல்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.	-	தொகுதி
தொ.ஆர்.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நித்தி.	-	நித்திலக்கோவை
நூ.	-	நூற்பா
நெய்.	-	நெய்தல்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
ப.ஆர்.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.ஆள்.	-	பதிப்பாசிரியர்கள்
பா.	-	பாடல்

பா.ள்.	-	பாடல்கள்
பா.எண்.	-	பாடல் எண்
பாலை.	-	பாலைத்திணை
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா.	-	பேராசிரியர்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணிமிடை.	-	மணிமிடைப்பவளம்
மர.	-	மரபியல்
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
மு.ப.	-	முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்
முல்.	-	முல்லைத்திணை
மேலது.	-	மேற்குறிப்பிட்டவாறு
மொ.ஆர்.	-	மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்
p.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல் எண்.

பக்க எண்.

முன்னுரை

01 - 08

1. தொல்காப்பிய அகத்திணைக் கோட்பாடுகளும்
சங்கச் செய்யுட்களும்

09 - 57

2. களவு நெறியும் வாழ்முறை உருவாக்கமும்

58 - 116

3. கற்புக்கோட்பாடும் குடும்ப உறவுக் கட்டமைப்பும்

117 - 157

4. அகமாந்தரும் அகவாழ்வியல் நெறிகளும்

158 - 246

முடிவுரை

247 - 256

துணைநூற் பட்டியல்

257 - 277

பின்னிணைப்புகள்

i - xi

முன்னுரை

முன்னுரை

ஆய்வுத்தலைப்பு

‘சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்’ என்பது இவ் ஆய்வேட்டின் ஆய்வுப் பொருளாகும். இவ் ஆய்வேடானது சங்க இலக்கியத்தின் முப்பெரும் பகுதிகளில் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அக வாழ்வியல் நெறிகளை ஆராய்ந்துரைப்பது இதன் முதன்மையான நோக்கமாக விளங்குகிறது. எட்டுத்தொகையுள் உள்ள இலக்கிய நூல்களுக்கு இலக்கணப் பகுதிகளைக் கொண்டதாக விளங்கும் தொல்காப்பியம் வரையறுத்துள்ள வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை இவற்றோடு ஒப்ப வைத்து நோக்கும் பொருட்டு, இலக்கண நூற்பாக்களைச் சான்றாகவும், சங்க இலக்கியத்தோடு மேற்கோள்காட்டியும், தொல்காப்பியத்தைச் சங்க இலக்கியக் கண்கொண்டும் இவ் ஆய்வேடு நோக்கியுள்ளது. இவ் ஆய்வானது எட்டுத்தொகை நூல்களிலுள்ள புற நூல்களையும் பத்துப்பாட்டு பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சிலவற்றையும் தக்க இடங்களில் சான்றாதாரங்களாகக் கொண்டு ஒப்பவைத்து ஆராய முயல்கிறது. சங்க இலக்கியப் புலத்தில் பல்வேறு வகைப்பட்ட தலைப்புகளில் ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருப்பினும், சங்க இலக்கிய வாழ்வியல் நெறிகள் குறித்து ஆங்காங்கே நூல்களில், கட்டுரைகளில் சுட்டப்பட்டிருப்பினும் முழுமையான அளவில் இதுகாறும் இத்தலைப்பில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்படவில்லை. ஆதலால், ஆய்வுக்குரிய தலைப்பாக இது மேற்கொள்ளப்படுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் சமூக வரலாற்றையும் மானுட வாழ்க்கையின் கூறுகளையும் அக்கூறுகளின் பண்பாக விளங்கும் இன்ப, துன்ப

உணர்வுகளையும் புலப்படுத்தும் கருவிகளாக விளங்குகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாக இடம்பெற்றுள்ள சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் வாழ்க்கை நெறியினைப் பண்பாட்டுத் தளத்தின் வழியே வெளிக்கொணர்ந்து தனிமனித வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வு, சமுதாய வாழ்வு என விரிந்த நிலையில், அவற்றினூடாக உருவாக்கியுள்ளது. அறவாழ்வில் பொருளின் தேவையைக் கருதிப் பொருளீட்டிப் பிறர்க்கு ஈந்து, தாமும் வாழ்ந்து, உயரிய வாழ்வினைச் சங்க மாந்தர்கள் பழங்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். காதலும் வீரமும் சங்க மாந்தரின் இரு கண்களாக விளங்கின. அகவாழ்வில் காதல் ஒழுக்கங்களும் இன்னபிற வாழ்முறைகளும் அகமாந்தரின் அகச்சொத்தாகவும் வீரம் அவர்களின் உயிர்மூச்சாகவும் விளங்கிய வாழ்வியல் நெறிகளை வெளிக்கொணர்வது இவ் ஆய்வேட்டின் முதல் நோக்கமாகிறது.

சங்க இலக்கிய அகமாந்தரின் களவு தொடங்கி கற்பு வரையிலாக இடம்பெறும் காதல் வாழ்வானது, அழகிய ஓவியத்தினைப் போல, சங்க இலக்கியத்தில் வரைந்தெழுதப்பட்டுள்ளது. அதில் நாகரிகம் மற்றும் பண்பாட்டினை இட்டு வைத்து, ஒழுக்கம், அறம், நீதி போன்ற முதன்மையான வாழ்வியல் நெறிகளைப் பெய்து வைத்த பாங்குகளை அடையாளப்படுத்துவது இவ் ஆய்வேட்டின் இரண்டாவது நோக்கமாக அமைகிறது.

தமிழரின் வாழ்க்கையில் உருவாகிய நெறியானது தொல் பழங்காலத் தொட்டு உருவாக்கம் பெற்று, அஃது அகமாந்தரின் வாழ்க்கை வழிநிலைகளில் நாளும் பண்பட்டு, மேலும் மெருகேற்றப்பட்டு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் படிந்துள்ளதையும், அது காலந்தோறும் உருவாகி வந்துள்ள இலக்கியங்களில் தொடர்ந்து, மானுட வாழ்வில் விளக்கமுற்றும் வருகின்றது. இந்நெறியினைச் சங்க அக இலக்கியங்களின் வழி விளங்கிக்

கொள்ள முனைவதை மூன்றாவது நோக்கமாக இவ் ஆய்வேடு
கொண்டுள்ளது.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்:

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களாக விளங்கும் எட்டுத்தொகையிலுள்ள அக
நூல்கள் இவ் ஆய்வுக்குரிய முதன்மையான ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்
பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

தமிழில் முதல் இலக்கண நூலாக விளங்கும் தொல்காப்பியத்தின்
பொருளதிகாரமும் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையிலுள்ள
புறநூல்களும் பத்துப்பாட்டும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு போன்ற நூல்களும்
துணைமை ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன. மேலும், சங்க இலக்கியம்
பற்றிய ஆய்வேடுகள், சங்க இலக்கியம் குறித்து வெளியிடப்பட்டுள்ள
தமிழ், ஆங்கில நூல்கள், கட்டுரைகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், வாழ்வியற்
களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், ஆய்வுக் கோவைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள்
போன்றவை இவ் ஆய்வுக்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன.
இறையனார் அகப்பொருள் உரை, அகப்பொருள்விளக்கம் போன்ற
உரைகளும் இன்ன பிற இலக்கண நூல்களும் துணைமை ஆதாரங்களாகப்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முன் ஆய்வுகள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் பல்வேறு தலைப்புகளில் ஆராய்ந்த
அறிஞர்கள் பலராவர். இவ்விலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகமாந்தர்
வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் நாகரிகச்
சிறப்புகளையும் முன்வைத்துப் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வாறு

சங்க இலக்கியங்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு ஆய்வுகளாகவும் நூல்களாகவும் கட்டுரைகளாகவும் வெளியிடப்பட்டவைகள் இவ் ஆய்விற்கு முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

‘சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை’ என்னும் தலைப்பில் மு. வரதராசனும், ‘சங்க இலக்கியத்தில் அகத்திணை’ என்ற தலைப்பில் வ.சுப. மாணிக்கமும், ‘சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபு’ என்ற தலைப்பில் கு. மங்கையர்க்கரசியும், ‘சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தமை நெறி’ என்ற தலைப்பில் ச. சிதம்பரம்பிள்ளையும், சங்ககாலச் சமுதாயம் என்ற தலைப்பில் க. ஆறுமுகமும், ‘அகத்திணை மாந்தர் - ஓர் ஆய்வு’ என்ற தலைப்பில் ஆ. இராமகிருஷ்ணனும், ‘சங்க இலக்கியத்தில் தோழி’ என்ற தலைப்பில் சரளா ராசகோபாலனும், சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள்’ என்ற தலைப்பில் கு. இராசரத்தினமும், ‘சங்ககால வாழ்வியல்’ என்ற தலைப்பில் நா. சுப்பிரமணியனும், ‘பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள்’ என்ற தலைப்பில் வே. முத்துலக்குமியும், ‘சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல்’ என்ற தலைப்பில் க. திலகவதியும், ‘சங்க இலக்கிய உடன்போக்குப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல் நெறிகள்’ என்ற தலைப்பில் சி. குறிஞ்சிச்செல்வனும் ஆய்வுகள் செய்துள்ளனர். வே. முத்துலக்குமியின் ‘தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்’, ‘பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்’, செந்துறை முத்துவின் ‘தொல்காப்பியரின் வாழ்க்கைநெறி’, மொ.து. துரைஅரங்க சாமியின் ‘தொல்காப்பியமும் இலக்கிய வாழ்வும்’, சு. வித்தியானந்தனின் ‘தமிழர் சால்பு’, சு.ந. சொக்கலிங்கத்தின் ‘வாழ்க்கை நெறி’ போன்ற நூல்களும் முன்னைய ஆய்வு நூல்களாக இங்குக் குறிக்கத்தக்கனவாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்கள் வாழ்வியல் நெறிகளைத் தலைமக்களிடத்தும் அவர்களோடு உறவுடையோரிடத்தும் சமூகத்தாரிடத்தும் உருவாக்கியுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் படைத்துள்ள வாழ்வியல் நெறிகளில் ஒழுக்கமும் அறமும் ஆகிய மனப்பான்மைகள் தலையாய இடத்தைப் பெறுவதோடு, இந்நெறி ஆண், பெண் என்ற இருபாலர்க்கும் பொதுவாய் நின்று இயங்குகிறது. அக மாந்தரிடத்து உருவாக்கம் பெறுகின்ற நெறிகள் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்கே பொருந்துவதாக மட்டுமல்லாமல், காலந்தோறும் பயின்றுவரும் கொள்கைகள் மரபுகள் ஆகியனவற்றை வரையறுப்பதாகவும் விளங்குகின்றன. இவ்வேற்புடைய நெறிகள் எல்லார்க்கும் எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டினர்க்கும் பொருத்தமான வகையில் வல்லமை கொண்டவைகளாக விளங்குகின்றன. நெறிகளை மேற்கொண்டொழுகும் அகமாந்தர், வாழவேண்டிய வழிவகையை வகுத்துத் தருவதோடு, பிற மாந்தர்க்கும் சங்க அக இலக்கியங்கள் சான்று காட்டி விளங்குகின்றன என்பது இவ் ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

இவ் ஆய்வு விளக்கமுறை (Descriptive) ஆய்வு அணுகு முறையைப் பெரிதும் பின்பற்றியுள்ளது. எனினும் சமுதாய ஆய்வுமுறையும் (Sociological) பகுப்பாய்வுமுறையும் (Analytical) சிலவிடங்களில் ஒப்பாய்வு முறையும் (Comparative) இவ் ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ் ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகப் பின்வரும் நான்கு இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

1. தொல்காப்பிய அகத்திணைக் கோட்பாடுகளும் சங்கச் செய்யுட்களும்.
2. களவு நெறியும் வாழ்முறை உருவாக்கமும்.

3. கற்புக் கோட்பாடும் குடும்ப உறவுக் கட்டமைப்பும்
4. அகமாந்தரும் அகவாழ்வியல் நெறிகளும்

‘முன்னுரை’யில் ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு ஆதாரங்கள், முன் ஆய்வுகள், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள் ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவை விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

‘தொல்காப்பிய அகத்திணைக் கோட்பாடுகளும் சங்கச் செய்யுட்களும்’ என்னும் முதலாமியலில், அகத்திணைக் கோட்பாடுகளானது விளக்கப் பெற்று, சங்க இலக்கியத்தில் அகத்திணை வாழ்வில் மரபுகள் உருவாக்கம் பெறுவதும், ஐந்திணை நெறியின் வாயிலாக அகமாந்தர்களுக் கான கோட்பாடுகள், கொள்கைகள் வளர்ச்சியுறுவதும், மெய்யுணர்வும் அறிவாற்றலும், சான்றாண்மையும் இதன்வழி அகமாந்தரிடத்து ஊற்றெடுப்பதும் ஆராயப் பெறுகின்றது.

‘களவு நெறியும் வாழ்முறை உருவாக்கமும்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில், அகமாந்தராகிய ஆண், பெண் என்ற இருவரின் இனவழிச் சேர்க்கையும், இதனில் தோன்றும் இன்ப நுகர்ச்சியும், களவைக் கற்பாகக் கொண்டு வாழத்தொடங்க எண்ணுகின்ற வாழ்முறைகளும், கற்பு நெறிக்குச் சென்றடைய வேண்டி படிப்படியாக வாய்க்கப்பெறுகின்ற வாழ்க்கை அனுபவங்களும் விளக்கப்பெறுகின்றன. களவுக் காதலர்களின் தளர்ச்சியடையாத அக் களவு வாழ்க்கையில், விடாப்பிடியான மன உறுதியும் களவைக் கற்பாக்க வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளில் தம்மை நிலை நிறுத்தும் நோக்கமும், இதற்குத் தோழி முதலாய் பாத்திரங்கள் உதவி நிற்கின்ற பாங்கினையும் இந்த இயல் ஆராய்கின்றது.

‘கற்புக் கோட்பாடும் குடும்ப உறவுக் கட்டமைப்பும்’ என்ற மூன்றாவது இயலில், தலைமகளின் ‘நிறை’யெனும் கற்பு போற்றப்பட்டு, அது கோட்பாடாக வளர்ந்த வரலாறு நுணுகிப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. கற்புங்

கரணமும், கொடுப்பக் கொள்வதும், கொடுப்போரின்றி உடன்போக்கில் தாமே சென்று மணப்பதும் ஆகிய குடும்ப உருவாக்கங்களையும் சங்கப் பனுவல்களில் நாம் காணலாம். வாழ்க்கை நெறிகளில், இனக்குழு அடையாளங்களும் வெவ்வேறு இனக்குழுக்கள் காதலை முன்வைத்துக் கலந்திடும் போக்குகளும் இவ் இயலின் ஆராய்ச்சியில் குடும்ப உறவுகளுக்குச் சாட்சியங்களாய் நிற்கின்றன. காதலில் பொய்யும் வழுவும் நழுவி விழுந்தாலும் சிலிர்த்தெழும் அன்பு வெள்ளம் உடன்போக்கில் நாளும் தொடரத்தான் செய்கின்றது. தலைமக்களின் குடும்ப உறவுகளில் பரத்தைமை நெறி குறிக்கிட்டாலும் அதை தம் கற்பின் திண்மையால் அச்சுழலை எளிதாக்கிவிடுகின்ற தலைவியின் செயற்பாடுகளில் கற்புக் கோட்பாட்டில் குடும்ப உறவின் கட்டமைப்பு கடினப்பட்டும் அதே வேளையில் உறுதிப்பட்டும் நிற்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

‘அக மாந்தரும் அகவாழ்வியல் நெறிகளும்’ என்ற நான்காவது இயல், முதல் மூன்று இயல்களை உள்வாங்கி, அக வாழ்வியல் நெறிகள் உருவாகும் பாங்கினைச் சுட்டுதற்கு முனைந்துள்ளது. களவு வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது ஏற்படும் அச்சத்தை உடைத்தெறிந்து தலைமக்கள் ஆளுமை கொள்வதும், கற்பு வாழ்க்கையில் சமூகப் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் தோன்றுவதும், சுற்றத்தினரையும் புதிதாக வரும் விருந்தினரையும் பேணத் தக்க வகையில் புதிய புதிய வழிமுறைகளைக் காண்பதும், தலைமக்களின் குறிக்கோள்களாக விளங்குகின்றன. அகமாந்தர்கள் தமக்காக வாழும் வாழ்க்கையில் உருவாக்கிக் கொள்ளும் நெறிகள், குடும்பங்களில் முழுதாகப் படர்ந்து சமுதாயத்தில் நிலவியுள்ள முறைகளைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழிநின்று காணத்தகும் வகைகளில் நெறிகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளமையை இவ்வியல் ஆராய முனைந்துள்ளது.

முடிவுரையில் நான்கு இயல்களிலும் ஆய்வில் கண்ட மெய்ம்மைகள் தொகுக்கப்பட்டு, ஆய்வுமுடிவுகளாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவ் ஆய்வேட்டில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள மேற்கோள் நூற்பாக்களும் பாடல்களும் மேற்கோள் குறியீடுகள் இல்லாமல் தடித்த எழுத்துக்களில் குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேலும், இவ்ஆய்வுத் தொடர்பான மேலாய்வுக் களங்களும் இவ் ஆய்வேட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை அடுத்து அகரநிரலில் துணைநூற் பட்டியலும் அதன்பின் ஆய்வுக் கருத்தை நிலைநாட்டவும் தெளிவுறுத்தவும் பின்னிணைப்புகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நிறைவாக ஆய்வாளரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள இரு கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

**தொல்காப்பிய அகத்திணைக்
கோட்பாடுகளும் சங்கச் செய்யுட்களும்**

தொல்காப்பிய அகத்திணைக் கோட்பாடுகளும் சங்கச் செய்யுட்களும்

‘அகம்’ என்பது காதலுணர்ச்சியின் வெளியீட்டுக் களன். ஆண், பெண் ஆகிய இருவருக்கும் இடையிலான உறவுகளை அறிமுகப்படுத்தி, அவர்கள் தங்கள் கருத்தொன்ற வழித்தடமாக அமைகிறது அகம். மானுடத்தின் தலைமுறை உருவாக்கத்திற்கு, காதலர்களை ஆற்றுப்படுத்தும் கருவியாகவும் ‘அகம்’ விளங்குகிறது. உள்ளத்தின் ஊற்றுக்கண் அகம். அது மானுடரின் இயல்பறிந்து நுண்ணிய வழிகளையும் இயக்குகின்ற தலைமை சான்ற பொதுக்காரணியாக விளங்குகிறது. ‘அகம்’ அன்பினை அகன்றெடுத்து, காதலர் இதய ஓட்டத்தினூடே மெய்வழியே ஊற்றெடுத்து, அவர்கள் வாழ்க்கையிலே உண்மையான உறவுப் பிணைப்பை ஏற்படுத்தித்தருகிற உயர்ந்த பெட்டகமாகும். ‘அகம்’ எழுச்சி கொண்டு உருவாக்கித்தருகின்ற கொடையாக, காதல், காமம் என்ற இருவழியின் அகப்பயணத்தில், காதலர்களை மேலான உணர்வுகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்ற நிலைக் களனாக ‘அகம்’ விளங்குகிறது. இயற்கை வெளியில் கருப்பொருளாகக் குவிந்து கிடக்கும் சூழல்கள், ஆண் பெண்ணின் ‘அக’ உணர்வுத் தூண்டலுக்கு ஏதுவாகிறது. இவ்விரு உயிர்களின் காதல் நிலைகளை உயிரிருத்திப் பயில்தொறும் அவருக்கான பண்புகளை வளர்த்தெடுக்கும் ஊற்றுக் கண்ணாகவும் சிறக்கிறது ‘அகம்’.

இயற்கை நெறிக்கு உட்பட்டு, செம்மையான வாழ்வாதாரங்களை அக மாந்தரிடத்து உருவாக்கியும் அதை நெடுங்காலம் நெஞ்சகத்தே இருப்புகொள்ளச் செய்வதும் அகமாகும். நெறியாக உருப்பெறுவதற்கு

அகப்போராட்டங்களும் வாழ்க்கையின் மீதான போராட்டங்களும் ஒரு குவியத்தை ஏற்படுத்தி அவற்றைத் தாங்குவதற்கு நிற்கின்ற இடமே அகம் எனலாம். அறத்தின் வழியிலான நடைமுறைகளைப் புறத்தில் சார்த்திப் பேசப்பட்டாலும், அது தலைமக்கள் தம் வாழ்வில் வழிப்பட்டொழுகும்போது அறமும் அகச் சார்புடையதாகவே மாறும். மாறுபாடில்லாது இடத்திற்கு இடம் வேறுபாடு கொள்ளாது, உயர்ந்த தன்மைகளும் உலகோர் ஏத்தும் உயர்ச்சிகளும் நிறைந்ததே அகம் எனப்படும். அகத்தில் எண்ணங்கள் உருவாகும்; எழுச்சிகள் தோன்றும்; நல்லனவெல்லாம் தோன்றி நிற்பதாகவே இவ்வகம் விளங்குகிறது. ‘அகம்’ என்பது உளமொத்த இருவரின் அன்பின் வரலாறாக விளங்குவது; கிழமை தருகின்ற நட்பாய்ப் பழகி, அன்பை வளர்த்து உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக நிற்க வைக்கும் கருவியாக ‘அகம்’ விளங்கி நிற்கிறது.

அகம்: பொதுவிளக்கம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் முதல் இயலாக விளங்கும் அகத்திணையியலில் அகத்திணை குறித்த இலக்கணம் அமைந்துள்ளது. கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுதியாக உள்ள ஏழுதிணைகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். இந்த இலக்கண வரைவுக்கு உரைதரும் இளம்பூரணர், “அகப்பொருளாவது, போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின், ‘அகம்’ என்றார்”¹ என விளக்குகிறார். நச்சினார்க்கினியர், “ஓத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை ‘அகம்’ என்றார்”² என்கிறார், மேலும் “அகத்தே

நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுபெயர்தாம்”³ என்றும் உரைதருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். ஒத்த அன்புடையார் இருவரிடையே எழுகின்ற உள்ளத்துணர்வே ‘அகம்’ என்பது பெறப்படுகிறது. “திணையாவது ஒழுக்கம் இயல்: இலக்கணம் எனவே, அகத்திணையாயவென்றது இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணமென்றவாறாயிற்று”⁴ என்று மேலும் அகத்திணைக்கான உரைவிரிவு தருகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

“அகமாவது காதலர் உளக்கிடையும், அவர் காதல் கதிர்த்து வினைப்பட்டு அன்னோர் மனையற வாழ்க்கையிற் தொடர்புறுவதுமாகும். திணையாவது ஒழுக்கம். ஆகவே, அகத்திணை என்பது காதல் கண்ணிய ஒழுகலாறாம். அவ்வொழுக்கப் பொதுவியல்புகள் கூறும்பகுதி அகத்திணையியலெனப் பெயர் பெற்றது”⁵ என்கிறார் ச. சோமசுந்தர பாரதியார். “அகப்பாடலின் அடிக்கருத்து உலகவாழ்வு என்பது; அது நாடக வழக்காகப் புனையப்படும் என்பது; அகம் எனும் காதல் பாட்டு உலக மக்களுக்கு எல்லாம் பொதுவானதாதலின், எந்த ஒரு அகப்பாடலிலும் யார் ஒருவர் இயற்பெயரும் இடம்பெறாமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்”⁶ என்று அகப் பெருமை குறித்துப் புகழ்கிறார் தமிழண்ணல்.

அகத்திணைப் பாகுபாடு

அகத்திணைகளைத் தொல்காப்பியம் கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்ற ஏழு திணைகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவ்வேழு திணைகளைக் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்ற மூன்று பொது நிலைகளாக அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதும் தொல்காப்பியத்தின் உட்பொருளாகும். ஏழு திணைகளுக்கும் உரிப்பொருளாக அமைந்துள்ள காதல் ஒழுக்கங்கள்,

ஒவ்வொரு திணையின் வழியே தனித்தனியான தகுதிநிலைப்பாடுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

ஒவ்வொரு திணைக்குமான ஒழுக்கங்கள் ஒரே அளவினதாக விளங்கினாலும் அல்லது ஒரே பண்புகளைக் கொண்டு விளங்கினாலும் அவ்வவ் திணைக்குரிய சிறப்புப் பண்புகள் தனித்தனி தகைமை கொண்டதாகவே விளங்குகின்றன. ‘அகம்’ என்ற பொதுத் தன்மையில் வெவ்வேறு வகையான திணைப் பண்புகள் ஒருங்கிணைந்து ஒரு குவியலான பொருண்மையையும் அப்பண்புகள் தனித்தனியான திணை வகைமைகளாகப் பிரியும்போது அவ்வவ் நிலத்தின் உயிர் மூச்சாகவும் இயற்கையானது படைத்து வழங்கும் கொடையாகவும் விளங்குகின்றன. தனித்தனியான நிலப் பண்புகள் தலைமக்களின் வாழ்க்கை ஊடாட்டத்தினை வெளிக்கொணரும் கருவியாகி ஒழுக்க நீரோட்டத்தினில் கலக்கவும் அதுவே பின்பு அறக்கொடையை வழங்கும் ஊற்றாக உருவெடுக்கவும் சமுதாயத்தின் பக்கம், சாய்ந்து சால்புறவும் செய்கின்றன. ‘அகம்’ நிலத்தினால் பாடுபடுத்தப்பட்டாலும் அது ஒழுக்கத்தினால் மட்டும் அல்ல என்பதும் எல்லா நிலமும் அருமைப்பாடுடைய ஒழுகலாறுகளைப் பெற்று விலங்குகின்றன என்பதும் பெறப்படும்.

கைக்கிளை

ஏழு திணைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்ற தொல்காப்பியர், கைக்கிளைத் திணையினைத்தான் தம் நூற்பாவில் முதற்கண் அமைத்துள்ளார். கைக்கிளை என்பது, “பெருமையில் வராத தலைமக்கள் உறவு”⁷ எனவும் “ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை”⁸ எனவும் உரையாசிரியர்களால் பொருள் விளக்கம் தரப்படுகிறது. “ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகருங் காமத்திற்குக் குலனும் குணனும் செல்வமும்

ஒழுக்கமும் இளமையும் அன்பும் (ஒழுக்கம்) ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம்”⁹ என்றதனால், இஃது ஆண் பெண் இருவரில் ஒரு பக்கத்து மாட்டு எழுகின்ற காதல் என்று பொருளாகிறது. அன்பின் ஐந்திணை நெறிப்பாடுகள் சார்ந்த வாழ்க்கை நெறிமுறையில் இஃது அடங்கப்பெறாது என்பது அறியப்படுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியர், கைக்கிளையைத் திணைவகைகளுள் அடக்கியுள்ளதை எண்ணும்போது, கைக்கிளையானது பெருமை கொள்ளத்தக்க வாழ்க்கை வழிமுறைகளை மாந்தரிடம் ஏற்படுத்தாது என்றாலும் கைக்கிளை முறையிலான ஆண், பெண் உறவானது சமுதாயத்தில் வேறோரு தளத்தில் நிகழ்ந்து வருகின்ற ஒரு மணமுறையே என்பதை அறியலாம். இதை மேலும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தருகின்ற உரைவிளக்கம் மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும்.

“கைக்கிளை என்பது ஒருமருங்கு பற்றிய கேண்மை. எனவே, ஒரு தலைக் காமமாயிற்று. எண்வகை மணத்தினுள்ளும் கைக்கிளை முதல் ஆறு திணையும் நான்கு மணம் பெறத்தானொன்றுமே நான்கு மணம் பெற்று நடத்தலின் பெருந்திணையாயிற்று”¹⁰ என்று நச்சினார்க்கினியர் கைக்கிளைக் குறித்து குறிப்பிடுவதினால், கைக்கிளையை ஒரு திணை என்றும், அது மணம் பெறுவது உண்டு என்றும் இருவகையான குறிப்பினைத் தருகிறார். “காமக் குறிப்பில்லாப் பேதையரிடம் நிகழ்வதைக் கைக்கிளையென்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுதலின் தமிழ்நாட்டிற் சிறுமிகளை விரும்பி மணந்த வழக்கும் முன்பு இருந்தது போலும்”¹¹ என்றது, கைக்கிளையானது திணை வகை நிலையினைப் பெறுவதையும், அக்கால வழக்கத்தில் சிறுமிகளை மணந்த நிலையையும் இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஆனால், “இலக்கணம் இலக்கியம் அறநூல் என்ற முத்திறமும் தொகுத்துக் காணின் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் நிலவியிருந்த நல்ல, கெட்ட காதற்போக்குகளை

முழுதுற அறிந்து கொள்ளலாம். பேதைக் காதல் எத்திறத்தும் இடம்பெறாமையின் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இல்லை என்பதே முடிவு”¹² என்பன போன்ற இருவேறு கருத்துகள் கைக்கிளைக் குறித்து அக்கால வழக்கில் நிலவியுள்ள போக்குகள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பழங்கால சமூகத்தில் ஆண், பெண் பாலரிடத்தே வரன்முறையற்ற உறவுமுறைகள் இருந்து, பின் நாகரிகமும் பண்பாடும் வளர வளர அவர்களிடத்தில் காதல் ஒழுக்கத்தில் கட்டுப்பாடும் மேம்பாடும் வளர்ந்தன எனலாம். பொது மக்களில் ஒரு சிலரிடத்தும் இருந்த இந்த கட்டுப்பாடற்ற மனோபாவம், வாழ்க்கை வழிமுறைகளை நெறிபடுத்தாத போது, அவற்றில் எஞ்சியவை, பின்னர் ஐந்திணை உருவான காலம் வரைக்கும் நீண்டிருக்கலாம். இதனால், சமூகத்தின் ஒரு பகுதியில் விளங்கிய கைக்கிளைத் திணையைத் தொல்காப்பியர் அன்பின் ஐந்திணைக்கு இணையாக அமைக்காவிடினும் ஒழுக்கத்தின் இதை ஒரு பகுதியாக எண்ணியிருக்கலாம்.

காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே¹³

என்ற நூற்பாவில் படைக்கப்பட்டுள்ள கைக்கிளைப் பொருண்மைக்குரிய இலக்கணம் சிந்தனைக்குரியதாகும். காமம் முகிழ்க்கும் பருவத்திற்கு முழுதுற நிரம்பாதவள் என்பதாலும் காழுறு தோற்றத்திற்குச் சால அமையாதவள் என்பதாலும் பெண்ணின் பருவ உருவங்கண்டு ஆண் மயங்கிய நிலையில் கைக்கிளைத் திணை உருவாகியுள்ளதாகக் கருதமுடிகிறது. ஆணின் காமக்குறிப்பினை அறியாதவளாகப் பெண்

இருக்கின்றமையால் அவன்தரும் குறிப்பில் வெளிப்படுகின்ற சலனங்களை விளக்கிக்கொள்ள முடியாத பருவத்தினளாகவும் இருக்கிறாள். முன்னர் ‘சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்’ என்ற முறையில் மறுமொழி பெறாதபோது, அவனுக்கான மகிழ்ச்சியை அவனே சொல்லிக் கொள்ளும்போது தனக்கான தனி இன்பம் மட்டுமே அவனுக்குக் கிட்டுகிறது. இதனால்தான் கைக்கிளைத் திணைக்குப் ‘புல்லித்தோன்றும் குறிப்பு’ என்று தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார். இத்திணைக்குச் சங்கஇலக்கியம் முழுவதும் நான்கு பாடல்கள் காணப்படுவதாக உரையாசிரியர்கள் தருமாற்றை வ.சுப. மாணிக்கனார் எடுத்துக் குறித்துள்ளார்¹².

காமஞ்சாலா இளமையோள்

குறிஞ்சிக்கலியில் இடம்பெற்றுள்ள பாடலொன்றில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து ஓர் ஆண் வியந்து நிற்கின்றான். இவன், அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, மடப்பத்தினையுடைய நல்லாளாகவும், அழகிய புறாவாகவும் அப்புறாவின் நடையையும் சாயலையும் கொண்டவளாகவும் தனக்குத் தானே எண்ணிக்கொண்டு இன்புறுகிறான். அப்போழ்து, அவள் பக்கத்திலிருந்து எந்த பதிலுரையையும் இவன் பெற்றானில்லை. இவனுடைய பருவங்கடந்த பருவத்திற்கு முன்னே அப்பெண் காமஞ்சாலாதவளாகவே உள்ளாள் என்பதனை ஒரு பாடல் விளக்குகிறது.

ஆய்தூவி யனமென அணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்
மாதர்கொள் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறாஉ மென்பதை அறிதியோ அறியயோ¹⁵

இந்தப் பாடலில், ஓர் ஆண், தான் ஒரு பெண்ணிடம் பேதமுற்றுப் பேசிய பேச்சிற்கு அவள் எந்த மறுமொழியும் தராமல் போகிறாளே என்று இவன் கருதுகிறான். மேலும், இவ்வாறு தான் தந்த மொழிக்கு அவள் யாதொரு

விடையொன்றையும் கொடுக்காதது உன் குற்றமன்று உன்னை இங்கே தனியே விட்டுச் சென்ற சுற்றத்தாருடைய குற்றமும் இல்லை ‘எதையும் இவனிடத்தே சொல்லிவிடாமல் செல்க என்று உன்னை உன்னில் இயக்கிய இறைவனே எனில் அது பொருத்தமாகும்’ என்று எண்ணுகிறான். எனவே, இதற்கு எந்தவொரு நிலவொழுக்கமும் இல்லையாதலால் இதை, ‘நிலம்’ வரையாது வந்த கைக்கிளை’ என்ற குறிக்கிறார் நச்சினார்க்கினியர்¹⁶.

ஏமம் சாலா இடும்பை

‘ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி’ என்ற அடியில் பொருளாக நிற்பது, வழியே பாதுகாப்பற்ற நிலையில் அவன் உள்ளான் என்பதைக் கலித்தொகைப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது¹⁷. இவ்விடத்தில் அவள், தானே ஆற்றுதல் இல்லாத தன்மையும் அறிநூலார் இல்லாமையும் ஆகிய நிலையினையுறுகிறாள். அவனுடைய சொற்களின் வழியே குறிப்பால் உணர்ந்து, செயல் ஆற்றும் நிலையில் தலைவியின் இவ்வறுமைக்கு அவள் காமக்குறிப்பில்லாத இளம்பேதையாய் உள்ளாள் என்பதே காரணமாகிறது.

இனையின கூற இறைஞ்சுபு நிலநோக்கி

நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போல் மற்றாங்கே

துணையமை தோழியர்க் கமர்த்த கண்ணள்

மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுத்தே¹⁸

என்ற பாடலில், எதிர்நின்ற பெண்ணிடத்தே நெடியதான சொற்களை அவன் கூறியும், அதை அவள் மனங்கொள்ளாது நிலத்தைப்பார்த்து நின்று, பின், தன் தோழியரை நினைத்துக்கொண்டு மனையிடத்திற்கே மீண்டு போய்விட்டாள் என்கிறான். “நெடிதொன்று நினையா நின்றென்றது, தான் சிறிது நாட் சென்றால் வரைந்து கோடலை நினையா நின்றென்றதாகக் கொள்க”¹⁹ என்கிறார் நச்சர்.

நன்மையும் தீமையும்

பாதுகாப்பு ஏதும் இல்லாத இடத்திலே வந்து நின்ற அவள், தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக அமையின் தனக்கும் அவளுக்கும் நன்மைகள் உண்டாகும் என்று நினைக்கிறான் அவன். அவளின் நன்மைகளை எண்ணியும், அவள்தன் வாழ்வுக்குத் துணையாக அமையாவிடின் தனக்கும் அவளுக்கும் இடையே உண்டாகும் தீமைகளைத் தனக்குத் தானே எண்ணிப்பார்த்துக் கொள்கிறான். தான் சொல்லிய சொல்லின் வழியே அவளிடமிருந்து மறுமொழி பெறாதவன் ஆயினும், அஃது ஒருவருக்கு இயல்பாகத் துன்பம் தருவதாகவே அமையும். ஆனால், அவன் தனக்குத்தானே இன்புறுவதோடு, அவள் குறித்துத் தனக்குத்தானே எண்ணியும் கொள்கிறான்; என்று தொல்காப்பியரால் இலக்கணப்படுத்தப் படுவதானது ‘கைக்கிளை’ என்பதனை ஒரு பக்கக் காதல் என்று கொள்வதற்கு ஏதுவாகிறது.

“கைக்கிளை என்ற தொடருக்குச் சிறிய உறவு என்பது பொருள். சிறிய என்றால் இழிந்த என்னும் பொருளன்று. அவ்வுறவு நிற்கும் காலம் சிறியது என்பது கருத்து”.²⁰ கைக்கிளை, பிறதிணைக்கேதுவாய் காதலுக்குத் தோற்றுவாய் செய்தலின் அதனைத் தொல்காப்பியர் முதற்கண் வைத்தார். “கைக்கிளை என்னும் குறியீடு இருபாலர்க்கும் சொல்லத்தக்க பொதுநிலையிற்றான் அமைந்துள்ளது எனினும், ஆண்பாற் படுத்துவதே இலக்கண மரபாகும் என்றும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அத்தகைய நிலைப்பாடுகள் இல்லை எனவும் நம் சமுதாயத்தில் காதற் போக்குகள் பலவுண்டு. நல்லனவும் உண்டு. தீயனவும் உண்டு. தீயவற்றை விலக்கி நல்லனவற்றைத் தெரிந்து இலக்கியப்படுத்தி இலக்கணம் வகுத்தனர். சமுதாயத்தில் இல்லாத ஒழுகலாற்றை அன்னோர் யாண்டும் கூற்றிறிலர்”²¹ என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

கைக்கிளை என்பது ஆண்பக்கம் மட்டுமே உள்ள காதலாகும். பெண் அந்த ஆணின் காதலை உணர்ந்து கொள்ள இயலாத பருவத்தினளாக இருக்கிறாள். இதனால், ஒரு பக்கமே காதல் விளைகிறது. புரிந்துணர்வானது ஆண் பெண் என்கிற இருபக்கமும் சரிசமமாக நிகழவில்லை. இருபக்கக் காதல் உறவாக இன்மையின் இது கைக்கிளை உறவாக நிற்கிறது.

ஐந்திணைக்கு இருபுறத்திலும் அரண்களாக நிற்கின்ற கைக்கிளை பெருந்திணை ஆகிய இரு திணைகளுக்குரிய மக்களைக் குறிப்பிடும்போது,

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்

கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்²²

என்று அடியோராகவும் வினைவலராகவும் சுட்டுவார் தொல்காப்பியர். ஐந்திணைக்குப் புறத்தவாகிய கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற இரு திணைகளும் “அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல் வேண்டும். அவையெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்தல் அரிதாகலானும், அவர் நாணுக் குறைபாடுடையராகலானும் குறிப்பறியாது வேட்கைவழியே சாரக் கருதுவராகலானும், இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதார்”²³ என்று புறப்பொருட்கு மேற்குறிப்பிட்ட இவர்களை உரியராக்கினார் இளம்பூரணர். “எல்லாச் சிறப்பு முடையோரைத் தலைவராக்கிப் பாடுதலே புலனெறி வழக்கென்பதையும், உயிர்பொருளைக் கூறி, அதைப் பிறரும் - பிற்காலத்தினரும் - பின்பற்றி நடக்க வேண்டுமென்றே சான்றோர் செய்யுட் செய்தலையும் அறிக. கைக்கிளை பெருந்திணை ஒழுக்கங்கள் தகாதனவாய்க் கடிக, எளியர்பால் நிகழினும் அதனாற் குற்றமில்லை என்பதே, ‘கடிவரையில்’ என்பதன் கருத்தாகும்”²⁴ என்பார் புலவர் குழந்தை. முதல், கரு, உரிப்பொருளோடு தொடர்புடைய எல்லாச் சிறப்புகளையும்

உடையோரை தலைவராக்கிப் பாடுதலும், உயர்ந்த பழக்க வழக்க முடையோரைச் சான்றாகக் கொண்டு பின் வருவோரும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் மென்றது அகத்திணைக் கொள்கையாக விளங்குவது இளம்பூரணர் தரும் விளக்கத்திலிருந்து தெளிவு பெறமுடிகிறது. கைக்கிளை, பெருந்திணை உறவுகள் சிறிய உறவாகவும் பொருந்தாத உறவாகவும் இருப்பினும் அவை மேலோரிடத்தில் நிகழ்கின்ற ஒழுக்கங்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது. ஆனால், இவ்வொழுக்கங்கள் சமூகத்தில் எளியோராக உள்ளோரிடத்தில் நிகழ்ந்தாலும் அதனால் குற்றமில்லை என்ற புலவர் குழந்தையின் கருத்தானது கைக்கிளை, பெருந்திணை உறவுநிலைகள் எல்லா மக்களிடத்தும் பரவிநிற்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

பெருந்திணை

திணையில் ‘பெரிது’ என்ற அடைமொழியோடு விளங்குவது பெருந்திணையாகும். இத்திணையில் நான்கு துறைகள் உள்ளன.

ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.²⁵

என்று பெருந்திணைக்கு இலக்கணம் அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். இந்நூற்பாவில் உள்ள நான்கு துறைகளுக்கு விளக்கம் தருகின்ற இளம்பூரணர், காதலியை அடையமுடியாத இளமை நீங்கிய நிலையில் மடலேறுதல் திறத்தின் கண்ணே நிகழ்வதாகிய, இளமை தீர்திறத்தினை நான்கு வகையாகப் பிரித்துள்ளார். “1. தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகள் இளையனாதலும், 2. தலைமகள் முதியனாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், 3. இவ்விருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கிய வழி அறத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலன்றி காமத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலும்”²⁶ என்று ‘இளமை

தீர்த்திறத்தினை' விளக்கியுள்ளார். தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமாக, எவ்வகையானும் தேறுதல் கொள்ளாமல் காமத்தின்கண் வழியே மிகுதியாக மனம் செலுத்துவதையும் ஐந்திணைக் கண்ணே நிகழும் காமத்தினும் மாறுபாடான நிலையில் அமையும் காமத்தினை 'மிக்க காமத்து மிட' லாகக் காட்டுகிறார் இளம்பூரணர்²⁷. மேலும், இதனை விரித்துரைக்கும் போது, “வற்புறுத்துந் துணையின்றிச் செலவழுங்குதலும், ஆற்றருமை கூறுதலும், இழிந்திரந்து கூறுதலும், இடையூறு கிளத்தலும், அஞ்சிக் கூறுதலும், மனைவி விடுத்தலிற் பிறன்வயிற் சேறலும், இன்னோரன்ன ஆண்பாற்கிளவியும், முன்னுறச்செப்பலும், பின்னிலை முயல்தலும், கணவனுள்வழி இரவுத்தலைச்சேறலும், பருவம் மயங்கலும்”²⁸ என்று மிகுந்த காமம் குறித்து விளக்குகிறார் இளம்பூரணர். அன்பின் ஐந்திணைக்குப் புறப்பாக நிகழும் ஒழுக்க வழியிலான தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் கருத்தினை வ.சுப. மாணிக்கனார் மறுத்துரைக்கிறார்.²⁹ தமிழ்த்திணை மரபுகளை ஆரிய மணமுறைகளோடு சார்ந்தே உரையாசிரியர் உரை வகுத்துள்ளனர். பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் என்ற வகையில் அமையும் மொழிப்பாங்கினைப் பெருந்திணையோடு ஒப்பவைத்துக் குறித்துக் காட்டப்படுகிறது. பிரமம் என்று காட்டுதற்கு நாற்பத் தெட்டாண்டுகள் பிரமசரியம் காத்தவனுக்குக் கன்னியைத், தானமாகத் தருவதும், பிரசாபத்தியமாக உள்ளது, பெண்ணெடுப்பதற்குரிய கோத்திரத்திற்குரியோர் கொடுக்கின்ற பரிசுப் பொருளை இரட்டிப்பாகத் தன் மகளுக்கு அளிப்பதும், ஆரியமாக விளங்குவது ஒருவன் பிறருக்காகத் தன் மகளைக் கொடுக்கும்போது பசுவோடு காளையையும் பொன்னணிந்து வழங்குவதும் தெய்வமாவது வேள்வியிற் பிரிபவனுக்கு அதை வளர்க்கும் முன்னர் பெண்ணைத் தானமாகக் கொடுப்பது என்ற நிலைகளில் தான் அமைகின்றது. இந்த ஆரிய மரபுகள் தமிழ்மரபில் காட்டப்படுகின்ற

பெருந்திணைக்குச் சற்றும் பொருந்துவதாக அமையவில்லை. “தமிழ் மண நெறிகளும் ஆரிய மண நெறிகளும் இன்ன வகையில் ஒப்புமையுடையன என்று காண்பது அறிவின்பாலது. அஃதன்றி, தமிழர் தம் தன்னேரில்லாப் படைப்பான அகத்திணையின் உட்பிரிவாகிய பெருந்திணைப் பெயர் ஆரிய மணப்பிரிவுகளை எண்ணி இடப்பட்டது என்றால், சுருங்கச் சொல்லின், தமிழ் அகத்திணையையும், அதனைக் கண்ட சான்றோர் அறிவையும் அவமதிப்பதாகும்”³⁰ என்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

பெருந்திணையில் வலிந்த புணர்ச்சிக்கு இடமில்லை. உள்ளப் புணர்ச்சியென வழங்கப்படும் அன்பின் ஐந்திணையினைப் போலவே பெருந்திணை என்பதும் உள்ளம் பொருந்திய நட்புணர்விற்கு ஏற்றதாகவே உள்ளது. ஆனாலும் அன்பின் ஐந்திணைக்கும் பெருந்திணைக்கும் சற்று வேறுபாடு இருக்கவே செய்கிறது. “தலைவன் தலைவியர் சில காதல்களை உள்ளத்தளவிலும் சொல்லளவிலும் காத்தோம்பிக் கொள்ளும்போது, அக்காதற் பாங்குகள் ஐந்திணைப்படுகின்றன. அவ்வளவுகளுள் காத்தோம்ப மாட்டாது சிலர் காதல் மிகுவர்; மிகுதியால் சில காதற் செயல்களை மேற்கொள்வர். ஆதனால், ஊரறியும் இக்காதல் மிகைகளே பெருந்திணைப் பொருளாவன. ‘ஐந்திணையாவது அளவுக்காதல்; பெருந்திணையாவது மிகுதிக் காதல் பெரும்’ என்ற அடை அளவிலும் மிகுதிப்பாட்டை, மிகையைக் குறிக்கின்றது”³¹. ‘ஏறிய மடற்றிறம்’ என்ற தொல்காப்பியர் குறிப்பின் வழியில் உடன்பாடில்லாத பெண்ணை உடன்பாட்டிற்கு கட்டாயப்படுத்தி ஏற்கச் செய்யும் நிலையில் உடன்படுத்துவதற்காக தலைவனானவன் மடலேறுதல் என்பது இல்லை எனலாம். அதே வேளையில் ஐந்திணைக் களவில், தலைவன் தலைவியை எண்ணிக் கலங்குவான் துடிப்பான். அப்போது அவனின் துடிப்பிற்கும் கலக்கத்திற்கும் பணியாது பல்வேறு காரணங்கள் கூறி மறுக்கும் தோழியிடத்தில்

‘மடலேறுவேன்’ போன்ற சொற்களைக் கூறியதன் வழி, தலைவனைத் தலைவியிடத்தில் தோழி கூட்டுவிக்கின்ற நிலையும் ஏற்படும்.

மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப
மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ் கொளினே!³²

என்ற குறிஞ்சித்திணைப்பாடல் அன்பின் ஐந்திணைவழியே அமைந்த தாயினும் பெருந்திணையில் வைத்து எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கதாய் விளங்குகிறது. தலைவனிடத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மிகுதியான காம நோயானது அவனைத் தன்னிலையிலிருந்து இறங்கி மிகைச் செயல்களில் ஈடுபட வைத்துள்ளது. இம்மிகைச் செயலைச் செய்வேன் என்ற காரணத்தைக் காட்டி, தோழியிடத்து, அவன் தலைவியைப் பெறவேண்டி வற்புறுத்து கிறான். நேரான வழிகளில் தலைவியை அடைய, ஓடாத குதிரையாயினும் பனைமடலால் ஆன குதிரையைச் செலுத்துவேன் என்பான். இவ்வுலகத்தார் எவரும் சூடிக் கொள்ளாத பூவாக எருக்கம் பூவானது இருந்தாலும், அதைச் சூடும் பூவாகக் கொண்டு தலையில் சூடிக்கொள்வேன் என்பான். நல்லோராயினும் அல்லோராயினும் தெருவில் வருவோர் போவோரெல்லாம் எள்ளி நகையாடும் அளவிலான தோற்றத்தைக் காட்டுவேன் என்பான். அவர்கள் தன்னைத் தூற்றி ஆரவாரிக்கவும் படுவேன் என்பான். இவற்றையெல்லாம் செய்தும் தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாதபோது சாதலுக்குரிய செயலையும் செய்வேன் என்பதும் அவனுடைய மிகப்பெரியதான பெருந்திணைச் செயலாகவே அமைந்துள்ளது. எனவே, “மடலேற்றம் ஒத்த காமம் உடையார் மாட்டே நிகழும்”³³ என்பதைப் பெறமுடிகிறது.

மடலேற்றம்: ஒரு கருவி

ஆண் மடலேறுதல் குறித்து நெய்தற்கலியில் நான்கு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சந்திக்க இயலாத நிலையில் ஒருவர் மடலூர்ந்து தலைவியை அடைந்த வழிகளை பாங்காயினார்க்குக் கூறுகிறான்.³⁴ பிறிதொருவன் மடலேறுவதற்கு முன்னர் அவ்வூரிலுள்ள சான்றோர்களை நோக்கி, தனக்கு உண்டான காதல் நோயினைக் கூறி தான் மனம் விரும்பியவளைத் தன்னிடம் தரவேண்டுமென்கிறான்.³⁵ மற்றொருவன் தானுற்ற காதலைப் பொதுமக்களிடம் சொல்ல, அதைக் காணாதவராகவும் அறியாதவராகவும் இருக்கின்ற கண்டோரை நோக்கி, கூவியழைத்து, ‘மடலேறுவேன்’ என்கிறான்.³⁶ ஒருவன் பெண்வீட்டாரிடத்து அவளைப் பெண்கேட்டுக் கேட்டுப் பார்த்தும் அசையாமலிருத்த அவ்வீட்டார், அவன் மடலேறியவழி, போர்த்தொழில் வல்ல ஒருவனுக்கு அஞ்சி, திரை கொடுப்பதைப்போல, தம்முடைய குடியானது இதனால் பழுதாகிவிடுமோ என்று அஞ்சி தம் மகளைக் கொடையாகக் கொடுத்த குடும்பத்தினரைப் பற்றி கண்டோர் வியந்துள்ளனர்.³⁷

மடலேற்றம் என்னும் வழக்கம்

பெருந்திணைக் கருத்திற்கு ஏதுவாக, மடலேறுகின்ற நிலைகுறித்து இடம்பெறுகின்ற பாடல்கள் பொருந்தா காமத்தை எய்த நினைக்கின்ற தலைவனைப் பற்றியதாகவே அமையும் என்ற கருத்தினைப் பொதுவாக சங்கஇலக்கியம் பயில்வோரிடம் காணமுடிகிறது. ‘அன்பின் ஐந்திணை’ என்றால் அது முழுக்க முழுக்க யாவும் நிரம்பிய இன்ப ஒழுக்கமென்றும் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பது அறமில்லாத வழிகளில் அமைகிற வாழ்நிலை என்பதாகவே இவர்களிடம் இக்கருத்து நிலைகொண்டுள்ளது.

கலித்தொகையில் மடலேற்றம் குறித்து அமைந்துள்ள பாடல்கள் நான்கும் ஒவ்வாத தலைவியை உடன்படுத்துவதற்கான நிலையில் மடலேற்றம் நிகழவில்லை என்பதைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன. தன்னால் காதலிக்கப்படுவளை அடைவதற்கான முயற்சியில் தான் திளைக்கும் போது, அதற்குத் தடை செய்யும் தோழியின் செயற்பாடுகளே அவனைத் தனக்குத்தானே மடலேற்றம் போன்ற கடுந்தண்டனைக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளத் தூண்டுகிறது. “ஆண் மக்கள் இயற்கைக் களவின்வழி உள்ளம் வீழ்ந்து தெரிந்தெடுத்துக்கொண்ட பெண்மக்களைக் கூடுதற்பொருட்டு முயன்று, அம்முயற்சிக்கு இடையூறு கண்டபோது மடலூர்ந்து வெளிப்படுதல் அவர்தம் நாகரிகவுணர்ச்சியையே காட்டுமென்று கொள்க. நன்மை பயக்குமொரு செய்கை எளிதில் நிறைவேறாதவிடத்துத் தன் உயிரைக் கொடுத்தேனும் அதனை நிறைவேற்றுதலே உண்மையான ஆண்மையும் பெருமையுமாகும்”³⁸ என்ற பாலசுந்தரம் பிள்ளையின் கருத்து மடலேற்றம் சமுதாயத்தில் ஒருபுறம் தவிர்க்கவியலாத நிலையில் இடம்பெற்றிருந்ததனைக் காட்டியுள்ளது.

ஐந்திணை

தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள பொருள் இலக்கணம் அகத்திணையின் சிறப்பினையும் இன்றியமையாதன்மையையும் புலப்படுத்துகிறது. அகத்திணையை விளக்கும் முகத்தான் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய நான்கு இயல்களிலும் இதன் இலக்கணங்களை விளக்கி, தமிழரின் அகத்திணை நெறியினை இவ்வுலகுக்குப் புலப்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர். ‘அகத்திணை’ என்ற சொல்லானது வாழ்க்கையின் அறநெறிகளையெல்லாம் குறிக்கும் ஒரு பொதுச்சொல்லாகும். அறநெறிப்பட வாழும் மாந்தர் தொடக்க கால வாழ்க்கை முதல் அதை நிறைவுசெய்யும் காலம் வரையிலானவற்றில்

அவ்வறப் பொருளை உயிர்ப்பொருளாக எண்ணியே வாழ்ந்துள்ளனர். அகத்திணையில் நுண்மையாக விளங்கும் காமத்தினை மானுட வாழ்க்கை நெறிப்பட கடைபிடிக்கும் வாழ்வியலுக்கான இலக்கணமாகவே அகத்திணையின் பொருளானது விளங்குகிறது. அகத்திணையில் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்று அன்பின் வகையில் வகுக்கப்பட்ட திணைவகைகளுள் ஐந்திணை என்பதே பல்லாற்றானும் மேலானதாகப் போற்றப்படுகின்றது.

மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை³⁹

என்றும்

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை⁴⁰

என்றும் ‘அன்பின் ஐந்திணை’ சிறந்த பொருளால் வழங்கப்படுகிறது. நடுவண் ஐந்திணையாக விளங்கும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய உலகியல் வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் பயின்றுவருவன முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் என வரையறுக்கப்படுகிறது.

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை³⁹

என மூன்று பொருட்கள் மனித வாழ்க்கையை நடத்த அடிப்படைக் காரணிகளாக விளங்குகின்றன. நிலமும் பொழுதும் இல்லாமல் இவ்வுலகம் இயக்கம்பெறாது என்பதனால் இவ்விரண்டையும் இணைத்து முதற் பொருளென்று குறிப்பிடுகிறது தொல்காப்பியம். மனிதனின் வாழ்க்கைக் கூறுகளுடன் தொடர்புடையதான வாழ்வியல் பொருட்களைக் கருப்பொருள் என்றும் மானுட வாழ்க்கையின் ஒழுகலாறுகளை உரிப்பொருள் என்றும்

வழங்கப்படுதலின்வழி அகத்திணை நெறிக்கு இம்முப்பொருளும் மிக அடிப்படையாக விளங்குவதைத் தெளியமுடிகிறது.

முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் குறித்து இளம்பூரணர் தரும் உரை விளக்கம் எண்ணத்தக்கதாகும். “யாதானும் ஒரு செய்யுட்கண் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வரின், முதற்பொருளால் திணையாகும் என்பதூஉம், முதற்பொருள் ஒழிய ஏனைய இரண்டும் வரின் கருப்பொருளால் திணையாகும் என்பதும், உரிப்பொருள் தானேவரின், அதனால் திணையாகும் என்பதூஉம் ஆம். அ.:தேல், ஒரு பொருட்கு ஒரு காரணம் கூறாது மூன்று காரணம் கூறியது என்னை எனின், உயர்ந்தோர் என்றவழிக் குலத்தினால், உயர்ந்தாரையும் காட்டும் கல்வியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும் செல்வத்தின் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்”⁴² என்ற குறிப்பின் வழி முப்பொருட்களின் செறிவு சார்ந்த நிலைப்பாட்டினை அறியமுடிகிறது.

முதற்பொருள்களின் வகைகள்

மனித வாழ்க்கையின் இருப்பினை நிலைநிறுத்துவதற்கு நிலம் முதன்மையாகவும் நிலத்தின் தன்மையினை இயங்குநிலையில் அறிந்து கொள்வதற்கு பொழுதினையும் இணைந்து நிற்கின்ற இயற்கையே முதற்பொருளாக விளங்குகிறது.

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நானிலத்தின் நீங்கிய பாலைத்திணையெனப் புதுவகையான நிலம் வாய்க்கப்பெறுவது என்பது சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம்.⁴⁴

தமிழ் நிலப்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள நிலப்பாங்குகள் நானில அடிப்படையில் அமைய, பருவ மழை பெய்யாத காட்டிடத்தும்

மலையிடத்தும் தம் நல்லியல்புகளை இழந்து நிற்கின்ற பகுதியாகப்
பாலையானது நானிலத்தின் பின்னர் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே⁴²

என்கிறார் தொல்காப்பியர். இதில் ‘நிலை’ என்று வரும் சொல்லை
நிலமாகக் குறிக்கிறார் நச்சர்.⁴⁵ “இஃது இளவேனில் முதுவேனில் என்னும்
இருவகை பருவத்தின் கண்ணும் வரும் நண்பகற்பொழுது காலமாம்
என்பதூஉம் உணர்த்தியவாறு”⁴⁶ என்று பாலைக்கு விளக்கமளிக்கிறார்
இளம்பூரணர்.

எனவே, நானிலத்திற்கு உரியதான நிலப்பகுதியைக் காட்டியது
போல, பாலைத் திணைக்கு, நிலமென்று ஒன்றை வைத்து அதனோடு
அமைத்துச் சொல்லாமல் பொழுதோடு மட்டும் இணைத்துச்சொல்வதனால்,
சூழலுக்கேற்ப அமையும் நிலத்தில் நடக்கும் அகத்திணையே
பாலைத்திணை என்று இதை நெறிபடுத்தியுள்ள தொல்காப்பியர், நூற்பா
வழியாகவும் உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கக் குறிப்புகளாலும்
அறியலாம்.

அன்பின் ஐந்திணை

நிலத்தால் அமைகின்ற முதற்பொருள் திணைக் குறிப்பினை,
முன்னோர் சொல்லிய முறையால் தொல்காப்பியரால் அமைத்து
வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது, முன்னோர் நெறியைப் பின்பற்றிதாகும்.

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற முறையென்னை?
யெனின், இவ்வொழுக்கமெல்லாம் இல்லறம் பற்றிய ஒழுக்கமாதலின்,
கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து
நல்லறஞ்செய்தல் மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது

முற்கூறப்பட்டது. புணர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாமையிற் புணர்தற் பொருட்டாகிய குறிஞ்சியை அதன்பின் வைத்தார். புணர்ச்சி பின் ஊடல் நிகழ்தலின் அதன்பின் மருதத்தை வைத்தார். பரத்தையிற் பிரிவுபோலப் பிரிவொப்புமை நோக்கி நெய்தலை ஈற்றின்கண் வைத்தார்”⁴⁷ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். “பாலை என்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேனிற்காலம் பற்றி வருதலின் அக்காலத்துத் தளிரும் சினையும் வாடுதலன்றி நிற்பது பாலை என்பதோர் மரம் உண்டாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கிப் பாலை என்று குறியிட்டார்”⁴⁸. எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதை இளம்பூரணர் விளக்கியுரைக்கிறார்.

முல்லைத்திணைக்கான காலத்தினை வரையறுக்கும்போது, கார் காலமும் மாலைப்பொழுதும் திணைக்காலம் எனத் தொல்காப்பியர் வகுக்கிறார். “முல்லையாகிய நிலனும், வேனிற்காலத்து வெப்பம் உழந்து மரனும் புதலும் கொடியும் கவினழிந்து கிடந்தன. புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறும் ஆகலின், அதற்கு அது சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற்கு இன்றியமையாத முல்லை மலருங்காலம் ஆதலானும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய ஆனிரை வருங்காலமாதலானும், ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தம் மிகுதலின், அதுவும் சிறந்தது ஆயிற்று.”⁴⁹ என இளம்பூரணர் முல்லைத்திணைக் காலத்தினை வரையறுக்கிறார்.

ஐப்பசி, கார்த்திகை திங்களில் அமைந்து விளங்கும் நடு இரவுப்பொழுதும், கூடவே முன்பனிக்காலமும் குறிஞ்சித்திணைக்கு உரித்த காலமாக விளங்குகிறது. “குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற் புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச்சிக்குத் தனி இடம் வேண்டுமன்றே, அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்துளி சிதறி இயங்குவார் இலராம் ஆதலான், ஆண்டுத் தனிப்பாடல் எளிதாகலின், அதற்கு அது

சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது”⁵⁰ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

இரவுப்பொழுதின் பிற்குறான வைகறையும், பகற்குறின் முற்குறாகிய விடியலும் மருதத்திணைக்குக் காலமாக விளங்குகிறது. “மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சார்ந்த இடமாதலான், ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்களாதலின், அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமை பிறர் அறியாமை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண் தம்மனையகத்துப் பெயரும்வழி, ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சார்கிலளாமாதலால், அவை அந்நிலத்திற்குச் சிறந்தன”⁵¹ என்று உரைதருகிறார் இளம்பூரணர்.

நெய்தற் திணைக்குப் பகற்குறின் பிற்குறாகிய எற்பாடு பொருண்மை பெறத்தோன்றும். “நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலின், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருதற் கேதுவாகிய எற்பாடு கண்டார் இனி வருவது மாலையென வருத்தமுறுதலின், அதற்கு அது சிறந்தது என்க”⁵² என்கிறார் இளம்பூரணர்.

பகல்வேளையின் நடுப்பொழுது வேனிற்காலத்தோடு இயங்கும் நெறியே நடுவு நிலத்திணையாகிய பாலையின் காலமாக அமைகிறது. “பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தம் உறும் என்று தலைமகள் கவலுங்கால், நிழலும் நீரும் இல்லாதவழி ஏகினார் எனவும் கவலுமாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது என்க”⁵³ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

பாலை இயல்பும் நெறியும்

பாலைத் திணைக்கு உரிய பொருளாக இருவகைப் பிரிவானது சுட்டப்படுகின்றது. இப்பிரிவில் தலைமகளைப் பிரிதலும், தலைமகளை உடன்கொண்டு தமராகிய பெற்றோரையும் உற்றாரையும் பிரிதலும் என்று

இத்திணை நிலைப்படுத்தப்படுகிறது. “காலிற்பரிவு, கலத்திற்பரிவு என்ற இருவகைப் பிரிவுகளில் கலத்திற்பரிவு அந்தணர் முதலிய செந்தீவாழ்நர்க்கு ஆகாமையின் வேளாளர்க்கே உரித்தென்றார். வேத வணிகரல்லாதார் கலத்திற்பரிவு வேதநெறியன்மையின் ஆராய்ச்சியின்று, இக்கருத்தானே இருவகை வேனிலும் நண்பகலும் இருவகைப் பிரிவிற்கும் ஒப்ப உரியவன்றிக் காலிற்பரிவுக்குச் சிறத்தலுங், கலத்திற்பரிவிற்கு இளவேனிலென்னுஞ் காற்றுமிகாத முற்பக்கத்துச் சிறுவரவற்றாய் வருதலுங்கொள்க”⁵⁴ என்கிறார் நச்சர். நான்கு வகை வருணத்தாராகிய அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நாற்பிரிவில் நிலத்தின் வழியில் பிரிவோரும் நீரின் மீதேறிப் பிரிவோரும் காட்டப்படுகின்றனர். அந்தணர் முதலிய செந்தீ வாழ்நராக, விளங்குவோர் கலத்தின் வழிப் பயணம் மேற்கொள்ளாத நெறியின் கீழ் அமைக்கின்றனர். செந்தீ வளர்த்து யாகம் யாத்து வேதமுழக்கம் செய்யக் கலவழிப் பயணத்தில் வாய்ப்பில்லை என்பதாலோ, ஐம்பெரும் பொருள்களில் (பஞ்சபூதம்) தம்மை முழுமையாக ஆட்படுத்த இயலாத சூழல் உருவாகிவிடும் என்ற காரணத்தினாலோ, அந்தணர் கடல்வழிப் பயணத்தை மேற்கொள்ளாத நிலையை மேற்கொண்டிருக்கலாம். அந்தணர்க்கு அறவொழுக் கத்தின் செய்பாடுகளில் நிற்கின்ற அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்கும் நிலம் சார்ந்த களன் உதவிநிற்குமேயொழிய கடல்வழிப் பயணமானது அறநெறியினை மேற்கொள்ள உதவி நிற்காது என்பதே இதன்வழி பெறப்படும் கருத்தாகும்.

திணைமயக்கம்

நிலத்தின் அடிப்படையினாலும் காலத்தின் சூழலினாலும் அமைந்துள்ள திணையானது தாம் தம் தனித்தனியான திணை வழிகளில் மட்டுமே நில்லாது, ஒரு திணைக்கு உரிய முதற்பொருளானது மற்றொரு திணைக்குரிய பொருளோடு சேரலும் உண்டு. இவ்வாறு பிறிதோர்

பொருளில் போய்ச் சேரலுக்கென்றும் ஒரு வரையறை உண்டு. “ஓர் உரிப்பொருள் அல்லது வாழ்க்கை ஒழுக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கருப்பொருள் சூழலில் நிகழும் என்றல் ஒரு கற்பனைப் படைப்பாகும். இஃது உலகியலளவில் அடங்கிய ஓர் உண்மையன்று. ஆகவே, வெவ்வேறு திணைக் கூறுகள் கலந்துவரப் பாடுதல் என்பது, அதாவது திணைமயக்கம் என்பது இயற்கை உண்மைக்கு மாறானதன்று. ஆயின், இது கற்பனைப் படைப்புக்கு, அமைத்துக்கொண்ட இலக்கிய நெறிக்கு, மாறானதாகும், கற்பனைப் பாகுபாடாகிய திணை உணர்ச்சிக்குக் கூறப்படும் புறநடையே திணைமயக்கமாகும்”.⁵⁵ என்கிறார் சுப்புரெட்டியார். முல்லை முதலாக வருகின்ற அந்தந்த நிலத்திற்கே உரியதாகவுள்ள ஒழுக்கங்கள் தம்முன் நின்றிலங்காது பிறிதில் மயங்கிவரும் என்பது, புணர்ச்சி நிகழ வேண்டிய இடத்தில் ஊடல் நிகழும்போதும் மயக்குற்று நிலவும். இது போல கால மயக்கத்தையும் அது பெறுகின்ற தன்மையையும் உடையதாகின்றது. ஆனால், இரண்டு திணைகளுக்குரிய உரிப்பொருள்கள் கலந்து ஒரு பாட்டில் வர இயலாது. ஒரு திணைக்கு முதற்பொருளாகிய நிலம்தான் மாறுதல் கொள்ளாத முதன்மையான பொருளாகிறது. இம்முதற்பொருளுக்கு அடுத்த நிலையினைக் கருப்பொருளும் அதற்கடுத்த சிறப்பினை உரிப்பொருளும் பெறுகின்றன. இம்மூன்றும் அகத்திணைப் பயனுக்குக் கருவியாக விளங்கி புலனெறி வழக்கினை ஓர் இலக்கிய நெறியாகக் கட்டமைக்கிறது.

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே⁵⁶

என்ற நூற்பாவில் உரிப்பொருள் குறித்துக் சுட்டப்படுகிறது. நிலத்தையும் காலச்சூழலையும் படைத்து, அதற்கேற்றாற்போல் திணை மாந்தரை

உலவவிட்டு, புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் ஆகிய திணைக்கு உரித்தான உரிப்பொருள்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு கூறி வாழ்க்கைக்குரிய நெறிப்பொருள்கள் அனைத்தும் இந்நூற்பாவில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நான்கு திணைக்குமான உரிப்பொருள்கள் கூறி அவ்வாறான பொருளில் பாலைத் திணைக்குக் கொண்டுதலைக் கழிதலையும் பெருந்திணைக்குப் பிரிந்தவன் இரங்கலையும் உரிப்பொருள்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பிரிந்தவன் இரங்கலாவது ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்த இடத்து இரங்கலும், ஒரு வழித்தணத்த வழி ஆற்றுதலின்றி வேட்கை மிகுதியால் இரங்குதலும் எனப்பட்டது. மேலும், “தந்தையும் அன்னையாரும் தேடிப் பின் வந்து இவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையூறு செய்வரென்னுங் கருத்தே இருவருள்ளத்தும் பெரும்பான்மை நிகழ்தலிற் பிரிவு நிகழ்ந்தவாறாயிற்று.”⁵⁷ என்பார் நச்சினார்க்கினியர்.

உரிப்பொருள் உறுதிப்பொருள்

சங்கச் செய்யுட்கள் சிலவற்றில், ஒரு நிலத்தில், இன்ன பொழுதில் இன்ன பொருள்களைச் சூழ்நிலையாக அமைத்துப் புலவர்கள் செய்யுள் புனைகின்றனர். இச்செய்யுட்களில் பொதுவாக மூன்றுவகையான பொருள்கள் அமைந்து விளங்கவேண்டும் என்பது பொது விதியாகும். சிலபோழ்து இம்மூன்று பொருள்களும் ஒருங்கே அமையாமல், சில அமைந்தும் அமையாமலும் இச்செய்யுட்களில் இடம்பெறக்கூடும். ஆனால், அவ்வாறு அமையாதுவிட்ட செய்யுட்களிலும் கூட உரிப்பொருள் என்பது மட்டும் உறுதியாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது சங்கச் சான்றோரின் கருத்தாகும்.

புலிகொல் பெண்பாற் பூவரிக் குருளை
வளைவெண் மருப்பிற் கேழல் புரக்குங்
குன்று கெழு நாடன் மறந்தனன்
பொன்போற் புதல்வனோ டென்னீத் தோனே⁵⁸

என்ற பாடலில் கொழுநாடன் என்ற குறிப்பின்வழி மலைநாடன் என்ற முதற்பொருளாலும், புலி, குருளை, ஏற்றைப் பன்றி போன்ற கருப்பொருளாலும் இப்பாடல் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியதாகின்றது. ஆனால், தலைவரின் பரத்தமை ஒழுக்கமானது மருத நில உரிப்பொருளாக அமைந்துள்ளது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. குறிஞ்சி நில ஒழுக்கத்திற்குச் சற்றும் பொருந்தாத வகையில் ஊடல் நிகழ்வு இத்திணையில் நடந்ததனால் இப்பாடல் குறிஞ்சித் திணைச் சூழலில் இடம்பெற்ற மருதத்திணைப் பாடலாக இடம் பெற்றுள்ளதாக அறியலாம்.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னையென் தோழி

பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை

கொன்னே கடவுதி யாயி னென்னதூஉ

மாறிய வாகுமோ மற்றே

முறியிணர்க் கோங்கம் பயந்த மாறே⁵⁹

என்ற பாடல், தலைமகளை நோக்கி, உனக்கு இவ்வேறுபாடு எதனால் உண்டாயிற்று? என்று கேட்ட செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றதாகும். தோழி தலைவியின் கருத்தினை குறிப்பினால் உணர்ந்து, தலைவி கற்புக்கடம் பூண்டு, மறைச் செய்தியைக் குறிப்பால் செவிலியிடம் உணர்த்தும்போது, ‘ஒரு நாள் யாங்கள் விளையாடுகின்ற இடத்திற்கு வந்த தோன்றல் ஒருவன் ஒரு கோங்கமாலையை இவளுக்கு ஈந்து சென்றான். அதுமுதல் இவள் இந்நிலையினை எய்தினள் ஆயினள்’ என்று கூறினாள். இதனால், பாலையின் கருப்பொருளாகிய கோங்கம் பூவால் விளைந்ததனால் இது பூத்தரு புணர்ச்சி ஆயிற்று. இப்பாடல் கருப்பொருளால் பாலைத் திணையாகவும், ஒழுக்கத்தால் குறிஞ்சித் திணை பாடலாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆதலால், இப்பாடலில் ஒரு திணைக்குரிய உரிப்பொருள் பிறிதொரு திணைக்குரிய உரிப்பொருளோடு மயங்கிற்று

என்பதற்கு மேற்குறிப்பிட்ட திணை மயங்கி நின்ற பாடல்களின் மாறுதல்களைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

முதற்பொருள்

முதல் எனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே⁶⁰

என்பது, முதலெனப் படுவதாவது நிலமும் காலமுமாகிய இருவகையினை உடையதாகும். “தமக்கென நிலனும் பொழுதும் இல்லாத கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் நிலனில்லாத பாலையும் பிறமுதலோடு மயங்கிற்றேனும் அவை மயங்கிய நிலனும் பொழுதும் அவ்வத்திணைக்கு முதலெனப்படு மென்பதாம்”⁶¹ என்கிறார் நச்சர்.

கருப்பொருள் வரையறை

தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, தொழில், யாழ் ஆகியவை திணைகட்குக் கருப்பொருள்களாக விளங்குகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப⁶²

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவை எவ்வாறான சூழலில் இயற்கை நலஞ்சார்ந்த சங்க இலக்கியங்களின் பின்னணியில் நிகழ்கின்றன என்பதனை அறிய துணை புரிகின்றன. தொல்காப்பியத்தின் இக்கட்டுப் பாட்டினை அவ்வாறே ஏனைய இலக்கண நூல்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அன்பின் ஐந்திணையின் பகுப்பில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஒழுக்கங்களுக்கு இயற்கை நில அமைப்பின் அடிப்படையிலும் நீர்வளம் போன்ற வாய்ப்புகள் அமைவதன் அடிப்படையிலும் கருப்பொருள்களின் வகைகள் அறியப்படும். முல்லைத் திணைக்குக் காடும் காடு சார்ந்த இடமுமாக விளங்குவதால், அங்கு

விளைச்சல் பெறும் வரகு, சாமை, முதிரை போன்ற உணவுப் பொருட்களும், உழை, புல்வாய், முயல் போன்ற விலங்குகளும், கொன்றை, குறுத்து போன்ற மரங்களின் வகைகளும் இவைபோன்ற பிறவும் அமைந்து முல்லைத்திணை ஒரு முழுமைப்பெற்று விளங்க இக்கருப்பொருள்கள் துணை புரியும். இதனால், இக்கருப்பொருள்களில் இருந்து வெளிப்படும் அதற்குரிய பண்பினை வைத்து அந்தந்த நிலத்து ஒழுக்கங்கள் மக்களிடத்து வளர்ந்து நிற்கும். இப்பண்புகள் அந்தந்த நில மக்களிடத்து உள்ளுறைந்து நிற்கும் வாழ்நிலைப் பண்பு நெறியினை வெளிப்படுத்தும் பாங்கினவாகும். ஒவ்வொரு முதற்பொருளுக்கும் தொழில்களாக அமைந்து விளங்குபவை, அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ற உழைப்புப் பண்பாட்டு நெறியினை விரித்துப் பேசும். யாழும், பூவும், நீரும், ஊரும் ஆகியவை நிலத்தின் பண்புகளையும் அந்நிலத்தில் வாழுகின்ற தலைமக்களின் பண்புகளையும் செய்யுட்கள் படைத்துக் காட்டும். ஒரு திணையில் அமைந்துள்ள கருப்பொருட்கள் மனிதனின் ஒழுகலாறுகளை வரையறுக்கின்ற மூலப்பொருட்களாக விளங்குகின்றன. மானுடத்தின் நன்மை, தீமை போன்ற அடியொற்றிய பண்புகள் உருவாகக் கருப்பொருளானது கருத்துப் பொருளாகவும் காட்சிப்பொருளாகவும் விளங்குகின்றது. இக்கருப்பொருட்கள் அந்தந்த நிலப்பண்பினை உலகத்திற்குக் காட்டும் ஓர் உயிர்ப்பொருளாக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு ஒழுக்கத்தின் வழியே விளங்கும் பெரும்பொழுதிலும் சிறுபொழுதிலும் அந்தந்த நிலத்தில் உறைந்துகொண்டு தனக்குரிய பண்பினை மானுடம் மேற்கொள்ள வேண்டிய வழியினை அமைப்பதே கருப்பொருள்களின் தலையாய பண்புகளாக விளங்குகின்றன.

எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்⁶³

என்ற நூற்பாவானது இயற்கை அமைப்பினைச் சார்ந்தே புலனெறி வழக்கில், ஒரு நிலத்திற்கு உரிய பூவும் புள்ளும், வேறு நிலத்தோடும் பொழுதோடும் சேர்ந்து பாடப்படினும், அது அந்நிலத்தற்குரிய கருப்பொருளாகவே கொள்ளப்படும் என்று கூறுகிறது.

**தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்⁶⁴**

என்ற பாடல், மருதநிலத்துப் பூவாகிய தாமரையானது குறிஞ்சித் திணைக்கண் வந்ததற்குக் காட்டாகின்றது.

**உடையிவ ஞாயிர்வாழாள் நீநீப்பி னெனப்பல
விடைகொண்டியா மிரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சுனை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன⁶⁵**

என்ற பாடலில், நீர் வறண்ட வறுவிய சுனைகளிடத்து, இலைகளோடு கூடி வாடிய அழகிய மலர்களாக விளங்கும் மருதப்பூக்களானது பாலைத் திணைக்கண் வந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

**கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூர் அலர்தூற்றத்
தொன்னலம் நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
ஒன்னாதார்க் கடந்தடுஉம் உரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்⁶⁶**

என்று இடம்பெற்றுள்ள பாலைக்கலிப் பாடலில், குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பறவையாகிய மயிலானது பாலைத்திணைக்கண் வந்துள்ளது. 'ஊரானது அலர் தூற்றி நிற்கவும், நமது பழைய எழிலானது கெடவும் நம்மை மறந்தான்' எனப் பிரிவு கூறுதலால், இது பாலைத்திணையாயிற்று. குன்றாடலானது இளவேனிற் பொழுதிலாதலால், பொழுதொடு புள்ளும் மயங்கியுள்ளது.

கருப்பொருள் பாகுபாடு

கருப்பொருள் இருவகையில் பாகுபடுகிறது. ஒவ்வொரு திணையிலும் உரிப்பொருளிலே நிற்கின்ற இத்திணைநிலைப் பெயருக்குப் பெயர், வினை என்று இருவகையாகப் பெயர் தரப்பட்டுள்ளது.

பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய

திணைதொறும் மரிஇய திணைநிலைப் பெயரே⁶⁷

என்ற நூற்பாவில், ஒரு திணை நிலையில் பெயர் கொள்வோர். பிற நிலத்தில் பெயர் கொள்ளப் பெறமாட்டார் என்ற குறிப்புரையானது தரப்பட்டுள்ளது. பெயர் என்று குறிப்பிடப்பட்ட சொல் குலப்பெயராகவும் வினை எனப்பட்ட பெயர் தொழில் செய்வோரைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகவும் உரையாசிரியர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவை, பெயர்ப்பெயர் என்றும் வினைப்பெயர் என்றும் சுட்டப்படுகின்றன.

நான்கு வகையான நிலத்திற்கு மருவி வருகின்ற பெயர்கள் மருவிய குலப்பெயர்களாக அமையும்; குறிஞ்சிக்குக் கானவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர்; ஏனைப் பெண் பெயர் வருமேனும் உணர்க. முல்லைக்குக் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர், இடைச்சியர், கோவித்தியர், ஆய்ச்சியர், பொதுவியர். நெய்தற்கு நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர்; ஏனைப்பெண் பெயர் வருமேனும் உணர்க. மருதத்திற்குக் களமர், உழவர், கடையர், உழத்தியர், கடைச்சியர்; ஏனைப் பெண்பெயர் வருமேனும் உணர்க.”⁶⁸ என்கிறார் நச்சர்.

மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்கள் அந்தந்த நிலத்தின் மக்கள் செய்கின்ற வினையென்று குறிக்கப்படுகின்ற தொழிலை அடிப்படையாக வைத்துக் குறிக்கப்பட்ட பெயர்களாகும். இதனால் நிலத்தில் தொழில் செய்கிறவர்களுக்கும், தொழிலுக்கும் அதைச் செய்வோர்க்கும்

இடையேயுள்ள உறவு நிலைகளும், இதன்வழி நிலவும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் அறியப்படும். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய வேட்டுவர் விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருளைத் தானும் தன் குடும்பமும் உண்டு, எஞ்சியனவற்றைப் பிறருக்குக் கொடுக்க, இதனால், அங்கு வாழ் மக்களிடத்து வணிக எண்ணம் தலைப்பட்டிருக்கலாம். வேட்டுவர் வேட்டையாடிய விலங்கின் உணவுப்பொருள் போக, மற்றயவையாகவுள்ள அவ்விலங்கின் தோல், எலும்பு போன்ற பிற பொருட்கள் மனிதர்களின் காட்சி நுகர்வுப் பொருட்களாகவோ, துய்ப்பு நுகர்வுப் பொருட்களாகவோ, மருந்து நுகர்வுப் பொருட்களாகவோ, இன்னும் உரியவான வழிகளிலோ வணிகவழியில் இயைபுகொள்ளத் தலைப்பட்டிருக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இதைப்போலவே ஒரே திணையிலோ அல்லது பிற திணைகளிலோ குறிக்கப்பட்டுள்ள வேறு வேறு வினை செய்கிறவர்கள் தாங்கள் தங்கள் தொழிலால் திணைக்குரிய கருப்பொருளின் வளர்ச்சிக்கு உதவிநிற்கிறார்கள். ஒவ்வொரு திணையிலும் உற்பத்திப்பொருட்கள் மக்களின் தேவைக்கு இணைவாக விளங்கும்போது அங்கு பற்றாக்குறையானது தவிர்க்கப் படுகிறது. மக்களின் அன்றாட தேவைக்கு ஈடுசெய்யக்கூடிய நிலையில் பொருட்கள் உற்பத்தியாகாதபோது அவற்றை வேறுஇடத்திற்குச் சென்று தேடிவருவதற்கான முயற்சி சங்கச் சமூகத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இங்குப் பொருளைத் தேடுதற்குரிய ஆளாக ஆண் மாறுகிறான். தன்னால் காதலிக்கப்பட்டவளின் வாழ்க்கைத் தேவைக்காகவும் குடும்பச் செழுமைக்காகவும் அன்றாட தேவைகளை ஈடுசெய்யவும் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிகிறான். இதன்வழியில் அகத்திணையின் கருப்பொருள் ஆளுமைக்குரிய பொருளாக விளங்குகிறது. திணைக்குத் தக்கவாறு கருப்பொருள் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளவும் செய்கிறது.

உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள்

“உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள் பெயராவன, பெயர்ப்பெயரும் நாடாட்சிபற்றிவரும் பெயருமாம். குறிஞ்சிக்கு வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன், கொடிச்சி முல்லைக்கு அண்ணல் தோன்றல், குறும்பொறை நாடன், மனைவி நெய்தற்குக் கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம் புலம்பன், மருதத்திற்கு மகிழ்நன், ஊரன், மனையோள் எனவரும்.”⁶⁹ என்று குறிப்பிடுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். மேற்குறிப்பிட்ட எல்லோரும் அந்நிலத்தை ஆட்சி செய்ய அதிகாரம் பெற்றோராகவும் சிலர் ஏவல் மரபினராகவும் உள்ளனர். ஏவல் மரபினராக உள்ளோரில் ஏனோராகிய அந்தணர், அரசர், வணிகர் ஆகியோரில் ஒழிந்து நின்ற வேளாளர் தவிர்த்த அடியோரும் வினைவலரும் சில இடங்களில், உரிப்பொருள் தலைவராவதற்குச் சிறுபான்மை தகுதி பெற்றவராகவும் உள்ளனர். ஆக, ஏவல் மரபிற்குச் சிறப்பு பெற்றவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ள அறுவரில் மூன்றுபேர் தலைமைச் சான்றோராகக் கூறப்பெற்றுள்ளனர். இம்மூவர்க்கும் அடுத்த நிலையினைப் பெறுபவராக வேளாளரும், அன்பின் ஐந்திணைப்பாற் ஒழுக்கங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய இடத்தில் இறுதியாக உள்ள அடியோராகவும் வினைவலராகவும் விளங்குவோர், கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய தலைமக்களாவார். இவர்கள், கைக்கிளை, பெருந்திணைக்கு “உரியராயினவாறு அறம், பொருள், இன்பங்கள் வழுவ மகளிரைக் காதலித்தலான் என்றவாராயிற்று”⁷⁰ என்ற இளம்பூரணரின் கருத்து நுண்ணிய சிந்தனைக்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

முப்பிரிவுகள்

பாலை என்னும் திணையானது பிரிதற்கான பொருளைக் கொண்டுள்ளது. ஓதல், பகை, தூது ஆகிய மூன்று காரணங்களுக்காக ஏற்படும் பிரிவுகளில் ஓதலுக்கும் தூது செல்வதற்கும் ஒழுக்கத்தானும்

குணத்தாலும் செல்வத்தாலும் ஏனையோரில் சிறந்தோராகவும் செம்மையான வாழ்க்கையை உடையோராகவும் விளங்கும் அரசரும் அந்தணரும் உரிமை உடையவராவர். மாற்று வேந்தரோடு போர்கருதிப் பிரியும் பிரிவானது அரசரும் அந்தணரும் தவிர்த்த, மற்றவர்களுக்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணி

ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே⁷¹

என்ற நூற்பாவில் பகைவயிற் பிரிவது வேந்தனுக்கு உரியதென்றும் இப்பிரிவிற்கு அவனோடு தொடர்புடையோரும் சேர்ந்து கொள்ளுதற்கும் உரியது என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நால்வகை நிலமக்களின் பிரிவுகள்

நானிலமாகிய முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றிலுள்ள மக்கள், நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவரது பூசையும் விழவு முதலியனவற்றிற்கான பிரிவு போலல்லாது, அறத்தின் வழி நிற்பல் காரணமாகவும், சிறந்த பொருளினை ஆக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவார்கள்.

மேலோர் எனப்படுகின்ற தேவரானவர் அறங்காரணமாகப் பிரிதலானது நான்கு வகை வருணத்தாருக்கும் உரியதாகும்.

நால்வகை வருணத்தாராருள் வணிகரும் வேளாளரும் மன்னர்குரிய பக்கத்தில் இருந்து ஏவல் செய்வதற்கு உரியோராக விளங்குவர்.

ஓதுவதற்காகப் பிரிகின்ற பிரிவானது அரசர், அந்தணர்க்கு மட்டுமல்லாது, உழுவித்துண்போர், உழுதுண்போர் ஆகிய இருவகை வேளாளருக்கும் உயர்ந்தோராகிய வணிகர்க்கும் உரியதாகும்.

வேந்தனது வினை, இயற்கையாகிய தூது காரணமான நெறியில் ஒழுகாதாரை அந்நெறியின் ஒழுகப்பண்ணப் பிரிதல், வேந்தனன்றி வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உடையதாக விளங்குகிறது.

அரசர், அந்தணரன்றி, பின்னோனாகிய இருவரில் ஒருவராகிய வணிகர்க்கு ஒதுதல் நிமித்தமாகப் பிரிதல் உண்டு.

உயர்ந்தோராகிய அந்தணர், வணிகர் ஆகிய இருவரும் வேளாளர் போல பொருள் நிமித்தமாகப் பிரிவு கொள்ளாமல், இயற்கை ஒழுக்கமாகிய ஆசாரம், செயற்கை ஒழுக்கமாகிய கல்வி ஆகியனவற்றின் காரணமாகத் தான் பிரிவர்.

ஓதல், தூது, பொருள் ஆகிய மூன்று வகையான நீர்மையில் செல்லும் செலவு, பொருள்வயிற் பிரியும் காலத்தில், கலத்திற் பிரிவு தலைமகனுக்கு தலைமகளுடன் இல்லை.

ஏழு திணைகளிலும் பொற்புடை சான்ற நெறிமையுடைத்தான பெண்களிடத்து 'மடலேறுதல்' என்பது இல்லை.

பாலைத் திணைக்குரிய இருவகைப் பிரிவானது தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு தமரைப் பிரிதலும் ஆன நிலையில் உள்ள மூன்று காலத்தையும் ஒழுங்கு தோற்றுவித்துப் புலம்புதலையும் நற்றாய் மேற்கொள்கிறாள்.

தன் மகள் ஒருவனுடன் உடன்போகிய வழி அவர்களைச் சுட்டி, நிலை பெற்ற நிமித்தத்தையும் தெய்வத்தையும் நன்மை, தீமை, அச்சம் ஆகியனவற்றோடு சேர்த்து தோழியிடத்தும் கண்டோர்மாட்டும் புலம்புதலுமான கூற்று நிகழ்வது நற்றாயிடத்துக் காணலாகும் உயர்ப் பண்பாகும்.

தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும் அவற்றோடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றோடு விளக்கித்
தோழி தேளத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்

**போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியு மவ்வழி உரிய⁷²**

என்ற செய்யுளில் தம் மகள் முன்பு இன்னின்னவாறு தன்மை
கொண்டவளாக இருந்தாள் இப்பொழுது இத்தன்மையுடையவளாக
நின்றாள்; மேலும் இவள் என்ன ஆகுவாளோ? என மூன்று காலத்தையும்
ஒருங்கு தோற்றுவித்துப் புலம்புகின்ற புலம்பலில், பாசவுணர்ச்சியும்
அருளுணர்ச்சியும் அன்புணர்ச் சியும் நற்றாயிடம் மேவிநிற்கின்றதனை
அறியமுடிகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட நற்றாயின் நெகிழ்ச்சிக்குச் சான்றளிக்கிறது ஐந்திணை
ஐம்பது தருகின்ற பாடல்:

**தோழியர் சூழத் துறைமுன்றில் ஆடுங்கால்
வீழ்பவள் போலத் தளருங்கால் - தாழாது
கல்லதர் அத்தத்தைக் காதலன் பின்போதல்
வல்லவோ மாதர் நடை⁷³**

என்ற பாடல் தலைவியின் செய்பாடுகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச்
சொல்கிறது. முன்பு தலைவியானவள் தன்னுடைய தோழியர் புடைசூழ
துறைமுன்றில் ஆடுகின்றபோது தடுமாறி வீழுகின்ற நிலையினை
அடைவாள். மிக மென்மையான மனதையும் மேனியையும்
கொண்டவளானதால், அப்போது, சாய்கிற போது தன்னைத் தாங்கிக்
கொண்டு நிலைநிறுத்துகிற தன்மை இல்லாதவளாக விளங்கினாள். ஆனால்,
இன்றோ காதலனோடு தொடர்ந்து பின் செல்கிறாள். கரடு முரடான
பாதையும் காலைத் தைக்கின்ற கற்களும் உள்ள நெடும் பாதையில் தான்
ஒரு வல்லமை கொண்டவளைப் போல மனத்திண்மையுடன் செல்கிறாளே!
காதலனின் அன்பு எப்படித்தான் அவளை இப்படி மனவுறுதி உடையவளாக

ஆக்கியுள்ளதோ? என்று தன்னுள், தன் மகளின் செயல் கண்டு வியந்து நிற்கிறாள் நற்றாய்.

செவிலியின் தேடல்

செவிலித்தாயாக உள்ளவள், தலைமகள் உடன் போகிய வழி, காவல் பொருந்தியுள்ள பெரிய ஊரகத்தே விளங்கும் சேரியிடத்தும், ஊரின்னிறும் நீங்கி அமைந்திருக்கிற கரத்தின் கண்ணும் சென்று தேடுதல் செய்வாள்.

காதலர் பிரிவில் தோழிக்கு கூற்று

தலைவிக்கு, தோழியானவள் ஒன்றித் தோன்றுபவளாக விளங்குகிறாள். உடன்போக்கில் தலைவனோடு தலைவி செல்வதற்கு முன்பாக, பிரிவில் நிகழவுள்ள துன்பமான நிலைப்பாடுகளை அவளுக்கு நயமாக எடுத்துச்சொல்கிறாள் தோழி. நெஞ்சப் பிடிப்பில் தளர்வு கொள்ளாத தலைவியின் உறுதிப்பாட்டினை மனங்கொண்டு, தானே சில முடிவுகளை முன்னின்று எடுப்பவளாகவும் தோழி திகழ்கிறாள். தலைவி தலைவனோடு நிகழும் உடன்போக்கில் அவர்களின் பிரிவுக்கு முன்னரும் பின்னரும் பிரிகின்றபோது தோழி தலைவியிடமும் தலைவனிடமும் சிலவற்றைக் கூறுகிறாள்.

தலைவரும் விழும நிலையெடுத்த துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்ம்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழந் தோளை
அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தொடு
என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின்
ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன⁷⁴

என்ற இந்த நூற்பாவில் தோழியின் கூற்றுகள் நிகழும் இடங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. தோழியானவள்,

1. தலைவி தன் தலைவனுடன் உடன்போகுமுன் அவளுக்கு வரக்கூடிய துன்பங்களை முன்கூட்டியே விளங்க எடுத்துரைத்து எச்சரிக்கை செய்பவளாக இருக்கிறாள்.
2. எதிர்வரும் துன்பங்களைக் கேட்டும், தலைவனோடு தலைவி போக வேண்டும் என்ற நினைப்பினை பல்வேறு சிந்தனையின் பின்னர் உறுதிசெய்து கொண்டபின், தலைவியைத் தலைவனோடு போக அனுமதி அளிப்பவளாக விளங்குகிறாள்.
3. தலைமக்களைத் துணிவுடன் வழியனுப்பி வைக்கின்ற மனவுறுதி கொண்டவளாக இருக்கிறாள்.
4. தலைவியின் உடன்போக்கிற்கு தான் அனுமதித்ததால் தம் குடும்பத்திற்கு இதனால் எதிர்வரும் துன்பத்திற்காகப் பெரிதும் வருந்துபவளாக இருக்கிறாள்.
5. உலகிலுள்ள வாய்மையையும் பொய்ம்மையும் நன்றாகவே அறிந்தவர்களின் அறிவுரைகளையெல்லாஞ் சுட்டி, தாயைத் தலைமக்களைத் தேடிப்போகாதவாறு அவளைத் தடுத்து மீட்கிறாள்.
6. மகளின் பிரிவாற்றாமையால் துயருற்றுக் கலங்கும் தாயை, இதுகாறும் நடந்ததை விடுத்து நடக்கப்போகின்றவற்றை எடுத்துச்சொல்லி ஆற்றுவித்துக் காப்பவளாகத் தோழியானவள் சிறந்தது முடிப்பவள் ஆகின்றாள்.

இவை போன்றவாறு கூற்று நிகழ்த்த வல்லாண்மையுடையவளாகத் தோழி விளங்குவது, அவள் அகத்திணைப் படைப்பில் காணும் உற்றுழி உதவிடும் மனப்பாங்கினைக் காட்டி நிற்கிறது.

கண்டோர் கூற்று

தலைமக்கள் தோழியின் அறிவுரையின் வழியே பிரிந்து செல்கையில் இவர்களை வழியில் கண்டோர் நிகழ்த்துகின்ற கூற்றானது இங்கு நினைத்தக்கதாகும். தலைமக்கள் உடன்போக்கில் பாலை வழியே தனியே செல்வதினால் இடையூறு, அச்சம், ஆபத்துகள் ஏற்படும் என்பதைச் சொல்லி, கண்டோர் எச்சரிக்கை செய்வார். அவர்களுக்கு இன்னும் கடக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ள பக்கத்து ஊர்களையும் நாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டிக் கூறுவதுடன், தலைமக்கள் கேட்கும் இன்னபிற கேள்விகளுக்கும் இனிய மனத்துடன் விடை பகர்ந்து அனுப்புவர். தலைமக்களைத் தேடிவரும் தாயிடம் இன்முகத்துடன் இவ்வழியேதான் நீங்கள் தேடிவரும் தலைமக்கள் சென்றனர் என வழிகாட்டி விடுப்பினும், அவர்கள் வெகுநேரத்திற்கு முன்பே நீண்ட தூரம் சென்று விட்டதையும் பின் திரும்பிவருதலையும் உடையவராயினர் என்றும் கண்டோர் விவரமாகத் தாயிடம் கூறுவார்கள்.

தலைமகற்குக் கூற்று நிகழும் இடங்கள்

தலைமகன், தலைமகளோடு பிரிந்து சென்றவகையில் பலவகையான காரணங்கள் இடம்பெறுகின்றன. உடன்போக்கில் தலைவியுடன் பிரிதலின் போது தம் சுற்றத்தாரையும் விட்டுப்பிரிகிறான். தலைவன் தன் குடும்பத்தில் பொருளாதார இறக்கம் ஏற்படுகின்றபோது அதை சரிசெய்வதற்காகவும் கல்வி கற்றலுக்காகவும் தொழில் புரிவதற்காகவும் அரசர் ஆணையின் பேரில் தூது செல்வதற்காகவும் நாட்டைக் காக்க வேண்டிப் போர் நிமித்தமாகவும் இல்லக்கிழத்தியை மீண்டும் பிரிந்து பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொள்வதற்காகவும் எல்லாம் தலைவனின் பிரிவு நிகழ்கிறது. இந்தப் பிரிவுகளில் தலைவன் பிரிவிடைக் கூறும் கூற்றுகள், அவன் நெஞ்சத்துள்ள

செயல் முனைப்புகளும் வாழ்க்கை நெறிகளும், அவன் முன்னர் வாழுகின்ற சமூகத்தாரால் நிரம்பவே புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன.

பொருள்வயின் பிரிகின்ற தலைவன் தான் மேற்கொண்டுள்ள காதலினாலும் பிறிதொருபுறம் தேவைகுறித்துத் தேடுதலினாலும் மனத்தின் அலைக்கழிப்பிற்கு உள்ளாகிறான். மனிதனின் வாழ்நாளில் இளமையானது மிகக்குறைந்த நாள்கள்தான் உள்ளன. இவ்விளமை போனால் திரும்பாது; ஆனால் வறுமை கொடிது; ஆகவே, வாழ்வோடு நெடுந்தூரம் கூடவராத நில்லாப் பொருளைத் தேடுவதை நினைக்கிறான். உலக மானுட இயல்புகளை அவன் தன் வாழ்வோடு பொருத்திப் பார்த்துக்கொள்வதும் தன் வாழ்வில் விளங்கும் நேரிய பண்புகளைப் பிறரிடம் நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ புலப்படுத்துவதிலும், தலைவனின் கூற்றுகள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினைப் பெறுகின்றன.

எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுதல் இலவே⁷⁵

என்ற நூற்பாவின் வழி, நற்றாய், செவிலி, கண்டோர், தோழி, தலைமகன் ஆகியோர் முதன்மைக் கூற்றுக்கு உரியோர் ஆவர். மேலும், அவரை விட்டுத் தலைமகட்கும், பாங்கற்கும், பார்ப்பார்க்கும், பாணர்க்கும், கூத்தர்க்கும், உழைப்போர்க்கும் கூற்று நிகழும் முறைமைகளைத் தெரிவிக்கிறது இந்நூற்பா. இதைக் கீழ்வருமாறு தொகுத்துப் பார்க்கலாம்,

1. தலைவன் முன்பு பிரிவு தொடர்பாக நிகழ்ந்த ஒன்றினை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு இடமுண்டு என உணர்த்துகிறது.
2. முன்பு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி, தலைவன் பிரிவின்வழி தன்னைக் கொண்டு செலுத்தாமல் இருப்பதற்கும் இடமுண்டு எனக் காட்டுகிறது.
3. நடுவுநிலைத் திணையாகவுள்ள பாலையில் ஏனைய திணைப் பொருள்கள் விரவி வருவதற்கும் இடமுண்டு என்பதனை அறிவுறுத்துகிறது.

எனவே, நான்குநிலத் திணைக்கூறுகள் பாலைத்திணையில் விரவிவரினும்
மரபு நிலையில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படாது என்பதை,

**மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி
விரவும் பொருளும் விரவும் என்பர்⁷⁶**

என்ற நூற்பா குறித்துக் காட்டும்.

உவமையின் நோக்கம்

உள்ளுறை என்பது அந்தந்த திணைகளுக்குரிய முதற்பொருளுடன்
இணைந்து கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு
திணைப்பாடல்களிலும் இடம்பெறுவதாகும். ஒரு பாடலில் ஓர் உவமை
வருகின்ற போது, அந்தப் பாடலுக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள்
அடிப்படையைக் கொண்டே அஃது இடம்பெறும். அவ்வாறு
அகப்பாடல்களில் திணையினை அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக
விளங்குவது உவமையாகும். உள்ளுறையின் வழியாகச் சொல்லப்படுகின்ற
கருப்பொருள்கள் ஒரு பாட்டினை உருவாக்கியவரின் திறமையை
அறிவதற்கும் படிப்போரின் மனத்தில் தங்குதடையின்றி சென்றடைவதற்கும்
காரணமாக அமைகின்றன. கவிஞனால் உள்ளுறை வழி நின்று
படைக்கப்படுகின்ற படைப்பானது புதிய புதிய கருத்தாழங்களைப்
பயில்வோரிடம் கொண்டு சேர்க்கும் என்பதையும் இங்கு நினையலாம்.

புலனெறி வழக்கம்: இலக்கிய நெறி

மானுட வாழ்க்கையை, அதன் ஆழ அகலங்களை அழகாகச்
சிந்தித்து அகலமாகவும் ஆழமாகவும் காட்டுவது அகத்திணையின்
இயல்பாகும். அகப்பாடல்கள் உலக நடைமுறை வழக்கங்களைக்
கொண்டவை என்பதோடல்லாமல், சிலபோழ்து புலவர்களால் புனைந்
துரைத்துப் பாடும் நாடக வழங்கினைச் சார்ந்தவையாகவும் உள்ளன.

**நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்**

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்⁷⁷

என்ற நூற்பாவின் நாடக வழக்கினுக்கு இளம்பூரணர் தரும் விளக்கம் குறிக்கத்தக்கதாகும். “நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவன வெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல், அ.தாவது செல்வத்தானும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்பினானும் ஒத்தார் இருவராய்த் தமரின் நீங்கித் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போருமின்றி அடுப்போருமின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும், பின்னும் அவர் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந்தெய்தினார் எனவும், பிறவும் இந்நிகரனவாகிச் சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்”⁷⁸ என்று இளம்பூரணர் உரைதருகிறார். மேலும், “உலகியல் வழக்காவது, உலகத்தார் ஒழுகலாற்றோடு ஒத்து வருவது”⁷⁹ எனவும், “பாடல் சான்ற புலனொறி வழக்காவது, இவ்விருவகையினும் பாடல் சான்ற கைக்கிளை முதலா பெருந்திணை இறுவாய்க் கூறப்படுகின்ற அகப்பொருள்”⁸⁰ என்றும் குறிக்கிறார்.

ஓர் இலக்கியத்தை எழுதுகின்ற போது, உள்ளது உள்ளபடி எழுதினால் அ.து இலக்கியம் ஆகாது. இலக்கியமாகவும் அ.து ஓர் உன்னதப் படைப்பாகவும் ஒரு செய்யுள் ஆவதற்கு, படிப்போர்க்கு விளங்கிக் கொள்கிற வகையான உத்தியையும் கற்பனைச் செறிவினையும் சுவையையும் மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“மக்கள் வாழ்கையில் இயல்பாகக் காணப்படும் ஒழுக்கம் ‘உலக வழக்கம்’ எனப்படும். இவ்வுலக வழக்கங்களில் சிறந்தனவாயுள்ளவற்றை அறிஞர்கள் ஒன்றாகத் தொகுத்துப் பிற்கால உலக வழக்கம் திருத்தமாக நடைபெறுதல் பொருட்டுப் பாடல்களாகப் பாடியுரைப்பர். அப்பாடல்களாகிய

நூல் வழக்கம் - நாடக வழக்கம் எனப்படும். உலக வழக்கும் நாடக வழக்கும் சேர்ந்ததே புலனெறி வழக்கம், அல்லது செய்யுள் வழக்கம் ஆகும்”⁸¹ என்ற புலவர் குழந்தை தருகிற உரைவிளக்கக் கருத்தும் எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கதாய் உள்ளது.

அகத்திணையாகிய காமப்பொருளே புலனெறி வழக்கத்திற்குப் பொருளாக அமையும். “பாடல் சான்ற என்றதனாற் பாடலுள் அமைந்தனவெனவே பாடலுள் அமையாதனவும் உளவென்று கொள்ள வைத்தமையிற், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் பெரும்பான்மையும் உலகியல் பற்றிய புலனெறி வழக்காய்ச் சிறுபான்மை வருமென்றுகொள்க. செய்யுளியலுட் கூறிய முறைமையின்றி ஈண்டுக் கலியை முன்னோதியது, கலியெல்லாம் ஐந்திணைப்பொருளாய புலனெறி வழக்கிற் காமமுங், கைக்கிளை பெருந்திணையாகிய உலகியலே பற்றிய புலனெறி வழக்கிற் காமமும்பற்றி வருமென்றற்கும், பரிபாடல் தெய்வ வாழ்த்து உட்படக் காமப்பொருள் குறித்து உலகியலே பற்றி வருமென்றற்கும் எனறுணர்க”⁸² என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

பெயர்ச் சுட்டப்பெறா ஐந்திணை

ஐவகை நிலத்திற்கு நிலப்பெயர் பெற்றார் பலர் உள்ளனர். ஆயினும் ஐந்திணையில் இயற்பெயரைச் சுட்டிப்பாடுகின்ற நெறியானது இல்லை என்பதனை அறியலாம். அவ்வாறு ஆயன், ஊரன், சேர்ப்பன் என்று வருகின்ற நிலப்பொதுப் பெயர்கள் ஐந்திணைப் பாடலில் அமைவது உண்டு. இஃது உலக மக்கள் ஆண், பெண் என்ற பொதுப்பாலினம் குறித்த புனைவாதலால், தனி மனித நிலையை விடுத்துக் கூட்டுணர்வில் சங்கச் சமூகம் இருந்தது என்பதற்கு இந்நிலைப்பாடு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

இயற்பெயராக அமைந்த பெயர்கள் புறத்திணைப் பாடல்களுக்குப் பொருத்தி வருமேயொழிய அகத்திணையுள் வராது. ஆனால், இப்பெயர் அகத்திணையுள் வருகின்ற புறச்செய்தியில் வருமென்பதும் இதனால் அறியப்படும்.

அகப்பொருளானது ஒருவர் பற்றிச் சார்ந்துவராது பொதுப்பட வருவதாகும். அவ்வாறு வருவதனால் இவர், அவர் என்று அவர்தம் பெயர்களைக் கூட்டி அமையாது என்பது அகத்திணைக் கொள்கையாகும்.

தொகுப்புரை

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் விளங்கும் அகத்திணை இயலானது அகம், புறம் என இருவகையான பொருண்மைகளை விளக்குவதாயினும் அக மரபிற்கே தனித்துவமான இடத்திணைக் கொடுத்துள்ளது. அன்பின் ஆக்கமும் இருவேறு பாலினத்தின் இணக்கமும் மனிதக் கூட்டுணர்வில்தான் உலகம் நின்று நிலைத்து இயங்கும் என தம் நூற்பாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கூட்டிநிற்கிறது தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்.

அகத்திணையில் உலகியல் வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் இடம்பெற்று அமைகின்ற பொருள்களை முதல், கரு, உரி என்று முப்பொருள்களுள் அடக்குவர் தொல்காப்பியர். இவற்றினின்று உருவாகும் அல்லது இவை சார்ந்து விளங்கும் குலம், கல்வி, செல்வம் முதலிய இன்னோரன்ன பண்புகளைத் தலைமக்களிடத்து அமைந்து விளங்கச் செய்து அகத்திணை வாழ்வில் மரபு உருவாக்கம் பெறுவதற்கான ஊற்றுக்கண்ணாக மேற்குறிப்பிட்ட முப்பொருள்கள் அகத்திணையுள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் திணையை விரிந்த வாழ்நிலையில் ஏழாகவும் ஐந்திணையை வாழ்வின் நெறியாகவும் நானிலத்தை நான்கு வகைப் பிரிவு ஒழுக்கமாகவும் வகைப்படுத்தியுள்ளது. இதன்வழி சமுதாயத்தில் நிலவிய

பெரும்பாலான வாழ்வியல் போக்குகளையும் அதன்வழிக் காட்டியுள்ளதாக அமைந்துள்ளது. மேலும், ஐந்திணை நெறியைச் சுட்டி, அதன்பின் நான்கு வகையான நில ஒழுக்கங்களை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது அகவாழ்வியலின் உருவாக்கத்திற்கு மானுடம் வழங்கிய பங்களிப்பினை அகத்திணை இயலானது எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

தொல்காப்பியத் திணைப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்து விளங்கும் சங்க இலக்கியப் பாகுபாட்டிற்கு முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்று பொருள்களின் பகுப்பு மிகவும் தேவையாகிறது. தொல்காப்பியம் சுட்டியுள்ள வாழ்க்கைச் சட்டங்கள் அனைத்தும் சங்கச் செய்யுட்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்துவதன் வாயிலாக, ‘இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்’ என்ற கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தியுள்ளது தொல்காப்பியம். மேலும் ‘உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே’ என்ற நூற்பாவின் வழியில் சங்கச் செய்யுட்களில் பொருள் நெகிழ்ச்சி கொள்வது சுட்டத்தக்கதாகும்.

ஏழுதிணையுள் முதல் திணையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள கைக்கிளையானது மனிதருள் ஒரு பக்கமாக எழுகின்ற காதலைப் பேசுகிறது. இது பிறதிணைகளைப் பேசுவதற்குத் தோற்றுவாய் செய்கிறது. ஐந்திணைக் காதலுக்கான களத்தைக் கைக்கிளை உருவாக்கித் தந்துள்ளது. காதல் பருவத்தினை அடையாத ஒருவர் பருவமுற்ற பின்னர், ஐந்திணை வாழ்வியலில் சேர்வதற்கு வாயிலாகவும், ஒருபக்கக் காதலின் சான்றாதாரமாகவும் சமூகத்தில் ஒரு பிரிவினர் கொள்ளுவதான காதல் போக்கு என்பதனைக் கைக்கிளை நிறுவியுள்ளது.

கைக்கிளை என்ற குறியீடே ஆண்பக்கம் சார்ந்ததாகவே அமைந்துள்ளதோ எனக் கருத இடமளித்துள்ளது. பெண் பக்கத்திலான கைக்கிளை, தமிழ்ச் சமூகத்தில் இடம்பெறாதது எண்ணத்தக்கதாகும்.

பொருந்தா மனத்தில் பொருத்தி நிற்கும் மனத்தோடு கூடியதாகக் கைக்கிளை விளங்குகிறது. இது அகநிலை வளர்ச்சிக்கான தொடக்கமாகவும் அமைகிறது.

பெருந்திணை ஏழுதிணைக்கெல்லாம் பெரியதாக விளங்குவதால் இது பெருந்திணை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஐந்திணையில் விளையும் அளவிடும்படியான காதலாக இது விளங்காமல் மிகுதியான காதலை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றதனால் இத்திணை, ‘பெரு’ என்ற அடைபெற்று மிகுதியான பெரிய காதலுக்குக் குறியீடாகியுள்ளது. வயது வேறுபட்டோர் மனம்வேறுபட்டு ஏதாவதொன்றில் ஒன்றுவோர், முரட்டுக் கொள்கை யுடையோர் என விளங்குவோர் ஈடுபடும் காதலாகப் பெருந்திணை சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகிறது.

தான் விரும்பிய பெண்ணை அடைய எந்தவிதமான இடையூறு நேரிட்ட போதும்கூட எப்பாடு பட்டாயினும் - மடலூர்ந்து நின்றாயினும் பெண்ணைப் பெறும் முயற்சி ஆண்கள் ஒருசிலரிடத்து இருந்துள்ளதை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. மடலூர்தல் சமூக இறுக்கங்களைக் கலைக்கிறது. மனம் உடைத்து வெளிப்படையாக ஒருவன் தன்னிடத்து உள்ள காதலைத் தோழிக்கும் உற்றார் உறவினர்க்கும் ஊருக்கும் தெரிவிக்க உதவிநிற்கிறது. இதனால், பெண் இல்லத்தார் மனஉளைச்சலுக்கு ஆளாவதும், இந்த ஆட்படுதலுக்கு அஞ்சி இல்லத்தார் மடலூர்பவனுக்குப் பெண்தர சம்மதிப்பதும் மடலூர்தலை முன்வைத்து நேர்கிற சில நிலைப்பாடுகள் என்பது சங்க இலக்கியம் தரும் சாட்சியங்களாக விளங்குகின்றன.

அன்பின் ஐந்திணையில் நுண்மையாக வெளிப்படுகின்ற காமத்தினால் காதலர் வாழ்க்கை நெறிப்படுகிறது. திணைச் சூழலுக்கு

ஏற்றதாக அமைந்துள்ள நிலத்தில் நடக்கும் அகத்திணை, புதுவதான செயல் தடங்களை அகமாந்தருக்கு அமைத்துத் தருகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்திலிருக்கின்ற மலையும் உயர்ந்த மரங்களும் பூக்களும் கூதிர் காற்றும் பரந்துபட்ட இயற்கை வளமும் ஆண் பெண்ணின் காமத்தை வளர்க்கும் கருவிகளாக விளங்குகின்றன. காட்டிடை வீசும் முல்லைமணம் கற்புடைய மகளிரை இல்லில் நெஞ்ச இருத்தி இருத்தல் செய்கிறது. மருதத்திணையில் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிகுதியான உற்பத்திப் பொருள்களை ஆக்கித் தருவதனால் தலைவன் பிற பெண்கள் பக்கம் சாய்ந்து விடுகிற மனங்கொள்கிறான். இதனால் மனைவி ஊடுகிறாள். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் கிழத்திக்குக் கடலும் கானலும் கழியும் ஆற்றாமையைத் தோற்றுவித்துத் தனிமையைத் தரும்; இரங்கல் நெய்தலில் நிலவி நிலைகொள்ளும்; பாலை பிரிதலின் குறியீடாகிறது. பிரிவில் இடர்களைப் பிழிந்து தரும் நிலமும் ஆற்றொணாத் துயரமும் கலந்து ஒருருவம் கொள்ளும் நிலமே பாலையாகும். இவ்வாறு நானிலம் மானுடத்தில் நிலப்பண்புகளை உருவாக்குகிறது.

நானிலத்தின் தலைமைசான்ற மக்களாக விளங்கும் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியோர் அகத்திணை செந்நெறி கொள்வதற்கு உதவி நிற்கிறார்கள். அடியோர், வினைவலர் போன்றோரும் சிலபோழ்து அக ஒழுக்கங்களுக்கு உரியவராகவும் விளங்குகின்றனர்.

முதல், கரு, உரி ஆகிய பொருள்களோடு தொடர்புடையோரை தலைவராக்கிப் பாடுதலும், உயர்ந்த பழக்க வழக்க முடையோரைப் பின்வருவோர் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் அகத்திணைச் கொள்கைகளாக சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் இயற்பெயரைச் சுட்டிப்பாடாத நிலையானது, தனி மனித நிலையைவிடுத்துக் கூட்டுணர்வில் சங்கச் சமூகம் இருந்ததற்கு சாட்சியாய் நிற்கிறது.

அகத்தெழு உணர்ச்சிகளைத் தலைமக்கள் எல்லா இடத்திலும் எல்லோரிடத்திலும் நேரிடையாகக் காட்டிவிடுவதில்லை. குறிப்பாக, பெண் உருவங்கொண்டு நிற்கும் தலைவியானவள், தலைமைசான்ற மெய்யுணர்வும், கூரிய அறிவாற்றலும் சமூகப் பண்பும் கொண்டவளாக விளங்குவதற்கு, அகத்திணை என்ற வயலில் தலைமக்கள் எனும் விதைகள் விதைக்கப்பட்டு முளைவிட்டுச் செழித்து வருவதனை தொல்காப்பியம் சுட்டி நிற்கும் சான்றாதாரங்களுக்கு வண்ணம் காட்டும், வாழும் சங்க இலக்கியங்கள்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். பொருள். அகத். இளம். உரை.ப.3.
2. தொல். பொருள். அகத். நச்சர். உரை.ப.3.
3. மேலது., ப.3.
4. மேலது., ப.3.
5. ச. சோமசுந்தர பாரதியார், தொல்காப்பியப் பொருட்படலப் புத்துரை, ப.8.
6. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், தொகுதி - 1, ப.15.
7. தொல். பொருள். அகத். இளம். உரை. ப.6.
8. மேலது., நச்சர். உரை.ப.4.
9. மேலது., அகத். இளம். உரை.ப.6.
10. மேலது., அகத். நச்சர். உரை.ப.4.
11. மு. இராகவையங்கார், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி,ப.19.
12. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.184.
13. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.53.
14. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.82.
15. கலி. குறிஞ். பா.20:14-17.
16. கலி. குறிஞ். நச்சர். உரை. ப.85.
17. நெடிதொன்று நினையா நின்றென்றது தான் சிறிது நாட் சென்றால் வரைந்து கோடலை நினையாநின் றென்றதாகக் கொள்க. 'நினைப்பாள் போ'லென்றதனால் அவன் கூற்றினையும் இதுவுமொன்றெனச் சிறிது கொண்டமையுந் தோன்றிற்று. - கலி.குறிஞ்.பா.21, உரை.ப.90.
18. மேலது., பா.21:20-23.
19. மேலது., பா.21, நச்சர். உரை. ப.90.
20. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.181.
21. மேலது, ப.182.
22. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.25.
23. மேலது., இளம். உரை. பக்.27-28.
24. தொல். பொருள். அகத். குழந்தை. உரை. ப.46.
25. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.24.
26. மேலது., இளம். உரை. ப.66.

27. மேலது., ப.69.
28. மேலது., ப.69.
29. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.192.
30. மேலது., பக்.192-193.
31. மேலது., ப.195.
32. குறுந். பா.17.
33. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.290.
34. கலி. நெய். பா.138.
35. மேலது., பா.139.
36. மேலது., பா.140.
37. மேலது., பா.141.
38. தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, ப.30.
39. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.5.
40. மேலது, கள.நூ.1.
41. மேலது, அகத்.நூ.3.
42. தொல்.அகத்.இளம்.உரை.ப.8.
43. முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும் - சிலப். காடுகாண்.64-66.
44. தொல். பொருள். அகத். நூ.11.
45. நிலையென்றது நிலத்தினை. முடிவுநிலைப் பகுதிக்கண் முன்னப்
படுமெனவே அத்துணையாக்கமின்றி ஒழிந்த மருதமும் நெய்தலும்
முடியா நிலமாய் அத்துணை முன்னப்படாததாயிற்று. இது
பாலைக்கென்பதாம். - தொல். பொருள். நச்சர். உரை. ப.22.
46. தொல். பொருள். அகத். இளம். உரை. ப.12.
47. மேலது., நச்சர். உரை. ப.14.
48. மேலது., இளம். உரை. ப.10.
49. மேலது, ப.13.
50. மேலது., இளம். உரை. ப.13.
51. மேலது., இளம். உரை. ப.13.
52. மேலது., ப.13.

53. மேலது., ப.13.
54. மேலது., நச்சர். உரை. ப.25.
55. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.32.
56. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.16.
57. மேலது., நச்சர். உரை. ப.41.
58. ஐங். பா.265.
59. மேலது., 366.
60. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.19.
61. மேலது., நச்சர். உரை. ப.44.
62. மேலது. இளம். அகத். நூ.20.
63. மேலது, 21.
64. கலி. குறிஞ். பா.52:7-8.
65. மேலது., பாலை. பா.3:6-9
66. மேலது., பா.27:13-16.
67. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.22.
68. மேலது., நச்சர். உரை. ப.48.
69. மேலது., ப.48.
70. மேலது., இளம். உரை. ப.29.
71. மேலது., நூ.29.
72. மேலது., நூ.39.
73. ஐந்திணை ஐம்பது, பா.37
74. தொல். பொருள். இளம். அகத். நூ.42
75. மேலது., நூ.45.
76. மேலது., நூ.48.
77. மேலது. நூ.56.
78. மேலது., இளம். உரை. ப.70.
79. மேலது., இளம். உரை. ப.70.
80. மேலது., இளம். உரை. ப.70.
81. தொல். பொருள். அகத். குழந்தை. உரை. ப.65.
82. தொல். பொருள். அகத். நச்சர். உரை. ப.121.

இயல் - இரண்டு

களவு நெறியும் வாழ்முறை உருவாக்கமும்

களவுநெறியும் வாழ்முறை உருவாக்கமும்

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் தாமே சந்தித்து, காதல் கொண்டு பிறர் அறியாதவாறு பழகுதலும் அதன்வழி இன்பமாக வாழ்வை நடத்துதலும் ‘களவு’ எனப்படும். ஒவ்வொரு சங்கப் பனுவல்களிலும் இடம்பெற்று, தலைமக்களுக்கு இன்பம் பயக்கும் இக்காதல், ஒருவருக்கொருவர் அன்பைப் பரிமாறிக்கொள்ளவும் மேலான மனித உணர்வுகளுக்குள் தம்மை அகப்படுத்திக்கொள்ளவும் இடமளிக்கிறது. பழந்தமிழரின் காதல் இயல்புகளை இக்கால மக்களுக்கு விளக்கி நிற்கும் சங்கத்தமிழ் அக இலக்கியங்கள், மாந்தர்தம் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் வழித் தோற்றம் பெறுகின்ற ஒவ்வொரு வாழ்வியல் மரபுகளையும் இச்சமுதாயத்தின் முன்னே தெள்ளியதாய் வழங்குகின்றன. இந்த அகமரபுகள் உருவாக்கத்தின் அடிப்படையாக அமைவதுதான் ‘களவு’ நிலையாகும். இக்களவு, அகமாந்தரின் நெடிய வாழ்க்கைக்கான செயற்பாடுகளையும் முறையான திட்டப்பாங்குகளையும் வகுத்துத் தருகிறது. அன்பு, காமம் என்று பொருள்படும் இக்காதல், உணர்வின் வழியே பற்றுள்ளத்தையும் பிற உயிரிடத்தே மேவிநிற்கும் அருள் தன்மையையும் விரிந்த நோக்குடைய பொருளில் அகமாந்தரிடத்தே உருவாக்குகிறது. ஆண், பெண் என்ற இனவழிச் சேர்க்கையும் இதனின்றி விளையும் இன்ப நுகர்ச்சியும் புதிது புதிதான மாண்புகளையும் இக்காதல் இவர்களிடத்தே விளைவிக்கின்றது. இன்பங்களைத் துய்க்க எண்ணும் அகமாந்தர், களவுப் போழ்தில் அறம் தழுவி நிற்கின்ற வகையில், பொருளோடு தங்கள் வாழ்க்கையை நிரப்பக் கொள்கின்றனர். அன்புடை நெஞ்சம் களிக்கின்ற காதலால் கட்டுண்டவர்கள் நெடிதான உள்ளப்புணர்ச்சியும் சிலபோழ்து, மெய்யுறு புணர்ச்சியையும்

எய்திக் களவு ஒழுக்கத்தை அறமாகக் காத்து நிற்கின்ற நெறிமை கொள்கின்றனர்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும் தாமே தனியிடத்தில் சந்தித்து காதல் கொள்வதும், சிலபோழ்து, பிறிதொருவர் துணை வேண்டும்பொழுது, அங்கே தோழியே பெரும்பகுதி தலைமக்களுக்கு உதவி நிற்பவளாக விளங்குகிறாள். தலைவனுக்கு தோழனாய் விளங்கும் பாங்கனும் உதவுகிறான். களவு வாழ்க்கையானது தலைமக்கள் இருவருக்கு மட்டும் உளதாய அன்பை வளர்க்கும் கருவியாக விளங்கினாலும், அது தொய்வுற்ற போது தூண்டவும், பிணக்குகள் கொள்கிறபோது அவற்றை மாற்றியமைத்து அவர்களை நேர்வழிப் படுத்தவும் தோழி போன்ற உற்றுழி உதவுநர்கள் தலைமக்களின் பின்னே இருந்து பங்காற்றுகின்றனர். இதனால், களவு வாழ்க்கையானது அதன் நிலையில் உறுதிப்பாட்டினை எய்துவதற்கும் திருமணம் என்ற உறவுக்குள் தலைமக்களைக் கொண்டு செலுத்திப் பிணிப்பதற்கும் ஏதுவாகின்றது.

களவு: மறையிற் கோடல்

பிறருடைய பொருளை மறைவாக நின்று உரியவருக்குத் தெரியாமல் தனதாக்கிக் கொள்வது களவாகும். இக்களவானது வாழ்க்கை முறையில் நிறைந்த ஒழுக்கத்தின் வழிப்பட்டதாகும். களவினை ஒழுக்கமாகப் பழந்தமிழ் மாந்தரான மூதாதையர் தாம் வகுத்த களவு நெறியானது, ஆண் பெண் உயிர்க்கெல்லாம் காலந்தோறும் நாளும் புதியதான வாழும் வழித்தடங்களை உருவாக்கிக் கொடுக்கிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் இதை அறமாகப் போற்றுகிறார். களவொழுக்கம் உணர்த்தியதால் பெற்ற பெயராக இக்களவினைக் கண்டு அறன் வழுவாது வாழ்ந்து நிற்கும் பாங்கினது என இதைப் போற்றுகிறார்.

“களவாவது, பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல், இன்னதன்றி, ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர், தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அற நிலைவழாமல் நின்றலால் இஃது அறமெனப்படும்”¹ என்கிறார் இளம்பூரணர். சமூகத்தில் கல்வி, செல்வம் போன்றனவற்றில் ஒத்து நிற்கின்றவர்கள், இவர்களில் ஒருவருக்கொருவர், இன்னும் சற்றுக் கூடுதலாக, செறிவுமிக்கதான பெருவாழ்வினை வாழ்பவர்கள் பெண்ணைக் கொண்டும் கொடுத்தும் வாழ்ந்து வருகின்ற நிலையை, மேற்காட்டிய மேற்கோள் விளக்கியுள்ளது. ஆயினும் இதுவன்றி, பெற்றோர் தம் பெண்ணை இல்லத்தாரே முன்வந்து விரும்பிக் கொடுக்காத போது, அகமாந்தர் தாமே மணந்துகொண்டு, அதன்பின்னர் அவர்கள் அறவழியில் சிறிதும் வழுவாமல் நின்று வாழுகின்ற வாழ்க்கையையும் அது சுட்டி நிற்கிறது. பெற்றோரும் தமரும் இசைவோடு கொடுப்பக் கொள்கின்ற வாழ்க்கையும், தாமே உடன்போக்கின்வழி மணந்துத் திளைக்கின்ற வாழ்க்கையும் என்ற இருவேறு நிலைகளில் உள்ளம் ஒத்து நிற்கின்ற அகமாந்தருக்குக் களவானது கற்றுத்தருகின்ற வாழ்க்கைக் கல்விப் பலவாக விளங்குகின்றன. களவினை மேற்கொள்ளும் காதலர்கள் தங்கள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கைப் புரிதல்களிலும் பற்பலவான தடைகளையும் ஊராரின் அலரையும் பொருளாதார இன்னல்களையும் எதிர்கொண்டு வென்றெடுத்த காட்சிகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

பல்லாண்டுகளாக மக்கள் போற்றி வளர்த்து ஒழுகுகின்ற இக்களவு ஒழுக்கத்தைத் தொல்காப்பியர் நான்கு வகைகளாக வகுத்துத்தருகிறார்.

காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே²

என்ற இந்நூற்பாவானது, காமப்புணர்ச்சி எனப்படுகின்ற இயற்கை புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம் ஆகிய நான்கு வகைகளாக இக்களவு ஒழுக்கத்தினைப் பகுத்துள்ளது. ‘மறை’ என்று சொல்லாமல் வழங்கப்படுகின்ற இக்களவானது, மேற்குறிப்பிட்ட நான்குவகை மாந்தர்தம் கூற்றுக்களிலும் பொருத்தமுற நிகழ்வதற்குரிய அனைத்து நெறிமுறைகளையும் கொண்டனவாக விளங்குகின்றன.

களவு கற்பென்பது காமத்திணையின் ஒழுகலாறு எனக்கூறும் பேராசிரியர், “காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்னர் இடந்தலைப்பாடும் அதற்குப் பின்னர் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன் பின்னர்த் தோழியைப் பின்னின்று குறை முடித்துக் கோடலுமென அந் நூற்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினாற் களவொழுக்கம் இதுவென்று கருதுமாறு செய்யுள் செய்தல் கந்தருவ வழக்கம்”³ என்கிறார். மேலும், “கந்தருவவழக்கம் மறையோரொழுகிய நெறியதுவாகலான் ‘மறையோராறு’ என்றானென்பது. எனவென்பது, வினையெச்சம். எனவே, பாங்கனுந் தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர் வழித்தென்றவாறு. காமப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதெனவும் அவ்விடந்தலைப்பாடு பிற்பயத்தலாதென்பது அவள் ஆயத்தோடுங் கூடிய கூட்டத்தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனால் குறை முடித்துக் கோடலுந் தன்வயிற் பாங்கன் அவள்வயிற் பாங்கு செய்யானாகலின் அதன் பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித்துக் கோடலுமென இந்நான்கும் நிகழும் களவொழுக்கம்”⁴ என்று பேராசிரியர் விளக்க மளிக்கிறார். “இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும் பாங்கற் கூட்டமும் தோழியிற் கூட்டமுமென்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையானும் அவற்றைச் சார்ந்துவருகின்ற கிளவியானும் வருவன களவென்று கூறுதல் வேதமறிவோர் நெறி என்றவாறு”⁵ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

“காமப்புணர்ச்சி என்பதற்கு இயற்கைப் புணர்ச்சி எனவும் இடந்தலைப்படல் என்பதற்கு இடந்தலைப்பாடு எனவும் பாங்கொடுதழாஅல் என்றற்கு பாங்கற்கூட்டம் எனவும் தோழியிற் புணர்வு என்பதற்கு தோழியிற் கூட்டம்”⁶ எனவும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கான சொற்பொருள் விளக்கத்தினை, தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளத்தினில் க. வெள்ளைவாரணன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

காமப்புணர்ச்சி என்ற இயற்கைப்புணர்ச்சி

எந்தவகையிலேனும் முன்பின் கண்டறியாத ஆண், பெண் இருவர் தாமே எதிர்பாராத வகையில் சந்தித்து, ஒத்த உருவத்தாலும், பொருத்தப்பாடுடைய கண்டுணரும் கண்களாலும் சந்திப்பு நிகழ்த்தி உள்ளதால் உள்ளம் இசைந்து, ஒத்து ஒன்றுபடுவது இயற்கைப்புணர்ச்சியின் இயல்பினதாகும். இது ‘களவுமணம்’ எனப் பெயர் பெறுகிறது. உள்ளத்தால் ஒன்றுபடுகிற காதலர்கள், பகலிலும் இரவிலும் சந்திக்கின்ற போதெல்லாம் இடர்கள் நேர்கையில், தோழி போன்றவர்கள் அத்துன்பங்களைக் களைவது, களவு மணத்தில் நேர்கின்ற வாழ்க்கை நெறியாக விளங்குகிறது. இயற்கைப் புணர்ச்சி என்ற சொல்லில் அடங்கியுள்ளதில், புறத்து தாமே உருக்கொண்டு முளைத்து எழுந்து நிற்கின்ற மரங்களும் செடிகளும் பூக்களும் மனிதப் புலன்களை நெறியின்பாற்படுத்துகின்ற காட்சிப்படிமத்தைக் கொண்டு இயங்குகின்றன. தலைமக்களை நேரான வழியில் மானுடத்துக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே நிகழ்கின்ற இக்காட்சி விரிப்பின் வியத்தகு சூழலானது மனிதத்தின் உணர்வுகளை ஊக்கிவிடுகின்றது. நன்னெறியில் ஆற்றுப்படுத்துகின்ற செயலை அந்த இயற்கைச் சூழல் செய்கிறது. இந்த இயற்கையின் பங்களிப்பானது மனித உயிர்களில், உணர்வுகளில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கான செயலுக்குத் தலைமக்களை ஆட்படுத்துகிறது.

புலியும் பொய்ச்சொற்களும்

அகநானூற்றில் செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றல் பாடலொன்றில்⁷ தலைமக்களின் இயற்கைப் புணர்ச்சி குறித்த செய்தியானது அன்னைக்குத் தோழியின் வழியாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘கொஞ்ச நாளாகப் பாலையும் பருகாது பகந்துள்ளாளே என்மகள்’ என்று அன்னையானவள் தோழியிடம் கேட்க, ‘வேங்கைப் பூவினைக் கொய்தவள் ‘புலி புலி’ என்று கூவியதனால், அவ்வழியே வந்த மலை நாட்டிற் குரியவன், ‘அப்புலி சென்ற வழி யாதோ?’ என்று அவளிடம் வினவ, அதற்கு அவள் விடையொன்றும் சொல்லாமல், என் முதுகினில் அவள் நாணி முகம்புதைக்க, ‘அழகிய நெற்றியையும் கரிய கூந்தலையுமுடைய மடலீரே உம்முடைய வாயில் பொய்ச் சொற்கள் உள்ளனவோ?’ என்று எம்மிடம் கேட்டுவிட்டு, நினது மகளை, அவன் நோக்க, பின் இவள், அவன் சென்றவழி நெடுகிலும் நோக்கி நிற்க, அவனோ எதிர்நோக்கலாகப் பலமுறை இவளைப் பார்த்துச் சென்றானே!; அப்போது, ‘இவன் ஓர் ஆடவனே என்றனளே; உம் பெண்ணாள்!, அந்தச் சொல்லை ஆராய்ந்து அறியும் அறிவுமிக்கோர்க்கு, அதனுள்ளே ஒரு கோட்பாடு உண்டல்லவா? என்று மறைபொருளாக அன்னையிடம் விடை இறுத்தனள் தோழி. இதன்வழியில் தலைவியின் செயற்பாடுகளைக் காட்டி, அவள் ஏன் இப்படி கவலையுறும் நிலைமைக்கு ஆளானாள் என்பதைத் தோழி அன்னைக்குக் காட்டி நிற்பவளாக விளங்குகிறாள். இதுகாறும் தம் இல்லத்தில் தன் பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஒருகாலும் நிகழாத நிலையையும் தற்போது இதுபோன்றதோர் இடர் வந்துற்றதாக அன்னை எண்ணுதற்குத் தோழியின் சொற்கள் துணையாக நிற்கின்றன. தன்பெண்ணின் மனம் இப்போது ஒரு புதுவகையான தடத்தின் வழியில் மேவிவருவதால், தன் குடும்பத்தில்

சிக்கல் மெல்லென தோற்றங்கொள்கின்ற நிலையையும் அன்னை எண்ணிப்பார்ப்பதற்கு இதனுள்ளே இடமிருக்கிறது.

குலமரபு இல்லாத இயற்கைப்புணர்ச்சி

இயற்கைப்புணர்ச்சியில் ஆண் பெண் இருவரும் உள்ளம் கலந்துவிடுகின்ற போது அவர்கள் குலமரபுகளை எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு காதல் கொள்வதில்லை என்பதற்கு குறுந்தொகைப் பாடலொன்று சான்றாக அமைந்துள்ளது⁸. மனித சமூகத்தில் விளங்குகின்ற குடும்பமுறை அமைப்பில், தாய்வழிச் சமூகம் தந்தைவழிச் சமூகம் என்ற இரு சமூக நிலைகள் அமைந்து விளங்குகின்றன. இங்கு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் நெஞ்சோடு நெஞ்சு கலந்த இருவரில் ஒருவனான தலைவன், அன்பினால் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்ற இரு நெஞ்சங்களின் பிணைப்பினை எண்ணிப் பார்க்கிறான். இரு உள்ளங்கள் ஒன்றிணைந்து ஈருடம்பில் ஒருயிராய் உறவாடுவதை எண்ணி வியக்கின்றான். வானத்திலிருந்து வரும் ஊசி, நூலிழையாய்த் தொடர்ந்து, விடாது பெய்யும் மழை நீரானது, நெகிழ்ச்சியான செம்மண்ணில் ஒன்று கலந்ததை அவன் எண்ணிப் பார்த்ததை, இரு வேறு குலத்திற்கான ஒப்பீடாகக் கொண்டால், குலமுறையும் குடிவழியும் சாராத பண்பு உருவாகியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. ஆண் என்பவனை வேகமாக மேல்வானிலிருந்து இறங்கிவரும் மழைநீராகக் கொண்டால், பெண் என்பவனை இறுக்கமற்ற, இளகிய தன்மையுள்ள செம்மண் நிலத்தைக் குறியீடாகவும் கொள்ளலாம். அவை இருவேறு நிலையினதாக இருப்பினும் உயிரோடு உயிர் கலந்து மேவி நிற்பதன் காட்சிப்படிமத்தை இயற்கைப் புணர்ச்சியில் நிகழ்ந்ததாக விளக்கும் இப்பாடலானது கட்டமைத்துள்ளது.

தலைவியானவள் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர், தலைவனை மீண்டும் சந்தித்த செயல் எவருக்கும் புலப்பட்டுவிடக்கூடாது என

எண்ணுகிறாள். பின்வரும் நற்றிணைப் பாடலொன்றில், இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னொரு நாளில், தலைவியிடம் வேறுபாடு கண்ட தோழி அவளிடம் இவ்வேறுபாடு எதனாலுற்றது? என்று வினவ, தலைவி அந்தச் சந்திப்பினை தோழியிடமே மறைத்த செய்தியானது இடம் பெற்றுள்ளது. தன்னுடன் நெருக்கமுற்ற தோழிகூட தலைவனுடனான இப்புணர்ச்சியினை அறியக் கூடாது என்று நினைக்கிறாள் என்று எண்ணிப்பார்ப்பது, தலைவி களவில் அதாவது தலை மறைவில் இருந்து எவருக்கும் புலப்படாத வகையில் காதல் நிகழ்த்துகிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஏழாஅ யாகலி னெழில்நலந் தொலைய

விழாஅ தீமோ நொதுமலர் தலையே

ஏனல் காவலர் மாவீழ்த்தப் பறித்த

பகழி யன்ன சேயரி மழைக்கண்

நல்ல பெருந்தோ னோயே கொல்லன்

எறிபொற் பிதிரிற் சிறுபல் காய

வேங்கை வீயுகு மோங்குமலைக் காட்சி

மயிலறி பறியா மன்னோ

பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே⁹

என்ற பாடல், தலைவி இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த மறுநாள், கண்சிவத்தல் முதலாய வேறுபாடுகளால் நின்றதனை அறியலுற்ற தோழியிடம், நிகழவுள்ள தன் இயற்கைப் புணர்ச்சியை வேறு வேறு சொற்களால் சொல்லி திசை திருப்பி, மழுப்பி மறைக்கிறாள். இயற்கைப் புணர்ச்சியின்வழி நடக்கின்ற சந்திப்புகள் பிறர் அறியாவண்ணம் நடைபெறவேண்டும் என்ற தலைமக்கள் இருவரின் உறுதிப்பாட்டினைத் தலைவியின் வழியாக, மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடல் புலப்படுத்தியுள்ளது. இவ்வாறு தன் தோழியிடமே தன் களவினை மறைத்தொழுகுவதற்கு,

தொல்காப்பிய நூற்பா, ‘செய்வினை மறைப்பினும்’¹⁰ என்ற தொடரை விளக்கும் இளம்பூரணர், “பூக்கொய்தலும் புனலாடலும் போலும் வினைகளைத் தோழியை மறைத்துத் தனித்து நிகழ்த்துதல் அன்றியும் தலைவன் செய்த புணர்ச்சியாகிய கருமத்தினைப் புலப்படவிடாது தோழியை மறைத்தலும் என்றுமாம்”¹¹ என்கிறார். “தலைவன் பெட்டவாயில் பெற்று இரவுவலியுற்று முன்னுறு புணர்ச்சியை உரைப்பின் இன்னது நிகழுமென்று அறியாது அஞ்சிக் கரந்து மதியுடம்படுப்பத் தோழி மதியுடம்படுங்கால் அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சியெல்லாம் நாட்டமாம்” என்பதும், “முன்பு போலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடு பட்டனவே யாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் அஃது ஆயத்தோடு கூடாது இடந்தலைப்பாட்டிற்கு ஏதுவாக நீங்கி நின்றவிடம்”¹² என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். ‘இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இறுதியில் தலைமகளை ஆயத்தார் சிறப்புச் செய்வதை அறிந்த தலைமகன், தலைவியை வியந்து போற்றுகிறான்’¹³. ‘இவ்விளம் பெண் எவர் புதல்வியாக இருத்தல் கூடும்? இவளை அடைய யான் எவற்றுக்கும் அசையாத மலைபோன்ற உள்ளத்தையுடைய என்னையே துயரஞ் செய்தனளே? இவ்விளம் பெண்ணைப் பெற்று, வனப்புடன் வளர்த்து, எனக்குதவிய இவளது தாயும் தந்தையும் நெடுங்காலம் வாழ்க! என வாழ்த்துகிறான். இதனால், இப்பாடல், இவன் தலைமகளை முன்பின் அறியாதவன் என்பதை உணர்த்தியுள்ளது. நெஞ்சத்துள் ஒத்துள்ள இருவரின் இக்கேண்மை, காமப்புணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, தெய்வப் புணர்ச்சி என்றவாறான பல சொற்கள் ஒருபொருளைக் குறிக்கின்ற காரணப்பெயராயிற்று என்பது இப்பாடல் வழியே புலனாகிறது.

**இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்**

காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே¹⁴

என்ற நூற்பா உணர்த்துகின்ற, நடுவண் ஐந்திணையிடத்து அன்பொடு
புணர்ந்து நிற்கின்ற காமக் கூட்டமானது மறையோரிடத்து உள்ள
எட்டுவகையான மணக்குறிப்புகள் நல்ல நெறியுடையோரிடத்து வழங்குகின்ற
தன்மையினைப் பெற்றதாகும் என்ற பொருளினைத் தருகிறது. இயற்கைப்
புணர்ச்சியின்கண் ஆண்மையும், திண்மையுமான வாழ்வியல்
நடைமுறைகளுக்குத் தெளிவுபடுத்தப்படுகிற செய்திகளில் தொல்காப்பியர்
குறிப்பிட்டுரைப்பது,

பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன¹⁵

என்பதாகும். ஓர் ஆணுக்குப் பெருமை என்று சொல்லத்தக்கது அவன்
பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சி நிற்கின்ற அறிவுள்ளவனாக இருத்தல்
வேண்டும் என்கிறது தொல்காப்பியம். இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண்ணோ
அல்லது, அதன் பின்னான நாட்களிலோ தலைவியைக் காணுகின்ற
தலைவன், தனது வேட்கையை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்தலும், அவளைத்
திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் மிக்குள்ளவனாக
விளங்க வேண்டும் என்பதையும் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடல்
விளக்குகிறது.

.....

விளையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
மனைபுறந் தருதி யாயின் எனையதூஉம்
இம்மனைக் கிழமை யெம்மொடு புணரில்
தீது முண்டோ மாத ராயென¹⁶

என்ற தலைவன் கூற்றில் இவ்வியற்கைப் புணர்ச்சியின் வழியாக இல்லறக்கிழமையில் தலைவி போந்துச் சிறக்க வேண்டும் என்ற, அவனுடைய பெருமையையும் உரனையும் அறியமுடிகிறது. இதைப் போலவே பெண்ணுக்குரிய பண்பின் தன்மை குறித்து,

அச்சமும் நானும் மடனுமுந் துறுத்த

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப¹⁷

என்றவாறு பெண்ணின் இயல்பினைத் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது. இயற்கைப் புணர்ச்சியின் வழியில் ஒரு புதிய வாழ்க்கையின் திருப்புமுனை அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற பெண்ணானவள், அவ்வனுபவத்தால் செய்வதறியாது பேதமை கொள்ளாமல், நிகழ்கின்ற நிலைமையைச் சிந்தித்துப்பார்த்து, நிறைவாகவும் செறிவாகவுமான நெஞ்சினை உடையவளாக விளங்கவேண்டும். இதனால், இயற்கைப் புணர்ச்சியின் வாயிலாக நேர்ந்துவிடும் வேட்கையினால் அச்சம், நாணம், மடம் போன்ற நிலைகட்கு ஆளாகாமல், புணர்ச்சியின் வழியே மனம்போன போக்கில் தலைவனோடு நாள் கடத்தும் பேச்சுக்கெல்லாம் இசைந்து போகாமல், வரைந்தெய்துதல் வேண்டும் என்ற குறிக்கோளினைப் பெண்ணானவள் பற்றுக் கோடாகக் கொள்ளவேண்டும். “முந்துறுத்த என்றதனாற் கண்டயறியாதன கண்டுழி மனங்கொள்ளாத பயிர்ப்பும், செயத்தகுவது அறியாத பேதமையும், நிறுப்பதற்கு நெஞ்சுண்டாம் நிறையுங் கொள்க. மடன் குடிப்பிறந்தோர் செய்கையாதலின் அச்சமும் நாணமும் போல மெய்யுறு புணர்ச்சியை விலக்குவதாம்”¹⁸ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். “வேட்கையுற்றுழியும் அச்சத்தானாதல், நாணானாதல், மடத்தானாதல், புணர்ச்சிக்கு இசையாது நின்று வரைந்தெய்துதல் வேண்டுமென்பது போந்தது, இவ்வாறு இருவரும் உள்ளப்புணர்ச்சியால் நின்று வரைந்தெய்தி மெய்யுறும்”¹⁹ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கான வாயில்கள்

ஆணுக்குப் பெருமை கொள்ளத்தக்க நெஞ்சமும் பெண்ணுக்குத் தன் குறிக்கோளினைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் உள்ளமும் பழகப்பழகச் சற்றுத் திரிபடையும் நிலையினையும் முதற்சந்திப்பிலிருந்தே எய்தும் நிலை உருவாகிவிட வாய்ப்புள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண்ணே இருவரும் எதிர்படுகையில் உளவாகிய இடைவெளியானது ஓரிரு நாள் பழக்கத்தில் அவ்விடைவெளியானது குறைந்து போவது இயல்பானதேயாகும். இதனால் தலைமக்கள் இருவரும் தத்தமக்குள் ஏற்படும் தீரா வேட்கையும், இடைவிடாத நினைப்பும், இதனால் உணவு செல்லாததனால் வந்த மெலிவும் அடிக்கடிப் பழகியதால் நாணத்திலிருந்து மனம் நழுவுதலும் ஆன நிலை ஏற்படுகிறது. தம்மால் காணப்பட்ட எல்லாமும் தான் கண்டு மெய்ப்பாடு கொண்டவரை நினைத்தலும் எஞ்ஞான்றும் வேறொன்றினை மனதினுள் எண்ணாமல் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்முறையினையே எண்ணி எண்ணிப் பித்தாகிப் போதலும், தலைமக்களை மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் வாயில்களாக விளங்குகின்றன. குறிப்பாக, தலைவன் ஒன்றி உயர்ந்த பாலதானையால் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட நாளிலிருந்து பல்வேறு உணர்வுக் குவியல்களுக்கு ஆளாகிறான். தலைவியும் தன் செயல்களைப் பிறரிடம் புலப்படுத்தாமல் அவனை எண்ணியே பித்தாகி மயங்கி அவத்தையுறுகிறாள்.

வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு என்றிச்
சிறப்புடை மரபினைவை களவென மொழிப²⁰

என்ற நூற்பா தரும் செய்திகள் தலைமக்கள் இருவருக்குமான பொதுச் செய்திகளைக் கொண்டனவாக விளங்குகின்றன. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய

திறன் உணர்த்துதற்காக அமைந்த தொல்காப்பிய நூற்பா²¹ தலைமகன் தன்னுடைய பெருமையையும் உரனையும் நீக்கி வேட்கையினால் தலைமகளிடம் புணர்ச்சியை வேண்டுகிறான். ஆனால், தலைவியும் அவ்வாறே உணர்ச்சி மேலீட்டால் நிற்பாளாயினும், பெண்ணுக்கேயுரிய அச்சம், நாணம், மடம் ஆகியவை அவனைப் போன்று முந்துற வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சி கொள்ளாமல் அவளைத் தடுக்கின்றன. இதனால், ஏதுமறியாதவளாக நிற்கின்றாள். தான் இயம்பியவற்றிற்கு எதிர்வினை யாற்றாமல் நிற்கின்ற தலைவியானவள், தன்கருத்தை நிறைவேற்றிட, அவள் முனைய வேண்டும் என்று பல்வேறு முயற்சிகளைத் தொடங்குகிறான்.

அ) காமக்குறிப்புள்ளவழித் தலைவன் நிற்கையில் தலைவியும் அதன்வழியே ஆளாயினும், நாணமுற்ற பெண்மையினால் அதை வெளிக்காட்டாதபோது, அவளை முன்னிலைப்படுத்தி அவன், சிலவற்றைக் கூறுகிறான்.

ஆ) அவளை முன்னிலைப்படுத்திச் சொல்லுகின்ற சொல்லினுள் அவள் அடங்கி நிற்கின்ற நிலையை அவளிடம் ஏற்படுத்துவதற்கு முனைகிறான்.

இ) தலைமகளின் நலத்தினையே பல்வேறு சொல்லாடல்கள் வழியிலான புனைவுகளின் ஊடே மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துரைத்து, அவளை நெகிழ்ச்சியுறச் செய்கிறான்.

ஈ) தலைவன் நன்னயமுறைத்தலைக் கேட்ட தலைவியின் அகத்துள் எழுந்த மகிழ்வால், புறத்தே தோன்றும் அவளின் முறுவல் குறிப்பினைத் தலைவன் அறிந்து கொள்கிறான்.

உ) தலைவன் தன்னகத்து உள்ள நோயானது தன் புறத்தில் மீளாத தளர்வினை ஏற்படுத்துவதாகத் தலைவியிடம் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

ஊ) தலைவன் தன் புறத்தில் நிகழ்ந்துள்ள பொலிவான தோற்றத்தினை தலைவியைக் காணச் செய்து, திறனுடன் தன் உள்ளத்தின் வேட்கையை நிரல் படக் கூறுகிறான்²².

மேலே குறிப்பிட்டவாறு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய திறனை மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குக் கொண்டு செலுத்தும் கூறுகள் தலைவன் வாயிலாகத் தலைமகளின் முன்னர் விளக்கப்படுகின்றன. தலைவன் தன் மனத்துள் தோன்றும் தலைவியை மெய்யுற வேண்டும் என்ற உந்துதலை, படிப்படியாகத் தலைவியின் உறுதியினைப் பெறுகிற வரையிலும் திறனுடன் செயலாற்றுகிறான். இதனூடே தலைவியைப் புகழ்ந்து பேசுவது போன்ற பெண்ணின் களவு நெறியை ஒரு புதிய மலர்ச்சித் திறப்புக்கு இட்டுச் செல்கின்ற வழித்தடத்தினை அமைப்பவனாகத் தலைவன் விளங்குகிறான்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவன் தலைவியின் நாணத்தை நீக்குதற் பொருட்டு அவளின் மெய்யினைத் தொட்டுப் பயின்றும், வண்டை அழைத்து, ‘வண்டே, நீ பல மலரினைத் தேர்ந்து தேடித் தேன் உண்கிறாய்; அப்படிப்பட்ட மலர்களில் இவள் கூந்தலைக் காட்டிலும் நறிய மணத்தைக் கொண்ட பூக்கள் எங்கேனும் உண்டோ?’ என்று வியந்து கேட்கிறான்²³. தலைவனை விட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சியினின்றும் புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகள், ஒரு பொழிலிடத்தே இருவரும் தனித்திருந்த நிகழ்வினை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். அப்போத்து தலைவனின் பெருமைகளை எண்ணி வியக்கிறாள். அவனோ, ‘இவளுடைய வண்டுகள் பாய்தற்கு இடமான நெடிய கூந்தல், உறையூர்ச் சோழனின் நீர்த்துறையிடத்தே உள்ள நுண்ணிய கருமையான மணல் நீண்டு படிந்திருப்பதைப் போன்றது’ என்கிறான். “தலைவியின் நீண்ட கூந்தலே பாயலாகக் கிடந்து நுகர்ந்தானாகலின், அதன்கண் தனது கண், மெய், மூக்காகிய மூன்று பொறிகளும் பெற்ற

காட்சி முதலிய மூன்றின் பாங்கினையும் பாராட்டினான் என்க. இதன் கண், அழகிய நெறிப்புடைமையுடைய காட்சியின்பத்தையும், நறுமணம் சார்ந்த உயிர்ப்பின்பத்தையும் தண்மையான ஊற்றின்பத்தையும் தந்தமை உணர்க்”²⁴ என்ற விளக்கத்தின் வழியில் இயற்கைப் புணர்ச்சியில், தலைமக்கள் மெய்யுற்ற களவு நிலையானது, கற்பு நெறிக்கு தலைமக்களை இட்டுச் செல்வதற்கான குறிப்பிடத்தக்க வாயில் என்பது அறியலாகிறது.

சிலம்பொடுக்கி வந்த மகள்

இயற்கைப் புணர்ச்சியினின்றும் தலைமகனை விட்டு நீங்கும் தலைமகள், தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி நிற்கின்ற பாடல்கள் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் செயற்கரிய சிறப்புகளையும் அருமைப்பாடுகளையும் பேசுகின்றன. தன் நெஞ்சினில் தலைவியை எழுதா ஓவியமாகக் காட்சிப்படுத்திக் கொள்வதும், அவனோ அவளை எழுச்சி கொள்ள வைக்கின்ற எழிலோவியமாக, தன் மனத்திரையில் படரவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கொள்வதும் சிறப்புடையதாகும். கார்காலத்தில் மணம் கமழுகின்ற கூந்தலும் நுணுக்கமான வேலைப்பாடு கொண்ட ஆடைகளையும் அணிந்துள்ள அத்தேவதையாளின் தோற்றத்தைத் தலைவன் மனம் முழுக்க நிறைத்துக் கொள்கிறான். “வெளிப்பாட்டிற்கு அஞ்சி கரந்து சிலம்பொடுக்கி ஊர் துஞ்சு யாமத்து வந்து முயங்கிப் பெயர்வாள் ஆயினள்”²⁵ என்றும், தலைவி “நாணத்தின் எல்லையில் கட்டுக்கடங்காத காமம் பொருந்தப்பெற்று வந்து நம் துன்பத்தினை நீக்கி அருள் செய்தனள்”²⁶ என்றும் “தலைவியின் இயல்புகளை வெகுவாக தலைவன் வியந்துப் போற்றுகிறான். இதேபோல இரவுக்குறியின் பின்னர் தலைவியின் மறக்கவியலாத செயற்பாடுகளையும் அறத்தின் வழியிலும் நீதி நெறியின் வழியிலும் என்றுமே தடுமாற்றம்

கொள்ளாத தலைவியின் தன்மையினையும் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் பாடல்கள் பலவாக எடுத்தியம்புகின்றன²⁷.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னர் தலைவியைப் பிரிந்தபோது, தலைவன் அப்பிரிவின் இன்றியமையாமையைத் தலைவிக்கு உணர்த்தி நிற்கிறான். தலைவனுடைய பிரிவால் அஞ்சி நிற்கின்ற தலைவியைத் தேற்றும் முகத்தான் சில நம்பிக்கையுட்டும் சொற்களைத் தலைவியிடத்து உரைப்பான். பிரிந்தபின் வாடும் தனிமையை எண்ணி வருந்துகின்ற தலைவியின் அன்பிலே நிறைந்து விளங்கும் நெஞ்சத்தில், ஆறுதல் மொழியாகத் தலைவன், ‘நெடிய நாள் பிரிந்துன்னை நீங்கியிருக்கமாட்டேன், மிக விரைவிலே திரும்புவேன்’ என்கிறான். இச்சொல், வழியில் தலைவன் பிரிகின்றபோது தன் நெஞ்சையும்கூட தேற்றிக்கொண்டு ‘அஞ்சாமல் உறைக’ எனத் தலைவியிடம் நெகிழ்ச்சியோடு கூறிப் பிரிகிறான் தலைவன்.

மெல்லியல் அரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப
நிற்றுறந் தமைகுவெ னாயின் எற்றுறந்
திரவலர் வாரா வைகல்
பலவா குகயான் செலவுறு தகவே²⁸

என்ற தலைவனின் கூற்றில், தலைவியைவிட்டு நெடுநாள் பிரிந்திருக்க மாட்டேன் என்பதும், சொன்னசொல் பிறழ்ந்து நெடுநாள் பிரிந்துறைவேன் ஆயின், என்பால் இரப்போர் வருதல் இல்லாத வறுமையான நாட்களாகவும், தகுதியற்ற வாழ்க்கையாகவும் என் வாழ்க்கை அமையும் என்பதை வெளிப்படையாகத் தலைவியிடத்து உரைக்கிறான். ஆனால், “தலைவன் எவ்வளவுதான் உளம் பொருந்திய அளவுக்கு ஆறுதலும் தேறுதலுமான மொழிகளைத் தலைவியிடத்துச் எடுத்துரைத்தாலும், அவன் அவளைத் தனிமையில் தவிக்கவிட்டும் கொடிய மாலைப் பொழுதில் பழைய நினைவுகள் சூழ வலம் வந்து தன்னை வாடும்படியாக

கைவிட்டுச்செல்கிறாரே என்று அவள் மனம் எண்ணிக் கலங்குகிறது”²⁹.

“அவர் பிரிந்ததால் தான் இறந்துபடுவது உறுதியாதலின் அவரின் பிரிவை வேறு எவ்வகையான சூழ்ச்சியாலாயினும் வேறு ஏதாகிலும் சொல்லி அவர் பயணத்தை மாற்றுக”³⁰ என்று தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகிறாள். பிறிதொரு பாடலில் தலைவி, “அவர் பிரிவார் என்பதை யான் முன்னரே சில குறிப்பின் வழியால் உணர்ந்துள்ளேன். கற்பாறை போன்ற மார்பினையுடையவர், பெரிய களிற்றினுடைய செவியினை ஒத்ததாக அசைந்து வருத்துகின்ற வாடைக் காற்றில் கலந்த குளிர்ந்த கடும் பனியையுடைய பொழுதிலே நான் நடுங்குவேன் என அறிந்தும்கூட வெளிப்படையாகவே பிரிந்துபோவேன் எனக் கூறுகின்றாரே”³¹ என வருந்துகிறாள் தலைவி.

பிரிவில் தலைவியின் ஆற்றாமையின் வெளிப்பாடு

தலைவி களவு காலங்களில் தலைவனின் பிரிவினால் வாடுகையில் பல்வேறு துன்பம்தரும் வகையிலான நிலைகளுக்குத் தான் ஆட்பட்டும், தன்னை வலிய ஆட்படுத்திக் கொண்டும் தனக்குத்தானே தண்டனையையும் ஏற்கிறாள். தலைவனின் பிரிவுத்துயரினால், ‘என்னுயிரே போகவேண்டும்’ என்று நோக்காடு கொள்கிறாள் தலைவி. “நீர்த்தடத்தில் வாழுகின்ற நெய்தற் பறவைகள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து நீந்துகிறபோது, அந்த நீரில் நிற்கும் தாமரை மலர் ஒன்றை ஒரு பறவை விலகிச் செல்லுகையில், அப்பறவையொன்று அப்பூவால் மறைக்கப்படும் நேரத்தின் அளவு ஒரு சிறிதே ஆயினும் பல ஆண்டுகள் பிரிவுற்றதாகக் கலக்கமுறும்; ‘அப்பறவைகளைப் போல தானும் தன்னுயிர் போவதாகுக’ என்கிறாள் தலைவி”³². தன் துன்பமிகுதியால் தன்னடக்கமும் தன்னிடம் நில்லாது போனதாக வருந்திக் கலங்கும் தலைவி, “ஒருவரைப் பாதுகாக்க

நினைப்பவர் முன்னர் அவரின் நிலைதெரிந்தே பாதுகாத்தல் வேண்டும் ஆதலால் தலைவர் நம்மைப் பாதுகாக்கும் எண்ணமுடையவராகவும் எமக்காக வருந்தும் இயல்பும் மனத்திட்பமும் உடையவராகவும் விளங்குவார்”³³ எனப் பிரிவிலும்கூட உறுதியான நம்பிக்கை கொள்கிறாள்.

களவின்பத்தையே நாளும் விரும்பி, வரைந்து கோடற்கு மனமின்றி இரவினில் சிறைப்புறமாக வருகின்ற தலைவனிடம், பெரியதான நற்குணங்கள் அமைந்து விளங்கினும், பேதமையுடைய சின்னஞ்சிறு குணங்களையும் ஆங்காங்கே காணுகிறாள் தலைவி. “தம்மை வரைந்து கோடல் அறமாகவும், அந்த அறத்தின் வழி நில்லாது பிறர் பழிதூற்றுவதற்கு ஏதுவாக அமையும் இரவின் கண்ணே வந்து இடர் விளைவிப்பதினால் அவருக்கு என்ன பயன்?”³⁴ எனத் தலைவனுக்கான செய்தியைத் தோழியிடம் வினவுகிறாள். “தன்னைக் காணும் பொழுதைக் காட்டிலும் காணாமல் நிற்கும் பொழுதே மிகுதியாக விளங்குவதைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தி, இக்களவு நிலையில் எய்தும் இன்பத்தின் அளவைக் காட்டிலும் துன்பமே பெரிதாக என்னை வருத்துகிறது; ஆதலின், இது வெறுக்கத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதாகப் புலம்புகிறாள் தலைவி.”³⁵ “தலைவனைக் காணாதபோதெல்லாம் அவனது தவற்றையே கருதியிருந்து, கண்டவுடனே அவற்றையெல்லாம் மறந்து அவனை வரவேற்கின்றவளாகவும் ஆகின்றேனே”³⁶. “இதனால் தலைவனோடு யாங்கொண்ட கேண்மை பண்டும் பண்டும் பலப்பல பிறப்புகளிலேயும் பயின்று ஒருகாலைக் கொருகாற் சிறந்துயர்ந்த கேண்மை ஆகலின், அஃது அழியாத உழுவலன்பாம் என அவனது கேண்மைத் தலைவி புகழ்வதும், இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குகிறது.”³⁷ ஆயினும் களவொழுக்கத்தில் தானுற்ற இன்னல்களையும் தலைவி எண்ணிப்பார்க்கிறாள். நின்னிற்

பிரியாது வரைந்து கொள்வேன் என்று பிழையா வஞ்சினம் பிழைத்தாளாகத் தோழியின் வழியே உரைக்கிறாள் தலைவி. “தன்னை வரைந்து கொள்ள எண்ணாமல் வஞ்சினம் செய்தவனும், அவ்வஞ்சினத்திற்குச் சான்றாக உள்ளவனும் கடமையுடையவனாகவும் உள்ள தலைவன் வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தலைக் குறிக்கொள்ளாதவிடத்து யானே சென்று கூறுதல் முறையன்று.”³⁸ எனவே, “இக்களவொழுக்கம் நிறையின்பம் நுகர்தற்கு இடனாகாமையோடு வீண்பழி ஏற்க இடனாகவும் உளதென எண்ணுகிறாள் தலைவி.”³⁹

இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும் இடந்தலைப்பாட்டிலும் களவு ஒழுக்கத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தாமல் ஒழுகும் தலைமக்களில், தலைவன் புணர்வு வேட்கையின்பாற் சாய்வுற்று வரைவு நீட்டித்துக் கொண்டிருப்பவன் ஆகிறான். தலைவி இக்களவைப் பிறர் அறியாதவாறு தன்னடக்கத்தோடு கூடிய மனத்திட்பத்தினாலும், நேர்மையான வகையில், செய்யத் தகுவன வற்றை நன்மை தீமை அறிந்து ஆற்றும் இயல்பினளாக விளங்குகிறாள். தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழி தலைவி வருந்திக் கலங்குவது, களவு நெறியில் பெரிதும் காணத்தக்கதாக விளங்குகின்றது. தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள் தேடப் பிரிவதும் விரைவில் அவன் வராததால் தலைவி அடையும் துயரும் ஆற்றாமையும் அளவிடற்கரியனவாக விளங்குகின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னர் தலைவனின் தொடக்ககாலப் பிரிவினில், தலைவி துணிச்சலாக அவனை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்த நிலையானது, சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றால் புலப்படுகிறது. அந்தத் துணிச்சலானது சிலபோழ்தில் இறங்குமுகமாக மாறிவிடுகின்ற நிலையையும் தலைவியின் செயல்பாடுகள் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. தோழி அழைத்ததொரு ‘ஊர்ப் பொதுவிழாவுக்கு வரமாட்டேன்’ என்று மறுத்து, “தூற்றித்

திரிதலையே தொழிலாகவுடைய ஊர்மக்கள், அத்தீந் தொழிலை விட்டுத் துயிலுதல், அவர்க்கும் நல்லது தனக்கும் இனிது என்று வருத்தமுறுகிறாள் தலைவி.”⁴⁰ “தன்னுடைய நலன்கள் அழிந்துபடுவதற்கு ஏதுவாகிய, வரைந்து கொள்ளக்குரிய தலைவன், அக்கருத்து ஏதுமின்றி தம் உறவினர்களோடு வாழ்ந்து வருவதினாலே, மறைத்தற்குரிய களவு மணச்செய்தியானது ‘மறை’யாகாது ஊரார் பலரும் அறிந்து தூற்றுவதற்கு இடமாவதற்கு தலைவன் இடமாக்கினானே”⁴¹ என நைந்துருகுகிறாள் தலைவி.

வரைவிடைப் பிரிவும் துயரும்

தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழிகளிலெல்லாம் தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் சொல்லி அரற்றுகிறாள் தலைவி. “தலைவியுடனான நட்பில் தலைவருக்கு வாய்மையில்லாமல் போனதே அவளின் வருத்தத்திற்குப் பெரிதும் காரணமாக அமைகிறது. தெய்வத்திற்குப் படையல் செய்த கதிரை அரியாது உண்ட மயில்போல, தனது அறியாமையால் பிரிந்து காலம் நீட்டித்திருந்தானாக தலைவன்”⁴² என்ற குறிப்பில்,

புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்
அறியா துண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்
வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்
சூர்மலை நாடன் கேண்மை
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பா கின்றே⁴³

என்று அமைந்துள்ள மேற்கூட்டிய பாடல், குறிஞ்சி நிலத்தில் தோட்டமும் தினையையும் புனத்தையும் உடையவனாக விளங்கும் தலைவன், புதியதாக விளைந்த தினை உணவினை முதன் முதலில் உண்பதற்கு முன்பு, தெய்வத்திற்குப் படைத்து, ஆண்டின் முதல் உணவினைப் புதியதாக உண்ணுகின்ற வழக்கத்தினை மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் காட்டுவதோடு,

தலைவன் கேண்மையானது கூடி மகிழ்ந்திருந்திருப்பதற்கு இடந்தராது, தனித்திருந்து நினைத்து நினைத்து வருந்துவதற்கே இடமளிக்கிறது என்று எண்ணுகிறாள் தலைவி.

தலைவன் உன்னை வரைந்து கொள்ள வேண்டியேதான் பொருளீட்டப் பிரிந்தான் ஆகையால், அந்தப் பிரிவிற்காக நீ ஆற்றியிருந்தே தீர வேண்டுமென்று சொன்ன தோழியிடம், ‘நான் ஆற்றேனாவது பிரிவிற்காக அல்ல; அவன் காலம் தாழ்த்துவானாகில் நொதுமலர் வரைவு நேருமோ என்பதற்காகத்தான்’⁴⁴, என்று அஞ்சுவதுபோல், தலைவன் பிரிவிற்குப் பிறிதொரு பொருளை வைத்துத் தன் துன்பத்திற்கு ஈடுசெய்கிறாள் தலைவி.

தோழி எனும் துணை

தோழி, தலைவிக்குப் புறமூச்சாக இயங்கி, அவள் வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களில் ஏற்றமிகு பங்களிப்பினை வழங்குகிறாள். ஒருடல் ஈருயிராக, விளங்கி, தலைவியின் நிழலாய்த் தொடர்ந்து, அவளின் சரிநிகரான அச்சாணியாய் செயற்படுகின்றவள் தோழியாவாள். இவளின் சொல்திறத்தினால்தான் தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கையின் வாழ்க்கைச் சக்கரம் இயங்குகிறது; களவு கனிகிறது. “தலைவியின் பக்கத்தில் எப்போதும் இருப்பவள் தலைவியைப் பேணும் முறைமை பெற்றவள்”⁴⁵ என்ற நிலைகளில், தோழியின் சிறப்பிடத்தினைத் தலைவி பெற்றவளாக விளங்குகிறாள். ஆதலால், தோழியின் உரிமையும் இணக்கமும் தலைவியின் வாழ்க்கை முழுவதும் ஒன்று கலந்து இயக்கம் பெறுகிறது. தலைவியின் களவு வாழ்க்கையில் உணர்ச்சிகள் மேலிட, மனம் தடுமாற, சில நேரம் பிழைபட எண்ண நேர்கையிலெல்லாம் தோழியின் ஆளுமை தலைவியைச் சீர்தூக்கி நிற்கச்செய்கிறது. “களவு நீள வேண்டும் என்பதும்

காதலாயினார் இருவகைக் குறிகள் நிகழ்த்த வேண்டும் என்பதும் அகத்திணையின் நோக்கம் இல்லை. பால் வயத்தால் தாமே கண்டு தம்முட்புணர்ந்த களவுக் காதலர்கள் கற்பாக வேண்டும். வெளிப்படையாக மணந்து இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கம். இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வருபவளே தோழி என அறிக”⁴⁶ என வ.கப. மாணிக்கனார் நேரிடையாகத் தோழியின் செயற்பாடுளைக் காட்டுகிறார். தலைவி தன் களவு வாழ்க்கையில் உணர்வின் வழி நின்று பிறழ்ந்துவிடுவாளோ? என ஐயுற்று, அறிவின் வழியில் நின்று, மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சி மிக்கவளாகத் தோற்றம் தருகிறாள் தோழி.

தோழியிற் கூட்டம்

காமக்கூட்டத்தில் நிகழ்ந்த காமப்புணர்ச்சியிலும் மீண்டும் மீண்டும் கூடி நின்ற இடந்தலைப்பாட்டிலும் பாங்கரைத் துணைக்கழைத்து நின்ற பாங்கன் கூட்டத்திலும் தம் களவினைத் துய்க்கிறான் தலைவன்; தலைவியை அடைய அடுத்தக் கூட்டத்திற்காக அவன் செய்யும் முயற்சியே தோழியிற் கூட்டமாக விளங்குகிறது.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண்ணும் இடந்தலைப்பாட்டினிடத்தும் பாங்கர் கூட்டத்திலும் தலைவியைக் கண்டு, கூடிநிற்கும் தலைவன், இக்கூடல் எஞ்ஞான்றும் தொடரவேண்டும் என்று கருதுகிறான். பாங்கர் கூட்டத்தில் தென்பட்டு, காட்சிதரும் தலைவியைக் கூடுதற்கு எண்ணியவனாய், எதிர்நில்லாது மறைந்து நின்று தலைவன் காண்கிறான். அப்போழ்து, அவள் கூடவே இருக்கும் தலைவியின் உண்மையான தோழியையும் கண்டு அவளையும் அறிந்து கொள்கிறவன் ஆகிறான். அதனால் தோழியிடத்துத் தன் காதற் குறிப்பு மொழிகளைக் கூறித் தலைவியோடு தன்னை ஒன்றுகூட்டுமாறு வேண்டிநிற்பான் தலைவன். தோழி அவன் நிலையினை அறிந்து, தன் அறிவையும் இதன்வழித் தெளிந்து

நிற்கும் கருத்தின் வழியே தன் உடன்பாட்டினைச் சொல்வதற்கு உரிமையுடையவளாகிறாள்.

மதியுடம்பாடு

மதியுடம்பாடு குறித்து இடம்பெறுகின்ற தொல்காப்பியர் நூற்பாவினை இங்கு எடுத்துக் காட்டல் தக்கதாகும்.

குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல்

இருவரும் உள்வழி அவன்வர வுணர்தலென

மதியுடம் படுதல் ஒருமு வகைத்தே⁴⁷

என்று மதியுடம்படுதல் மூன்று வகைகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. தலைவன் குறையுற உணர்தல், அவன் குறையுறாதவழி தலைவியின் குறிப்பு கண்டு உணர்தல், தோழியும் தலைவியும் கூடியிருந்த வழி, தலைவன் வந்தமை கண்டு உணர்தல் என்ற நிலைகளில் தோழி கூற்று நடைபெறுகிறது.

மதியுடம்படுதல் குறித்து இளம்பூரணர் தரும் உரைவிளக்கம் தெளிவாக விளங்குகிறது. “மதியுடம்படுதல் எனினும் புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும். இம்மூன்றினும் ஒன்று கண்டுழி அவரவர் குறிப்பினாற் புணர்ச்சியுணரும் என்றவாறு. ‘குறையுணர்தல்’ முன்வைத்தார் நன்கு புலப்படுதலின், ‘முன்னுறவுணர்தல்’ அதன்பின் வைத்தார், தலைவி வேறுபாடுகண்டு பண்டையிற் போவாள் என்னும் நிகழ்ச்சியான் முற்றத் துணிவின்மையின், ‘இருவரு முள்வழி யவன் வரவுணர்தல்’ அதன் பின்வைத்தார். ஆண்டுப் புதுவோன்போலத் தலைவன் வருதலானும் தலைவி கரந்த உள்ளத்தளாய் நிற்குமாதலானும் அத்துணைப் புலப்பாடினமையின், அக்கருத்தினானே மேற்சொல்லப்பட்ட தோழிகூற்று மூவகையாகப் பொருள் உரைத்ததென்று கொள்க”⁴⁸ என்கிறார் இளம்பூரணர். நச்சினார்க்கினியர், “உயிர்கலந்தொன்றலிற் குறிப்பின்றியும்

பாகமுணர்வாள் குறிப்புப்பெற்றுழி மிகவுணரும் என்று கொள்க. இது மூவர் மதியினையும் ஒன்றுபடுத்துதலின் மதியுடம்படுத்தலென்று பெயராயிற்று”⁴⁹ என்று புது விளக்கம் தருகிறார்.

“தான் கூறக் கருதியதனைக் கைவிட்டு என்னைப் பலமுறையாகப் பார்க்கும்; பின்னை யான் தன்னைப் பார்க்கின் தான் மெத்தெனத் தலையிறைஞ்சி நிற்கும்’ என்ற வகையில் குறையுறவுணர் தலையும், ஏனல் காவ லிவளு மல்லள் - என்ற பாடலடிகளால் அவன்வரவுணர்தலையும் ஆகிய மூன்று குறிப்புகளையும் விளக்கியுரைப்பார் நச்சினார்க்கினியர்”.⁵⁰

தலைவியின் களவுச் செய்திகளையெல்லாம் அவள் சொல், செயல் வழிகளிலே மட்டும் தோழி கேட்டிருக்கவில்லை என்பது, பொதுவாக அறியத்தக்க செய்தியாக விளங்குகிறது. “களவுச் செய்திகளைத் தலைவி கூறுவதற்கு முன்னமையே தலைவன் தோழியிடம் கூறியிருக்கிறான்”⁵¹ என்கிறார் ஈ.கோ. பாஸ்கரதாஸ். தோழி தலைவியிடமிருந்து நேராகத் தன் காதற் செய்திகளையும் காதலனைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் அறியாமலேயே, பிறிதொருவன் (தலைவன்) வாயிலாக அறிந்தவளாயினும், தலைவியிடத்திலான செயற்பாட்டில் மிகுந்த பக்குவமிக்கவளாகவும் நிதானத்தோடு கூடியவளாகவும் விளங்குகிறாள். தோழி, நாகரிகமிக்க அணுகுமுறையைக் கொண்டவளாகவும், தலைவிக்குத் தாயைப்போலப் பரிந்து அன்பு காட்டுபவளாகவும் விளங்குகிறாள். “அகப்பொருள் இலக்கியங்களில், தோழியின் பங்கே பெரியது; மிகுதிறம் வாய்ந்தது; பெரும்பயன் நிரம்பியது. அறிவோடு கூடிய அவள் உழைப்பும் உண்மையும் நன்றியும் அன்பும் தன்னல இழப்பும் தலைவியின் வாழ்க்கையில் எஞ்ஞான்றும் மறப்பரியன. எதையும் அவள் தனது காரியமாய் அக்கறையோடு செய்வாள். தலைவன் தலைவியர் நலத்திற்காகத்

தன்னையே பழித்துக்கொள்வதுஞ் செய்வாள். பழியைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்வை அவர்கட்கு வழங்குவாள்”⁵². அத்தகைய தலைவி மீதான பற்றுமையினால் தான், தலைவன் தலைவிக்குக் கொடுக்கும்படித் தோழியிடம் கொடுத்த கையுறையை ஏற்று, அதைத் தலைவியிடம் தந்து, இருவரின் பழகலுக்கான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்து, அதன் வாயிலைத் மெல்லெனத் திறந்துவிடுவாள் தோழி. “தலைவனைச் சந்திக்கத் தோழி தலைவியை உடம்படுத்தல், தலைவனுக்குக் குறியிடம் அமைத்துக் கொடுத்தல், குறியிடத்துத் தலைவன் வந்தபோது தாயைச் சோதித்தல், தாயறியா நிலையில் குறியிடத்துக் கொண்டு சேர்த்தல், தலைவன் குறிபிழைத்தவிடத்து, அது தங்கள் தவறன்று எனக் காரணங்காட்டி நிலைநாட்டுதல், அதைத் தலைவிக்கும் கூறி, அவளைத் தேற்றுத்தல், பகலில் வருவோனை இரவிலும் வந்து தங்குக, என வேண்டுதல், ஆகியன இத்துறையில் தோழியின் பொறுப்புகளாகின்றன”⁵³ என்கிறார் சரளா ராசகோபாலன்.

சேட்படுத்தல்

தலைவன் தலைவிபால் உள்ள அன்பினை, அதன் உன்னத நீரோட்டத்துடன் கூடிய மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் கடமையுடனும் தோழி தலைவனைச் சேட்படுத்துகிறாள். தலைவியைச் சேரல் வேண்டும் என்ற தலைவனின் நினைப்பினை அவனுடைய நினைப்பின் உயிர்ப்பினைத் தோழி, தலைவியை, எவரும் அறியாமல் அழைத்துவந்து, தலைவனின் அருகில் சேர்ப்பிப்பது, சேட்படுத்துதலாகும். “தோழி தலைவியைச் சேட்படுத்துகிறாள். தலைவனிடம் சேட்படுத்தும் கருவியாகத் தோழி விளங்கினும் அவ்வளவு எளிமையாகத் தலைவியை நெருங்கிவிட, தலைவனைத் தோழி அனுமதிப்பதில்லை. தலைவியின் அருமை பெருமைகளை அறிய வேண்டுமென்பதற்காகவே அவன் கொடுக்கின்ற

கையுறையையும் வாங்கிக்கொள்ள மறுக்கிறாள். குறிஞ்சித்திணையில் காந்தப்பூவும், நெய்தல் திணையில் நெய்தல் தழையும், தலைவனால் கொடுக்கப்பட்டுத் தோழியால் மறுக்கப்படுகின்றன”⁵⁴. “உங்கள் தலைவியை நீங்கள் இப்போது கூடுதலியலாது; யான் கூட்டுதலுமியலாது, என்னுங் கருத்தைப் பற்பல ஏதுக்களாற் குறித்துக் கூறி, தோழி எப்படியாயினுங் கூட்டிடுவாள் என்று நம்பி, தலைவியையும் அத்தோழியையும் அணுக்கமாய் நினைத்து வந்த அத்தலைமகனை, ஓ!ஓ! இவர்கள் நாம் நினைத்தபடி எளிதிலே கிட்டுதற்குரிய அத்துணை அணுக்கமாயினரல்லரென்று உட்கொள்ளும்படி அவன் நினைவைச் சேட்படுத்துவாள்”⁵⁵. களவுக்காலத்தில் தன்னைத் தலைவியோடு கூட்டுவிக்க வேண்டும் என்று தோழியிடம் வந்து குறையிரக்கும் தலைவனுக்கு, அவனுடைய வேண்டுகோளுக்குத் தோழி இணங்காதவளாகி, “தலைவி வயதாலும் அனுபவத்தாலும் மிகவும் இளையவள் என்று கூறி, தலைவனை அகற்றுகின்றாள்”⁵⁶. “நற்றிணையில் விளங்கும் தோழியோ, இருவரின் குல முறையினைக் காட்டிச் சேட்படுத்துகிறாள்”⁵⁷. எவ்வாறாயினும், தலைவன் மீண்டும் மீண்டும் தோழியை அணுகிக் குறையிரந்து நிற்பவனாகவே விளங்குகிறான். தோழி, தலைவியின் இளமையையும், குலமுறையையும் காட்டி மறுத்ததைப் போல, “சந்தனத் தழை தகாதென்று மறுத்தல், நிலத்திண்மை கூறி மறுத்தல், நினைவறிவு கூறி மறுத்தல், படைத்து மொழியான் மறுத்தல், நாணுரைத்து மறுத்தல், இசையாமை கூறி மறுத்தல், செவ்விளள் என்று மறுத்தல், காப்புடைத்தென்று மறுத்தல், நீயே கூறு என்று மறுத்தல், நகையாடி மறுத்தல், இரக்கத்தோடு மறுத்தல், சிறப்பின்மை கூறி மறுத்தல்”⁵⁸ போன்ற துறைகளில் சேட்படுத்துதல், தோழியின் வாயிலாக மிகக் கவனமாகச் செயற்படுத்தப்படுகிறது. இதனால் களவுநிலைகளில் தலைவனால் உடனடி அல்லது உணர்ச்சிவயப்பட்ட நிலைகளில் எடுக்கப்படும் முடிவுகள்

தாமதப்படுத்தப்பட்டு ‘அணுக்கம் கொள்ளலாம்’ என்ற நிலை கனியும்போது, கவனமாகத் தோழியால் தவிர்க்கப்பட்டுச் செயற்படுத்தப்படுவதையும் அறியமுடிகிறது.

மடற்றிறம்

தோழியால் தலைவன் சேட்படுத்தப்படும் போது, நல்லனவும் அல்லனவும் நிகழ வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. களவு கற்பாக மாறுவதை நல்லனவாகக் கொண்டால், களவில் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாதவிடத்து மடலேறுதலால் அல்லாதனவும் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. தலைவியைக் கூடுவதற்கு எண்ணுகையில் மறுக்கப்படுகிற சூழலானது தலைவனை மடலேற உந்துதல் செய்கிறது. தலைவியுடன் உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்ற தலைவன், மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டி நிற்கின்ற போது, அவன் விருப்பம் மறுக்கப்படுகையில் ‘மடலேறுவானோ?’ என அஞ்சி, தோழி அச்செய்தியைத் தலைவியிடம் கூறுவதற்கு முயல்வாள். உடல், மன, பொருளாதார தகுதிகள் போன்றவை சரிவர அமையாததாலோ இன்னபிற காரணங்களினாலோ தலைவன் அவளை மணப்பதற்கு தாம் மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு முயற்சியின் வழியிலும் தடைகள் ஏற்படுகிறபோது மிகுந்த மன இறுக்கத்திற்கு ஆளாகிவிடுவதால்தான் அவன் மடலேறுதற்கே முயல்கிறான்.

காமம் உழந்து வருந்தினார்க் கேம

மடலல்ல தில்லை வலி⁹

என்று திருக்குறளும், ‘காமத்தின் வழியே வருந்தினார்க்கு ஆறுதல் தருவது மடலேறுதல்தான் வழி’ என்று குறிப்பிடுவது சங்க இலக்கிய மரபும் திருக்குறள் காட்டும் நெறியும் ‘காமம்’ குறித்துக் கருதுவது ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கதாகும்.

தலைவன் மடலேறுவதற்கான காரணத்தைத் தோழி மிகத்துல்லியமாகப் புரிந்துகொள்கிறாள். தலைவன் திருமணத்தைத் தள்ளிப் போடுவதற்கான முயற்சியின் உள்ளே, தலைவியோடு ஒவ்வொரு நாளும் நேர்கண்டு பழகுவதற்கான முயற்சி தடைபடுகிறபோது, அதை முறியடித்து, களவை நீட்டிக்கவே அவன் மனம் முயல்கிறது. இந்த சூழ்ச்சியைப் பக்குவமாகப் புரிந்து கொள்கிற தோழி, களவை நீட்டிக்கவிடாது அதைத் தடுத்துத் திருமணத்திற்கு இட்டுச்செல்வதற்கான முயற்சிகள் பலவற்றை மேற்கொள்கிறாள்.

மடலூற எண்ணிய தலைவனின் செயல்களைப் புரிந்துகொண்ட தோழியும் பெற்றோரும் தமரும் இன்ன பிற உறவினரும் அவன் அம்மடலூர்ந்தால் தம் குடும்பத்திற்கும் உறவினர்களின் நற்பெயருக்கும் களங்கம் ஏற்படும் என எண்ணித் தலைவியைத் தலைவனுக்கே சிலபோழ்து மணம் செய்து கொடுத்தல் நிகழ்ந்தேறுதலும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட மடலூர்ந்த ஒரு தலைவனின் செயலினைக் கீழ்வரும் கலித்தொகைப் பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது.

வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்
 திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
 பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
 போலக் கொடுத்தார் தமர்⁶⁰

என்ற பாடல் மடற்றிறத்தால் விளைந்த ‘மணம்’ பற்றிய நிகழ்வினை விளக்குகிறது.

வெறியாட்டு

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது, இயற்கைக் காட்சிகள் தந்த களிப்பாலும், பறவைகள், மெல்லிய பூங்காற்று ஆகியவை தந்த மெய்சிலிர்ப்பாலும் தலைவன் தலைவியைப் புணர்ந்து பிரிவான். பொழில்

மீது நிரம்பியுள்ள மலர்க் கூட்டம் சூழ்ந்த இயற்கை வனப்பில் ஊழ்க்கூட்டம் கண்டு அவளோடு மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவு மணத்தினை நிகழ்த்திய பின்னர், தலைமக்கள் பிரிவர். தலைவியின் இத்தகைய நடைமுறைகளில் ஐயம் ஏற்பட்டதனாலும் வேறுசில நடைமுறைகளினாலும் பெற்றோரின் மனப்பிசைவுகளாலும் தலைவி இறச்செறிக்கப்படுகிறாள். பின்னர், தலைவனை நாள்தோறும் கண்டுவந்தவள் இப்போது காணப்பெறாமையால் தன் நலன் அழிந்து இயல்பு திரிந்து உருமாறி இருக்கின்ற தலைவியைக் காண்கிறான். ‘இவளுக்கு, இந்நோய் எப்படி நேர்ந்தது? என எண்ணி, ஓ, இது தெய்வத்தான் விளைந்தது’ என உரியவர்கள் தமக்குள்ளே எண்ணி, தலைவியின் நிலையினை மாற்ற வேலன் வெறியாட்டு எடுக்க முற்படுகின்றனர் இல்லத்தினர்.

தலைவியின் போக்கில் இதுகாறும் இருந்துவந்த நடைமுறைகள் மாற்றம் பெறுவதினால், அவளுடைய தோற்றத்தில் வேறுபாடும் ஏற்படுகிறது. “நுதல் பசலைபூத்தும் தோள் நெகிழ்ந்து காணப்படுகின்றன”⁶¹. இக்காட்சியினால் மனம் நெகிழ்ந்து இந்நோய்குறித்து, தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்துகிறாள். இதனால், வேலன், கட்டுவிச்சி முதலியோரை அழைத்து வெறியாட்டு எடுக்கின்றனர்⁶².

“வெறியாடலில் கட்டுவிச்சி கட்டேறிக்குறி சொல்ல, ஆவேசங் கொண்டு, கண்ணை மூடிக்கொண்டு, ஒரு பிடி நெல்லையெடுத்து முறத்திலிட்டு ஒற்றைப்படை இரட்டைப்படை எண்பார்த்துக் குறி சொல்லுவதும், வேலன் கழங்குக் காயை உருட்டிப் பார்த்துப் பார்த்துக் குறி சொல்லுவதும்”⁶³ “தலைவன் சிறைப்புறத்தே இருந்தபோது அவன் கேட்குமாறு, வெறி நிகழாது போனமையைத் தோழி தலைமகளிடம் செல்லுவதும்”⁶⁴ வெறியாடல் திறத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றன. களவில் தலைமக்களின் ஒழுகலாறுகளைப் பெற்றோரிடம் புலப்படுத்துவதன்

வாயிலாக வெறியாடல் பயன்படினும், ஒரு கட்டத்தில் இவ்வெறியாடல் தலைவியின் நகைப்புக்கும் உள்ளாகிறது. “மலை நாடனாகிய நம்பெருமான் அளித்த நோயைத் தீர்க்க வேலன் வந்தாலும் வருவான் அங்ஙனம் வந்தால், அவன் அறிவிலியே! அவ்வேலன் அழைக்குங்கால் முருகன் வருவானேல், அவனைவிட அக்கடவுளும் அறிவிலியேயாகும். இஃது எனக்குச் சாலவும் நகைப்பினைத் தருகிறது”⁶⁵ என்கிறாள் தலைவி. வெறியாடல் நிகழ்த்த எண்ணும் பெற்றோர் தலைவியின் களவு நெறியினை அறியாத வகையிலே அதைத் தொடங்கி நடத்த எண்ணுகின்றனர். வெறியாடல் நிகழ்த்துதற்காகப் பெற்றோரும் உற்றாரும் தொடர்புடைய எவரையும் கலந்தாலோசிக்காமல் தன்னியலாக, தன் மகளுக்கான வெறியாடலை நிகழ்த்தவும் பெற்றோர் எண்ணுகின்றனர். ‘அகவன் மகளே’ எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடலில் வருகின்ற ‘அவர் நன்னெடுங்குன்றம்’ என்றமையால், ‘நெடுந்தகையாளன் ஒருவன் தலைவியைப் பிரிந்ததினாலே இவள் நோயுற்றாள் என்பதும், அந்நோய்க்கு மருந்து அந்நெடுந்தகையாளனேயன்றி வெறியாடலாலும் வேலனை அழைப்பதாலும் அகலாது என்ற குறிப்பைத் தோழி, இப்பாடலைப் பாடி நிற்கிறபோது, பெற்றோர் அறியாமலே மறைந்து நின்ற செய்தியின் உட்பொருளினை மெல்லனத் திறந்து விடுவதோடு அறத்தோடு நின்றலுக்கும் வழியினை வகுத்துத் தருகிறாள் தோழி”⁶⁶

அவள் விலங்குறினும் களம்பெறக் காட்டினும்⁶⁷

என்ற தொல்காப்பியரின் நூற்பாவிற்கு இலக்கிய நோக்கில் அமைந்துள்ள ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் இவ்வெறியாடலை ‘வீண் செயல்’ என்று கீழ்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அன்னை தந்த தாகுவ தறிவன்

பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி

முருகன மொழியு மாயி

னருவரை நாடன் பெயர்கொலோ வதுவே⁸⁸

என்று வெறிவிலக்கலுறுந் தோழி சுற்றத்தினர் சூழ இருக்கும் நிலையில், அவர்களுக்கு நன்கு கேட்குமாறு தலைவியிடம் சொல்லுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவன், வழக்கம் போலவே களவிற்பத்தையே விரும்பியிருந்தான்; ஆகையால், தலைவி தன் நிலையிலிருந்து வேறுபாடுற்றவளாயினள். இது கண்ட செவிலி, அவள் நிலைக்குப் பரிகாரமாக வெறியாடல் நிகழ்வித்தலில் மூன்று முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறாள். முதலில் தன் மகளுக்கு வந்த நோய் யாது? என அறியாத அன்னை, சுற்றத்தாரோடு சேர்ந்து குறிபார்க்க முற்படுவாள். முதுபெண்டிராக உள்ள கட்டுப்பார்த்துக் குறிகூறும் பெண்டிரும், கட்டுப்பார்ப்பதற்கு முன்னால், “தலைவியினுடைய நாட்டுவளம், குலப் பெருமை, ஆகியன குறித்துப் பேசுவாள்”⁸⁹. இந்தப் பாட்டின் வழியாகவே இக்குடும்பத்தாரின் மன நுட்பத்தினையும் அவர்களின் தேவை யாது? எனவும் அறிந்து கொள்கிறவள் ஆகிறாள் கட்டுவிச்சி. முறத்திலே பிடிநெல்லை இட்டுப் பரப்பி எதிரே தலைமகளை நிறுத்தி, தெய்வத்துக்குப் பரப்பிவிட்டு வழிபாடு செய்து அந்நெல்லை நான்கு நான்காக எண்ணி, எஞ்சியவை ஒன்றிரண்டு, மூன்றளவு என்றால் முருகனால் வந்த நோயெனவும், நான்காயின் பிறிதொரு நோயெனவும் கூறுவாள். இந்த நடைமுறையினைக் கடைபிடிக்கின்ற நெறியாள் அகவிக் கூறும் முறையினைத் தோழி எடுத்துக்காட்டிப் பாடச்சொல்லிக் கேட்கிறாள். இச்செய்யுளில் கட்டுப் பார்த்தல், கழங்கு உருட்டிப் பார்த்தல், வேலன் வெறியாட்டு ஆகிய மூன்றுக்கும் குறிப்புகள் அமைந்து விளங்குகின்றன. வேலன் வெறியாடுகிறபோது முருகனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து

ஆடப்படுகின்ற செயல்களுக்கு நற்றிணையிலும் பரிபாடலிலும்”⁷⁰ சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

வேலன் வெறியாடுகிறபோது அவனுக்கான பலியும் படையலும் பலபொருளும் படைக்கப்படுகின்றன. திணை அரிசியைச் சமைத்து மலரிட்டுப் படைத்தலும்⁷¹ தாய் முலைப்பாலினை உண்ணாது சிறிய தழையுணவினை உண்ட மறியினைப் பலியிடுதலும்⁷² வெறியாட்டில் கையாளப்படும் மரபாகும்.

வெறியாட்டானது தலைவியின் கற்புத் திண்மையை அறிவுறுத்த எழுந்த ஒரு சிறந்த துறையாகச் சங்க இலக்கியத்தில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சமுதாயச் சடங்கிற்கும் கற்பொழுக்கத்திற்கும் இடையே நடக்கின்ற ஒரு நெடிய போராட்டத்தினை இவ்வெறியாட்டில் கண்டறியலாம். வெறியாட்டம் நடந்த பின்னும் களவொழுக்கம் தொடர்வதும் உண்டு. வெறியாடலுக்காகத் தலைவி எதற்காகவும் பெரிதும் அஞ்சிக் கலங்குவதில்லை என்பது இவண் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அறத்தொடு நிறறல்

தலைவி, தன்னை இல்லத்தார் பிறருக்கு மணம்பேசக் கருதும் வேளையில்தான் கட்டுவிச்சி தன் குறிக்கட்டினை அவிழ்த்துப் பார்த்தும், வேலனானவன் வெறியாடல் நிகழ்த்தியும் கழங்காய் உருட்டிப் பார்த்தும் எவ்வகையிலேனும் வெறியாடிக் கூறினும், தலைவன், தலைவியுடனான தன் காதற்கருத்தைச் செவிலிக்குச் சொல்லும்படி தோழியிடம் கூறுகிறான். தலைவி கொண்ட ஒழுக்கத்தின்கண் நின்றும் அக்களவானது முதிர்ந்த நிலையில் கற்பாக வெளிப்பட நேர்கையில், தான் மணந்து கொள்ளலின் விருப்பத்தினைத் தோழியின் வழியாகச் செவிலிக்கும், செவிலி

நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தந்தை, தமர் உள்ளிட்ட குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் வெளிப்படவேண்டும் என்று விரும்புவாள் தலைவி.

தலைவி தன்னிலையிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்ற நிலையினைச் செவிலி போன்ற இல்லத்தார் உணரத் தொடங்குகையில், இவள் வேறுபாட்டிற்கு என்ன காரணமுளதோ? என்றறிய, செவிலி குறிபார்க்கும் இடத்திலும் வெறியாட்டிடத்திலும் இன்ன பிற வரைவு வந்தபோதும் தலைமகள் வரைவு மறுத்தபோதும் முன்னிலையாகவோ அறத்தொடு நிலைவகையாகவோ தலைமக்களுக்கு உகந்தவாறு நயம்பட, தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைத் தோழி நேரிடையாகவே தாயிடத்தில் கூறுவாள்.

“தலைமகட்கு வந்த நோய் முருகனால் வந்தமையை உருட்டப்பட்ட இக்கழங்கு கூறிற்றென்று வேலன் சொன்னான் என்பதைக் கேட்ட தோழி, இக்கழங்கிற்கு உரைப்பாளாய், செவிலி கேட்குமாற்றால் அக்கழங்கை முன்னிலைப்படுத்திக்கூறி மறைபுலப்படுத்தி அறத்தொடு நிற்கிறாள்”⁷³.

“தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு ஐயுற்ற செவிலி இஃது தெய்வத்தானாயது என்று துணிந்து அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனைக் கூவி வெறியாட் டெடுப்பத் தொடங்கினாளாக; அதுகண்ட தோழி, தலைவி கற்புக்கடம் பூண்ட செய்தியைச் செவிலிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தி, வெறியாடல் விளங்கும் பொருட்டு அவள் கேட்பத் தலைவிக்குக் கூறுவானாய் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள்”⁷⁴. இதுபோன்று அறத்தொடு நிற்கும் நிலையில் வேலனை முன்னிலையாகக் ‘களவில் ஒரு தலைவனுடன் களவுமணங்கொண்டாள் தலைவி’ என்பது பெற்றோர் முன்னால் வைத்து நிறுவுவதற்கு தோழி போன்றோரால் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

செவிலியிடமும் நற்றாயிடமும் தலைவியின் களவுமணத்தைப் புலப்படுத்த தலைவியும் தோழியும் அறத்தொடு நிற்கின்ற இடங்கள் பலவாக அமைகின்றன என்பது இங்கு குறிக்கத்தக்கதாகும்.

தலைவி அறத்தொடு நின்றல்

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்துறைந்த காலத்துத் தலைவியின் நலங்கெட்டதை உணர்ந்த தோழி, ‘இனி நம்மவர்க்கு, உண்மையை அறிவுறுத்தி, வரைவு எதிர் கொள்ளுவிப்பேன்’ என்றபோது, ‘நாம் படுகின்ற துயருக்கு உரியதான காரணத்தை என்னவென்றே அரியாதவளான அன்னைக்கு, இந்நோய் தணியும் வழி இதுதான் என உரைத்து, அறத்தொடு நிற்கின்ற ஒன்றினை கொடியளான நீதான் செய்கிறாய் இல்லை’ என வேதனை ததும்ப தோழியை நோக்கித் தலைவி கூறுகிறாள்.

விழுந்த மாரிப் பெருந்தண் சாரல்
கூதிர்க் கூதளத்து அலரி நாறும்
மாதர் வண்டின் நயவருந் தீங்குரல்
மணநாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும்
உயர்மலை நாடற்கு உரைத்தல் ஒன்றோ
துயர்மருங்கு அறியா அன்னைக் கிந்நோய்
தணியுமா றிதுவன உரைத்தல் ஒன்றோ
செய்யாய் ஆதலிற் கொடியை தோழி
மணிகெழு நெடுவரை அணிபெற நிவந்த
செயலை அந்தளிர் அன்னைஎன்
மதனின் மாமெய்ப் பசலையுங் கண்டே⁷⁵

என்று அன்னை வெறியயர்தலையும் குறிகேட்டலையும் தடுத்து, நாடனது மார்பு செய்த இந்நோய்க்கு மருந்து ‘அவனே’ என்று கூறாமல், தோழி இருந்த இடம் நோக்கி, இனி இது அவளை அறத்தொடு நிற்கத் தூண்டும் என்று நினைக்கிறாள் தலைவி.

தோழி அறத்தொடு நின்றல்

தோழி தலைவியின்பால் மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியும் நிறைந்த தாய்மையுணர்வும் கொண்டவள். மறைமுகமாக இல்லாரிடத்து அறத்தொடு நிற்கும் தலைவி செயலானது பயனளிக்காது அல்லது புறக்கணிக்கப் படும்போது தோழியின் வழியே அறத்தொடு நிற்க முயல்வாள் தலைவி.

எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்

கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு

உண்மை செப்புங் கிளைவியொடு தொகைஇய

ஏழு வகைய என்மனார் புலவர்⁷⁶

என்ற ஏழு கூற்றில் தோழி அறத்தொடு நிற்கின்ற நிலையினள் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவார். ‘தலைவனை எளியவனாகக் கூறுவதோடு, தோழி அவனை உயர்ந்தவனாகக் காட்சிப்படுத்துகிறாள். அவனுடைய வேட்கையை, ஒன்றுக்கு இரண்டாக மிகுத்துக் கூறுதலும், வெறியாட்டிடத்தும் பிரிவிடத்தும் சிலவற்றைக் கூறுதலும் கருணையோடு, இல்லப் பிராணிகளைப் போல காத்து எமைக் கைக்கொண்டு பூ, தழை முதலியனவற்றைத் தந்தான் எனக் கூறுதலும் தலைவனும் தலைவியும் தாமே எதிர்பட்டார், அதையான் அறிந்திலேன் எனப் பொய்ம்மையாகக் கூறுதலும்’ தோழி தன்வகையில் தலைவிக்காக அறத்தொடு நிற்கும் இடங்களாக விளங்குகின்றன.

தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணங்களைக் காட்டும் தோழி, செவிலித்தாயால் சுட்டப்பட்ட, ‘இவளது வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பிறிதொரு தெய்வம்’ எனக் கூறக்கேட்டு அரும்புகளே இல்லாத குலைகள் முழுக்க மலர்ந்த மலரைக் கொய்கின்ற நாட்டையுடையவனோடு, கேண்மை கொண்டனள்; இவளை இற்செறித்தலால்தான் அவன் பிரிவுற்றானே யொழிய தகுதியில்லாததனால்தான் என்று நீங்கள் கருதுவது பிழைபடும்.

ஆதலால் இவளை அத்தலைவனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தலே தகும் என்றும், வெறியாடல், கட்டுக்காண்டல் முதலியனவற்றால் இவன் நோய் என்றுமே தீராது என்றும் செவிலித்தாயிடம் எடுத்துரைக்கிறாள் தோழி.

அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை இருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்
தகாஅன் போலத் தான்நீது மொழியினும்
தன்கண் கண்டது பொய்க்குவ தன்றே
தேக்கொக் கருந்து முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தைக்
கடுவனும் அறியும்அக் கொடியோ னையே⁷⁷

எனக் கூறிய தோழி, தலைவன் இவளுக்கான தக்கவனாகவும் தலைவியையும் தக்கவனாகவும் கொண்டு அவனைப் பிரிந்தால் உயிர் நீத்தலே நடந்தேறும் என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். கட்டுவிச்சியும் இவள் நோயறியாது தெய்வத்தான் வந்தது என்று புலம்பினும், தலைவனோடு இவளை விரைவில் கூடுவதற்கான மணவினையை நாம் மேற்கொள்ளலே நன்றாகும் என அறத்தொடு நின்றனள்.

தலைவன் ஒருவன் மாலை நேரத்தில் மணிமாலை பூண்ட குதிரையில் ஏறி விரைந்து செல்வதைத் தவிர்த்து, மெல்லென எம்மிடம் வந்து இருண்ட மாலைப் பொழுதில் சேர்ந்து தங்கினவனும் அல்லன். குளிர்ந்த கண்களையுடைய உம்முடைய மகளும் அவனை நோக்கினவளும் அல்லள். ஆனாலும், உப்பு மேட்டில் ஏறிநின்று கரைமீளும் படகுகளை ஆய்ந்து எண்ணும் துறையையுடையவனோடு, இந்த ஊரானது நின் மகளைச் சார்த்தி, ஒப்புயர்வற்ற தமது கொடுஞ்சொற்களால் அவளை அலர்தூற்றிப்

பாடியபடியே நிற்கிறது. எனவே, ஊரானது கொஞ்சமும் தளராது, அலர் தூற்றுவது பற்றி நீயும் தலைவி குறித்து வருந்தாதே என்று கூறுவாள் போல, தலைவனின் எதிர்ப்பாட்டை, தம் சொற்களில் பொதிந்துள்ள குறிப்பினால் புலப்படுத்தித் தோழியானவள் செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் தலைமகளின் இல்லத்தில் காப்பு மிகுதியாகி, இதனால் தலைமகள் மெலிவுற்றதனால், செவிலியானவள் இதற்காக வெறியெடுக்க முற்படுகிறாள். தோழியோ அவ்வெறியாடலை விலக்கும் பொருட்டும், உண்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டும், தலைவியை வாழ்விக்கும் பொருட்டும், தலைவி கற்புக்கடம் பூண்டமையைச் செவிலிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தும் பொருட்டும் தோழியானவள் பல்வேறு நிலைகளில் தலைவிக்காகத் தனது பங்கினை ஆற்றுகிறாள்.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படைப்பைப்

புலவுச்சேர் துறுக லெறி யவர்நாட்டுப்

பூக்கெழு குன்ற நோக்கி நின்று

மணிபுரை வயங்கிழை நிலைபெறத்

தணிதற்கு முரித்தவ னுற்ற நோயே⁷⁸

என்ற பாடலில் ‘தலைவியை மணிபுரையான நீலமணியை ஒத்தவளாகவும், பூக்கெழுகுன்றம் மணிபுரைகுன்றம் என்றவாறு காண்பதற்கு கண்கொள்ளாக் காட்சிதரும் தலைவிக்கு, இன்பத்தை வழங்குகின்ற உருவும் திருவும் கொண்ட தலைவன், தலைவிக்கு உள்ளான்’ என்றும் குறிப்பு தோன்ற மொழிந்து நின்றாள் தோழி. நொதுமலர் வரைவுழித் தலைவியை வேற்றிடத்தார் தன்மகனுக்கு மணஞ்செய்துகொள்ள வருவதனை அறிகிறாள் தோழி. மனம்பிசைந்து தன்தாயாராகிய செவிலியிடம் சென்று, “தலைவியைப் பிறர் வரையப்புகுவோர் இழிதக்கவராவார். அவ்வாறு

இவள் மணம் நடந்தேறின், இவள் உயிர்வாழமாட்டாள்; இறந்துபடுவாள். எனவே, வேற்றுமக்களை மணம் பேசவிடாமல் வந்தவழியே திரும்பிப் போகச் செல்ல உதவுக, என ஆற்றாமையோடும் வெளிப்படையாகவும் அறத்தொடு நின்று பேசுகிறாள் தோழி”.⁷⁹ தலைவி களவு மணத்தில் திளைத்து வருகையில் பெற்றோரிடம் பெண் கேட்டுவந்துள்ள அயலார் தம் விருப்பத்தினைத் தலைவியின் குடும்பத்தார்க்கு வெளியிடுவதற்கு முன்னரே தோழி, தலைவியின் குறிப்பினை அறிந்து அம்மறைச் செய்தியை நேரிடையாகவே உறுதிப்பாட்டுடன் செவிலிக்கு முன்னமேயே கூறிவிடுகிறாள்.

.....

அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
பிறன்வரை வாயினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்
முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்⁸⁰

என்று களவொழுக்கத்தின் கண்ணேயுள்ள தோழிக்குரிய கிளைவியுள் ஒன்றாகச் சுட்டுகிறார் தொல்காப்பியர். தலைவனின் அகன்ற மார்பினையும் கண்டோரால் பெரிதும் விரும்பப்படும் வெற்றித் திருவினையுமுடைய செயலினை வறிதே கழியும் நாளெல்லாம் நின்மகளுடைய மயங்கா நின்ற இதழ்களைப்போன்ற குளிர்ந்த விழிகள், துன்பக் கண்ணீரைத்தான் சொரியுமே ஒழிய, வேற்றாருக்கு அவள்மனம் என்றுமே இடம் கொடாது என்கிறாள் தோழி. இது தலைப்பாடும் உண்மை செப்பலும் எனும் இருவகையாகத் தோழி அறத்தொடு நிற்கின்ற நிலையாகும்.

தலைவியை மணந்து கொள்ளாமல் களவு மணத்திலே மனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த தலைவன், மணத்திற்கு உடன்பட்டு, அவனைச் சாந்த சான்றோரை மணம் பேசத் தலைவியின் சுற்றத்தினர்பால் விடுத்தான்.

அப்போது, எல்லாம் உடையவர்களாக உள்ள தலைவனின் இல்லத்தார் இல்லார் போல் பெண் வேண்டி நிற்கவும், அவன் தலைவியொடு கேண்மையுடையவன் என்பதனை அறிந்தும் கூட பெண்வீட்டார் மகள் மறுப்பாராயினர். இதனை உணர்ந்த தோழி தலைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, தலைவி தலைவனை முன்வைத்துக் கற்புக்கடம் பூண்ட செய்தியைச் செவிலி கேட்பக் கூறினாள்.

அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்

நிரந்திலங் கருவிய நெடுமலை நாட

னிரந்துகுறை யுறாஅன் பெயரி

னென்னா வதுகொனம் மின்னுயிர் நிலையே⁸¹

என்று நம் சுற்றத்தார் முன்னின்று இரந்து தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளாமல், நம்மூரினின்றும் அகன்று போய்விடுவா னாயின், நம்முடைய இனிய உயிரின் நிலையானது என்னவாகும்? என்பதை அறிவேன்; எனத் தோழியிடம் தலைவனின் நிலை குறித்து இரங்கி நிற்கிறாள் தலைவி. அங்ஙனம் தலைவிக்குரிய குறை நிறைவேறாமல் போய்விடின் இறந்துப்பட்டுவிடுவாள். ஏனெனில் உயிரினைக் காட்டிலும் ‘செயிர்தீர் கற்பு’ சிறந்தது என்ற திறம் நோக்கி, கற்புக்கு அழிவு நேருமானால் உயிரானது நிலை குலைந்து போகும் என்று எண்ணுகிறாள் தலைவி. இதனால், தலைவி அந்த நெடிய மலையினுடைய நாட்டுக்கு உரிமையுடையவனிடத்தில் இவளுக்குள்ள கேண்மையை ஆற்றுப்படுத்த நேராமல் விடுவாராயின் தலைவி இறந்துபடுவாள் என, தோழி குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்பது மிக நுணுக்கமான செய்தியாக விளங்குகிறது.

“தலைவன் காப்பு மிகுதியாலும், விடாது வருத்தும் காதல் மிகுதியாலும், நொதுமலர் வரைவினாலும், தமர் வரைவு மறுத்ததினாலும், வேறுபட்டவழி தெய்வக்குறையென எண்ணுவதும், வெறியாட வேலனை

அழைத்தலுமான சூழல்கள் நேரும் பொழுது அதை விலக்க, தோழி மறைச்செய்தியாகத் தாய்க்கு வெறியாட்டினை விலக்கும்படி உணர்த்து கிறாள். இச்செய்தியைச் செவிலி கேட்கும்படியும் கூறுகிறாள்”⁸²

ஐங்குறுநூற்றில் குரங்குப் பத்தில் முதலாவதாக அமைந்த பாடல், தலைமகன் வரைவு வேண்டியவிடத்துத் தமர் மறுத்துழிச் செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றதாகும்.

அவரை யருந்த மந்தி பகர்வர்

பக்கிற் றோன்று நாடன் வேண்டிற்

பல்பசப் பெண்டிரும் பெறுகுவன்

றெல்கே ளாகலி னல்குமா லிவட்கே⁸³

என்ற பாடல், அவரைக்காயினை வயிறுமுட்டத்தின்று விட்ட பெண் குரங்கானது, பண்டம் விற்போரது சாக்குப் பையினைப் போன்று காட்சி தருவதான, வளமிக்க நாட்டினையுடைய அத்தலைவனான பெருமகன், பல பெண்களையும் தம்மை தொடர்ந்துவரச்செய்து பலரையும் தம்மின் வாழ்க்கைத்துணையாக ஆக்கிக்கொள்ள முடியும். ஆனாலும், தொல்முது காலமுதல் பற்பல பிறப்புகளிலே, அத்தலைவன் உழுவலன்பினன் ஆகலின், இவளுக்கு மட்டுமே தன் அன்பினை வழங்குவாள் என்ற குறிப்பினைச் சொல்லி, தோழி அறத்தொடு நிற்பதற்கு இச்செய்தியைப் பயன் படுத்துகிறாள்.

மெய்யான தோழி

தலைவியினது காப்பு மிகுதியினாலும் ஆற்றாமையாலும் தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். இதனைத் தலைவன் அறிந்துகொண்டு பரிசுசிப்பானென்று தோழி கருதியதனை, தலைமகளும் கூட நகைப்பாகவே கருதுகிறாள். இந்த நகைப்பிற்குள் அவர்களின் சிறுபிள்ளைத்தனத்தை

வைத்து எண்ணுகிறாள். தலைவியின் உடன்பாடில்லாமல் தானே முன்வந்து அறத்தொடு நின்ற தோழியானவள் தலைவியை நோக்கி, முன்வந்து,

மழைசேர்ந் தெழுதரு மாரிக் குன்றத்
தருவி யார்ந்த தண்ணறுங் காந்தள்
முகையவிழ்ந் தானா நாறு நறுநுதல்
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோயே
ஒல்லை யாயினுங் கொல்லை யாயினும்
நீயளந் தறிவைநின் புரைமை வாய்போற்
பொய்ம்மொழி கூறலஃ. தெவனோ
நெஞ்ச நன்றே நின்வயி னானே⁸⁴

என்று தலைவியிடம் கூறுகிறாள். நீ, நான் செய்த செயலை நன்று எனக்கருதி உடன்படுவாயோ அல்லது பிழையாகக் கொண்டு எது நன்றென்று எனக் கருதுவாயோயாயினும் எனக்குப் பிரிதொன்றும் இல்லை. நீ மட்டுமே உனது உயர்வினை, காதல் வாழ்வினை, வளர்ச்சியினை, அதன் நிறைவினை அளந்தறியும் தகுதியை உடையவள் ஆவாய். ஆதலின் ‘நீ உன் நெஞ்ச என்ன நினைக்கிறதோ அதைச் செய்வாயாக’ என்கிறாள் தோழி. ஆனாலும் கூட இந்நகைப்புக்கு இடையேயும் உன்னுடைய பேரில், இச்செயலின் காரணமாக என்னெஞ்சம் உனக்காக பரிவுற்று நன்மையையே செய்ய எண்ணுகிறது’ என்கிறாள். இதைப்போலவே,

மலைச்செஞ் சாந்தின் ஆர மார்பினன்
சுனைப்பூங் குவளைச் சுரும்பார் கண்ணியன்
நடுநாள் வந்து நம்மனைப் பெயரும்
மடவர லரிவைநின் மார்பமர் இன்றுணை
மன்ற மரையா இரிய ஏறட்டுச்
செங்கண் இரும்புலி குழுமும் அதனால்

மறைத்தற் காலையோ அன்றே

திறப்பல் வாழிவேண் டன்னைநம் கதவே⁸⁵

என்ற பாடலிலும் ‘களவொழுக்கத்தினை மறைப்பதற்கு உற்ற காலம் இதுவன்று, எமது மறையினை நெஞ்சுக்குள் பொதிந்து வைக்காமல் வெளிப்படுத்துவேன்’ என்கிறாள் தோழி. ‘தலைவன் கடுமையான இருளில் வந்து செல்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் ஆகலின், நமது மறையை வெளிப்படுத்த அவன் வரைந்துகொள்வதற்கு வழிசெய்தல் இன்றியமையாதது அல்லவா?’ என்கிறாள். இதே போல உழுந்தினைம்புலவனார் பாடலிலும்⁸⁶ வரைவுக்கு வழி செய்கிற வழியானது தோழியால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. தலைவியை நோக்கி, தோழி குறித்து உன் கருத்துதான் என்ன? என வினவுவதும், பிறர் அறியாதவாறு ஓம்பப்பட்ட களவுமணத்தினை இக்கணத்திலாவது திறப்பு செய்து கற்புக் கடம் பூண்டமையைச் செவிலிக்கு அறிவுறுத்தினாலொழிய இதற்கு வேறு வழி இல்லை என உணர்கிறாள் தோழி.

தலைவிக்காக நிகழ்த்தப்படவிருந்த வெறியினை விலக்கி, வேலனிடம், முருகனை வழிபாடுகள் செய்து தேர்ந்த அறிவு வாய்க்கப்பெற்ற வேலனே? இளைய ஆட்டினைக் கொன்று பலியிட்டு இதன் குருதி தோய்ந்த மண்ணை எந்தலைவியினுடைய நறுமணம் பொருந்திய நுதலிலே பலியாகக் கொடுப்பதைப் போல, இவளை ஒவ்வொரு நாளும் வருத்தமுறச் செய்து வருகின்ற, அகலமும் உயரமும் உடைய தலைவன் மார்பகமும், அக்குருதிப் பலியை ஏற்குமோ? என வேலனிடம் அதிர்வுடன் வினவுகிறாள் தோழி. இதுகாறும் தலைவியைச் சீரோடும் சிறப்போடும் வளர்த்து வந்த செவிலி, அருளன்றி இவளுக்குத் தகாததைக் கிஞ்சித்தேனும் செய்வாளோ? எனவும் மனத்துள் நினைக்கிறாள் தோழி.

முருகயார்ந் துவந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயின் அணங்கிய
விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்
ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே⁸⁷

என, தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் தெய்வமன்று, வேலினை வைத்து அதை நீக்குவதும் வீண்செயலே! இவள் நோய்க்குக் காரணம் ஒரு தலைவனின் மார்பேயாகும் எனச் சொல்லி அறத்தொடு நின்று, செவிலியின் மனத்துள்ளே நல்வினையாற்றுமாறு தூண்டுகிறாள் தோழி.

தலைவன் காதல் மணத்தில் நிகழும் வெவ்வேறு வகையான செயல்கள் ஒருநாள் முடிவுக்கு வந்தே தீரும் என்பது காதல் வயப்படும் உள்ளங்களின் மனம் பொதிந்த ஆசையாகவே நிறைந்துள்ளது. இதுகாறும் பட்டுவந்த துன்பங்களும் மனம் ஏற்ற இன்னல்களும் செய்வதறியாது தவித்த தவிப்புகளும் ஏதோ ஒருநாள் முடிவுக்கு வந்தே தீரும் என்பதும் இளங்காதலர்களின் பெருமூச்சு சொறிகின்ற இன்ப எதிர்பார்ப்புகளாகவே விளங்குகின்றன. இதன் நிலையை எதிர்நோக்கி, தோழி அறத்தொடு நிற்கின்ற இடங்களெல்லாம், தலைவனின் அமைதிக்காகவும், பிடிவாதத்தை மறுத்துக் காத்திருக்கவும், மனவுளைச்சலை விடுத்து இயல்பான நிம்மதியடையவும், கவலைகளைக் களையவுமே உதவி நின்று செயல் புரிகின்றன. தலைவனின் காதலை வென்றெடுக்கும் வழிகள் பலவற்றை தனது நுண்ணிய அறிவாற்றலாலும் பாசம் கலந்த பரிவினாலும் தன் மனம் உடைந்து போனாலும் தலைவியைக் காக்கின்ற அருளாலும் தோழி மிக உயர்ந்த உயரத்தை எட்டி நிற்கிறாள். தலைவியை, தன் உள்ளத்தில்

கிடத்தி வைத்த கிழவன், தான் மனம் நுகர்ந்த பெண்ணின் பெற்றோரிடம் சென்று இரந்து கேட்டு ஒப்புகைபெற்று காதலை வென்றெடுக்கிறான். இச்செயலானது தலைவிகூட அறியாதவாறு நிகழ்கிறது. தலைவனின் வரைவு உடம்படுத்தலை அறிந்த தோழி, இது எதனால் உற்றது? என வினவுகிறாள். தோழியோ, உன் தலைவன் நம் இல்லம் வந்து தமரிடம் நன்று புரிந்த சான்றாண்மையினுக்கு முன்னரே, யாம் நம் தந்தையும் தாயும் உணருமாறு வெளிப்படுத்தினேனாக! அதனை இதுகாறும் மறைத்ததனால்தான் இது நேர்ந்தது என்கிறாள்.

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
 ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
 மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
 நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே
 முடங்கல் இறைய தூக்கணங் குரீஇ
 நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
 கூடினும் மயங்கிய மைய லூரே⁸⁸

என்று, தூக்கணங் குருவி ஒரு வழியிலே நேர்வழியாக அதன் கூட்டினைப் பின்னிக் கொள்ளாது, பல்லாற்றானும் சிக்கலுக்குள்ளாக்கிக் கொண்டு கூடு கட்டிக்கொள்வதைப் போல, உனக்கும் உன் தலைவனுக்கும் உள்ள களவினை, இந்த ஊரார் ஒரு வழியில் மட்டுமல்லாது, பற்பல சிக்கலான வழிகளிலெல்லாம் எண்ணி, ஒருவருக்கொருவர் திரிந்துப் பின்னிப் பின்னிப் பேசுவார்கள் அல்லவா? அதற்கு கொஞ்சமும் இடங்கொடல் நமக்கு அழகல்லவே! அவ்வாறு ஒன்றைத் திரித்துப் பேசுபவர்களை, உடனடியாக தடுத்து நிறுத்திடவும் வேண்டும்; நமக்கு நல்லனவும் விரைவாக நடத்திடவும் வேண்டும் என்கிறாள் தோழி.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சிலவற்றில் பொதுவாகத் தலைவியின் அறிவு வளர்ச்சியினையும் ஆளுமையையும் எண்ணிப்பார்க்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நொதுமலர் வரைவு வேண்டி தலைவியின் இல்லத்திற்கு அயலார் வந்துள்ள வழியில் தோழி அறத்தொடு நிற்பதற்கு ஒரு காரணத்தைத் தானே படைத்துக்கொள்கிறாள். தலைவியை அயலார் வரைவு வேண்டி வந்தபோது தலைவி கற்புக்கடம் பூண்டிருக்கிறாள்; செவிலியின் அருகில் தலைவியும் உடனிருக்கிறாள். நினது அறிவு முதிர்ச்சியடைந்தவுடன் நீ என் இல்லத்திற்கு வருவாய்' என தலைவன் கூறியதை எடுத்துக்காட்டி தலைவி கேட்ப, செவிலியிடம் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள் தோழி. தலைவியின் வளையல் அணிந்திருந்த கைகளையும், நீ அறிவுடனும் ஆற்றலுடனும் என் இல்லத்திற்கு வருவாய் என மொழிந்து கொண்டே, மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு ஏதுவாக அவளே தன் கூந்தலைத் தளர்த்திக்கொண்ட போது, எழுச்சியோடு அவள் கூந்தலை நீவியவன் இப்போது எவ்விடத்தில் உள்ளானோ? யான் அறியவில்லையே என்கிறாள் தோழி.

இன்றியாண் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு
கண்ணகன் தூமணி பெறுஉம் நாடன்
அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவைச் செறிதொடி
எம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்மல் ஓதி நீவி யோனே⁸⁹

என்று கூந்தலைக் கோதி நீவியவன் இப்பொழுது எங்குள்ளானோ? என்ற கேள்வியின் பொருளை, செவிலி அறிந்து கொள்ளவும், பெண் கேட்டு வந்த பிறரை ஏதாகிலும் தக்கன மொழிந்து திசைதிருப்பி

வழியினுப்பிவிடுவாள் என்ற தலைவியின் நம்பிக்கையும் தோழியிடம் தோன்றுவதை மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பாடல் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

மானுட வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற இன்பமானது எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவாகவே அமைகிறது. இந்த இன்பத்தை கூடிய வரையிலும் நேர்மையுடன் ஒழுக்கத்துடனுமே மனிதர்கள் அனுபவித்து மகிழ வேண்டும். தலைவன் இன்பத்தினையும் அவனின் சீரான வாழ்வினையும் உலகோர் போற்றவும் உற்றார் மெய்சிலிர்த்திட மகிழவும் தோழியானவள் மேற்கொள்கின்ற செயல்கள் அனைத்துமே அறத்தோடு நிற்கின்ற முறைமையாக விளங்குகின்றன. இந்நிலைப்பாட்டினைத் தோழி கொண்டெடுத்து அவ்வறத்தோடு நிற்கின்ற முறைமைகள், அதற்கான சூழல்கள், அணுகுமுறைகள், ஒவ்வொருவரின் மனப்பாங்கினை உணர்ந்தறிந்து தக்கன செய்து முடிக்கின்ற நிலைபேறுடைய செயல்கள் ஆகிய அனைத்தும் வியந்து நோக்கும் வகையில் சங்க இலக்கியம் முழுமையும் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன.

தோழி, தலைவி, தலைவன், இம்முன்று பேருமே ‘அறம்’ என்ற தமிழ் வாழ்க்கை முறையின் கோட்பாட்டினை கொண்டவர்கள் என்பார் திருவள்ளுவர். இதனை,

அன்பொ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு

என்போ டியைந்த தொடர்பு⁹⁰

என்று ‘அன்புடைமை’ என்ற அதிகாரத்தில் எடுத்துரைத்துள்ளார். அன்பு என்பது உயிரின் இயற்கையில் தோன்றுவதாகும். மனித குலத்தில் வாழும் அனைவரும் இவ்வாறான அன்பின் வழியேதான் வளர்கிறார்கள். ஆனால், வாழ்க்கை நிலைகளில் சிற்சில தீய எண்ணங்களால் அன்பு வீழ வாழும் நிலையானது அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆனால், தோழி,

தலைவன், மற்றும் பெற்றோர், தமர் ஆகிய அனைத்து மாந்தர்களும் அன்புடைமையும் அடக்கமுடைமையும் இனிய விருந்தோம்பலையுமே தங்கள் வாழ்வில் குறிக்கோள்களாகச் சான்றாண்மையுடன் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்கள் என்பது சங்க இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் புலனாகிறது.

அறத்தொடு நிற்கும் நிலை தோழிக்கு எப்போது தோன்றுகிறது? என எண்ணிப் பார்க்கையில், சங்க இலக்கியமே அதற்கான விடைகளையும் பகர்கிறது.

1. தலைவி எப்போதும் போல, தன்கூட விளையாட வராமலும், நீராட வராமலும் கூட இருந்து இனிக்கப் பேசாமலும் தன்னை விட்டுத் தனித்து இருப்பதை உணர்கிறாள் தோழி.
2. தலைவி முன்பெல்லாம் வேளாவேளைக்குப் பால் உணவும் விளையாட்டு ஆயத்திலிருந்து மீள்கையின் பின்வந்து, அயர்ந்த தூக்கமும் உடையவளாக இருந்தாள்; முன்போல இப்போழ்து இயல்பாக இல்லை என்பதை அறிகிறாள் தோழி.
3. முன்பெல்லாம் மனதில் ஏதாவது நினைத்தால், அதை உடனே தன்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டுவிடுவாள். இப்போதெல்லாம், எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அதைத் தன்னிடம் கூறாமல் அதை மறைத்து வினைபுரிகிறாள் தலைவி என, தோழி கலக்கமுறுகிறாள்.
4. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட செயல்களினால் தோழி, தலைவியை விட்டு விலகாமல், அவள் கலக்கத்திற்கான காரணத்தைத்தேடி, அதைக் களைவதற்கு முற்படுகிறாள். அவளது அனைத்துச் செயல்களுக்கும் அவள் ஓர் ஆண் மகனோடு மனம் நேர்ந்துள்ளதையும், அதன்பேரில் காதற்கூட்டம் நிகழ்ந்ததைத் தன்னிடம் மறைக்கவே இவ்வாறு

தன்னைத் தவிர்க்கப் பார்க்கிறாள் என்று கருதுகிறாள் தோழி. தலைவியோ, இனிமேலும் தோழியிடம் மறைக்கமுடியாது எனக் கருதி, தன்னுடைய களவினைத் தாமே முன்வந்து வெளிப்படுத்துகிறாள். களவைக் கற்பாக மாற்றுவதற்கு இருவரும் ‘மணம்’ புரிய வேண்டும் எனக்கருதும் தோழி, இதற்குத் தடையேற்படும் போதும், பெற்றோரும் தமரும், நற்றாயும், செவிலியும் அறியாத போதும் நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ செவிலியிடத்தும், நற்றாயிடத்தும் அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவியையும் சிலபோழ்து தலைவனையும் அறவழிக்கு அழைத்துச் செல்வதால் அ.து அறத்தொடு நின்றலாக விளங்குகிறது.

தலைவி அறத்தொடு நின்றலைப் பற்றி, இறையனார் களவியல் உரைகாரர், “மெய் நாண் ஓரி இ என்பது மெய்யினாய நாண் நீக்கி நாண் உண்டயினவிடத்துத் தாங்முன்னின்று சொல்லல்”⁹¹ என்பதனால், அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கு உரியதாகிறது என்ற குறிப்பு கிடைக்கிறது. மேலும் “அறம் என்பது பெண்ணானவள் கற்பின் நிலை நின்றலாகும்”⁹² என்பதும் இறையனார் களவியல் உரையால் சுட்டப்படுகிறது.

தலைமக்களிடத்து ஏற்படும் ‘புனல்தரு புணர்ச்சி’, ‘பூத்தரு புணர்ச்சி’, ‘களிறுதரு புணர்ச்சி’ ஆகிய ஏதீட்டினால் விளையும் களவானது, மனவுணர்விலே மிக நுட்பமாக இருவருக்குள்ளே விளைகிறது. ‘அறத்தொடு நின்றல்’ என்ற சொல்லில் ‘நின்றல்’ என்பது மனத்தை நேரான நெறியின் வழியில் நிறுத்துவதாகும். அன்பில் இணைந்தவரிடத்தில் அவர்களின் மனம் ஒன்றையே பற்றுக் கோடாகக் கொள்வதும், இறுதி வரையிலும் ஒருவரோடொருவர் தம் நிழலோடான மெய் வாழ்க்கையில் பின் தொடர்வதும், களவில் தன்னைப் புணர்ந்தவனையே கணவனாக ஏற்பதும்

தலைவியின் மனஉறுதியின் வழியே களவு வாழ்க்கை வாழ்முறையானது உருவாக்கம் பெற்று விளங்குகிறது.

தொகுப்புரை

இயற்கையோடு இயைந்து வாழுகின்ற மனிதவாழ்க்கையில் ஆண் பெண் உறவுநிலைகள் தத்தமக்கொருவர் வாழும் இயல்புடைய வகையில் ஒருங்கிணைவதற்கான முயற்சிகள் களவு நெறியில் தொடங்கப்படுகின்றன.

அகமரபுகள் உருவாக்கும் களவானது ஆண் பெண் என்ற இருபாலரையும் பழக்க வழக்கம், பண்பாடு ஒழுக்கமுறை ஆகியனவற்றை கற்றுக்கொள்ள இடமளிக்கிறது.

காதல் உணர்வென்பது ஒரு பற்றுள்ளம். இயற்கை வழங்குகின்ற கொடையினைப்போல, காதலர்களுக்கு களவானது அறன் வழுவாது வாழும் வாழ்க்கை முறைகளைக் கற்றுத் தருவதுடன் செறிவுமிக்க வாழ்க்கை வழித்தடங்களையெல்லாம் வழங்குகிறது.

அகமாந்தர் உடன்போக்கின்வழி தாமே மணந்துகொள்வதும், பெற்றோரும் தமரும் இசையக் கொடுப்பக் கொள்வதும் ஆகிய இரு நிலையினதான வாழ்க்கை முறையானது சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் ஏன் இன்றும் கூட தொடர்கின்ற போக்கினைச் சமூக நடைமுறைகளின் மூலமாகவும் இலக்கியங்களின் தொடர்ச்சியான வரலாறுகளானாலும் அறியலாம்.

சங்க இலக்கிய மாந்தர் தம் தொடர்ச்சியான குலமரபுகளாலும் பட்டறிவினாலும் உணர்ச்சிகளை மட்டுமல்லாமல் அறிவையும் பெறுகின்றனர். இது முன்னோர் காட்டிய வழியிலும் நூல்களின் வாயிலாகவும் முன்னோர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையை அறிந்து இன்புறவும் இன்னும் அதற்கு

மேம்பட்ட வாழ்க்கை நிலைகளை உருவாக்கிக் கொள்ளவும் முயல்கின்றனர் தலைமக்கள்.

களவு என்பது ஒரு நெறி, இந்நெறியைக் களவு மணத்தின் வழி உருவாக்கும் ஆண் பெண் என்ற இருபாலரும் இன்பங்களை மட்டுமே எதிர்கொள்வதில்லை; புறத்து, தாமே எழுந்து விளங்கும் துன்பங்களைக் களையவும் அதனை எதிர்த்துநின்று போராடவும் வெல்லவும் வல்லவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவ்வாறு அவர்களுக்குள்ளே ஏற்பட்டுவிடும் வாழ்வின் துணிச்சல் களவு மணத்தைக் கற்பு மணமாக மாற்றுவதற்கான வாழ்க்கை வழிமுறைகளை உருவாக்கத் தலைப்படுகின்றனர்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைமக்களிடத்து நிகழும் முதல் சந்திப்பு குலம், மரபு, சமநிலை ஆகியனவற்றை எல்லாம் புறந்தள்ளி, உயிர்கலந்து மேவி நிற்பதனைக் களவுப் பாடல்கள் சிலவற்றில் புலப்பட்டுள்ளன.

தலைமக்கள் தாம் நிகழ்த்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சியின்வழி நிகழ்கின்ற சந்திப்புகளை எவரும் அறியாவண்ணமே முதலில் பேணுகின்றனர். இச்செய்வினையை மறந்து ஒழுகினும் நாளடைவில் தோழி முதலாய் தலைமக்களின் உரியவர்களிடத்தில் பரவி, தலைமக்களின் காதல் மேம்பட, களவில் வளரவும் அது கற்பில் நிறைவுபெறவும் அனைத்துப் புற மாந்தர்களும் உதவுகின்றனர்.

காமக் கூட்டத்தில் நிகழும் எட்டுவகையான மணக்குறிப்புகள் தலைமக்களிடத்து விளங்கும். களவு நெறி உருவாக்கம் பெறவும் வெவ்வேறு வகையான மணமுறைகள் சங்க காலத்தில் வழங்கிவந்த முறையும் குறித்துக் காட்டுகின்றன.

காதலர் இருவரின் நெஞ்சு ஓர்ந்துள்ள நிலைகள் கேண்மை, காமப் புணர்ச்சி, இயற்கை புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, தெய்வப்புணர்ச்சி என்ற காரணப் பெயர்களாக விளங்குவதன் வழியில் அக்காதலர்கள் இச்சொல்லாடல்களுக்குத் தக்கவாறு தங்கள் களவில் பல பரிணாமங்களைக் கண்டிருப்பது அறியலாகிறது.

பெண்ணுக்குரிய அச்சம், மடம், நாணம் போன்ற பண்புகள் தலைமக்களின் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கான திருப்பு முனையினை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

களவில் மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கான திறப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. தலைவனின் புணர்ச்சிக்கான உந்துதல் தலைவியின் உறுதியினைப் பெறும் வரையிலும் காத்திருந்து, களவு மலர்ச்சியின் திறப்புக்கு வழிசெய்துள்ளது. தலைவியைப் புகழ்வது, அவளின் அருமைப்பாடுகளைப் பாராட்டுவது முந்தைய குறிக்கத்தக்க நிலைகளை தலைவியிடத்துக் கூறி அவளைத் தன் மனம் நிறைக்கச் செய்வது போன்ற வகைகளில் தலைவன் ஆளுமை உடையவனாக விளங்குகின்றான்.

களவு வாழ்வின்போது, பிற நிமித்தமாகக் தலைவன் பிரிகிற நிலையில் தலைவி ஆற்றாமை கொள்கிறாள். அதே நேரம் தலைவர் தம்மைப் பாதுகாக்கும் எண்ணம் உடையவராகவும் தனக்காக வருத்தமுறும் மனத்திட்பம் உடையவராகவும் விளங்குவது தலைவி நெகிழும் இடங்களாக விளங்குகின்றன.

தலைவனின் புணர்வு நாள்தோறும் நிகழவேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற தலைவனின் வேட்கை நோக்கத்தைப் புரிந்துகொண்டு, இரவுக்குறியையும் பகற்குறியையும் மறுத்து, தலைவியை மணம்புரியத் தலைவனைத் தூண்டுகிறாள் தலைவி.

தலைவி தலைவனின் பிரிவில் ஆற்றியிருப்பது ஒரு சிறந்த களவு நெறியாக விளங்குகிறது. இதற்குத் தோழியின் ஆறுதல் பேச்சும் அன்பும் ஆதரவும் தலைவிக்குப் பெருந்துணைபுரிகின்றது.

தலைமக்களுக்குத் தோழி உதவி நிற்கும் பாங்கு வியக்கத்தக்கதாக விளங்குகிறது. தலைவனைச் சந்திக்கத் தலைவியை உடம்படுத்துவது, தலைவனுக்குக் குறியிடம் அமைத்துத் தருவது, குறியிடத்தில் தலைவன் வந்தபோது அரணாக விளங்குவது, தலைவனின் குறிபிழைத்தவிடத்து அதற்குத் தாங்கள் காரணமல்ல என்று வெளிப்படையாகக் கூறி அதை நிலைநாட்டுவது, இதனால் கவலையுறும் தலைவியைத் தேற்றுவது போன்ற உரிய உதவிகளைச் செய்பவளாகத் தோழி விளங்குகிறாள்.

மடலேற்றம் என்பது ஆணின் வெறுப்பைக்காட்ட, அவன் மன உறுதியைக்காட்ட, பிடிவாதத்தைக் காட்ட, பின் அதை நிலைநாட்ட அமைந்துள்ள திறனாக விளங்குகிறது. நல்ல குணமுடைய பெற்றோர் மடலேற்றத்தை அது நடைபெறும் முன்னமேயே தடுத்து நிறுத்தித் தம் பெண்ணை மடலேறுபவனுக்கே திருமணம் செய்துவைத்து களவில் திருப்புமுனையினை உருவாக்குவது ஒரு நெறியாக விளங்குகிறது.

மடலேற்றம் போலவே வெறியாடலும் பெற்றோர் நிகழ்த்துகின்ற சடங்கு முறையாக விளங்குகிறது. தொடக்க காலத்தில் தம் பெண்ணின் நடவடிக்கைகளைப் புரிந்துகொள்ள இயலாத பெற்றோர், தோழி வாயிலாக களவினை அறிந்துணர்ந்து திருமண நிகழ்விற்கு உறுதியளிக்கின்றனர்.

களவு வாழ்க்கையில் காதலர்கள் தாங்களாகவே உருவாக்கிக் கொள்கின்ற வாழ்முறை உருவாக்கமும் தோழி போன்ற பிற பாத்திரங்கள் உருவாக்கித் தருகின்ற வாழ்முறை உருவாக்கமும் ஒன்றினையும்போது களவு மணம் கற்பு மணத்தை நோக்கிப் பயணிப்பதை இவ்வியலிலிருந்து அறிந்துகொள்ள இயல்கிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். பொருள். களவு. இளம். உரை. ப.155.
2. மேலது, செய். நூ.487.
3. மேலது, செய். பேரா. உரை. ப.395.
4. மேலது, பேரா. உரை. பக்.395-396.
5. மேலது, இளம். உரை. பக்.528-529.
6. க. வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம், ப.391.
7. பகல்மாய் அந்திப் படுகடர் அமையத்
தவன்மறை தேளம் நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி என்றனள்
அதனள வுண்டுகொள் மதிவல் லோர்க்கே. - அகம். களிற். பா.48:23-26.
8. யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே - குறுந்.பா.40.
9. நற். பா.13.
10. தொல். பொருள். இளம். களவு, நூ.112:2.
11. மேலது, இளம், உரை. ப.213.
12. மேலது, நச்சர். உரை. பக். 96-97.
13. யார்மகள் கொல்லிவள் தந்தை வாழியர்
.....
தன் திறம் பெறுகஇவள் ஈன்ற தாயே - நற்.பா.8:4,10.
14. தொல். பொருள். இளம். களவு. நூ.89.
15. மேலது, நூற்.95.
16. அகம். மணிமிடை. பா.230. அ.ள்.6-10.
17. தொல்.பொருள். நச்சர், களவு, நூ.99.
18. மேலது, களவு, ப.13.
19. மேலது, களவு, இளம். உரை. பக்.167-168.

20. தொல். பொருள். இளம். களவு, நூ.97.
21. முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்தல்
நன்னயம் உரைத்தல் நகைநனி உறாஅ
அந்நிலை யறிதல் மெலிவுவிளக் குறுத்தல்
தன்னிலை யுரைத்தல் தெளிவகப் படுத்தலென்று
இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர் -தொல்.பொருள்.இளம்.களவு.நூ.98.
22. மேலது, நூ.98.
23. கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே - குறுந்.பா.2.
24. மேலது பா.எண்.199.
25. அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள் - அகம்.மணிமிடை.பா.198:10-11
26. நாணுவரை நில்லாக் காம நண்ணி
நல்கினள் வாழியர் வந்தே ஓரி - அகம்.மணிமிடை.பா.208:20-21.
27. மேலது, பா.ள்.142,152,162,212.
28. குறுந்.பா.எண்.137.
29. தம்மொடும் அஞ்சும் நம்மிவண் ஒழியச்
செல்ப என்ப தாமே - நற்.பா.73:5-6.
30. யாதனின் தவிர்க்குவங் காதலர் செலவே -நற்.பா.79:10.
31. செல்ப என்பவோ கல்வரை மார்பர்
சிலம்பிற் சேம்பின் அலங்கல் வள்ளிலை
பெருங்களிற்றுச் செவியின் மானத் தைஇத்
தண்வரல் வாடை தூக்கும்
கடும்பனி அச்சிரம் நடுங்கஞர் உறவே -குறுந்., பா.76:2-7.
32. பூவிடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடனுயிர் போகுக -குறுந்., பா.57:1-4.

33. இடமற் றோழியெந் நீரிரோ வெனினே -குறுந்., பா.219:7.
34. பனிக்கழி துழவும் பானாள் தனித்தோர்
தேர்வந்து பெயர்ந்த தென்ப வதற்கொண்
டோரு மலைக்கு மன்னை பிறரும்
பின்னுவிடு கதுப்பின் மின்னிழை மகளிர்
இளயரு மடவரும் உளரே
அலையாத் தாயரொடு நற்பா லோரே -குறுந்., பா.246:3-8.
35. தண்ணந் துறைவற் காணின் முன்னின்று
கடிய கழறல் ஓம்புமதி தொடியோள்
இன்ன ளாகத் துறத்தல்
நும்மின் தகுமோ என்றனை துணிந்தே -குறுந்., பா.296:5-8.
36. மெல்லிய இனிய மேவரு தகுந
இவைமொழி யாமெனச் சொல்லினு மவைநீ
மறத்தியோ வாழியென் னெஞ்சே பலவுடன்
காமர் மாஅத்துத் தாதமர் பூவின்
வண்டுவீழ் பயருங் கானல்
தண்கடற் சேர்ப்பனைக் கண்ட பின்னே -குறுந்., பா.306:1-6.
37. யாத்தேம் யாத்தன்று நட்பே
அவிழ்த்தற் கரிதது முடிந்தமைந் தன்றே -குறுந்., பா.313:4-5.
38. குறியா னாயினும் குறிப்பினும் பிறிதொன்
றறியாற் குரைப்பலோ யானே யெய்த்தவிப்
பணையெழின் மென்றோ ளிணைஇய வந்நாட்
பிழையா வஞ்சினஞ் செய்த
கள்வனும் கடலனும் புணைவனுந் தானே -குறுந்., பா.318:4-8.
39. புன்னையஞ் சேரி யிவ்வூர்
கொன்னலர் தூற்றுந்தன் கொடுமை யானே -குறுந்., பா.320:7-8.
40. நள்ளென் றன்றே யாமம் சொல்லவிந்
தினிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்று
நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே -குறுந்., பா.6.
41. குறுந்., பா.ள்.97,124,125.
42. மேலது, பா.153.

43. மேலது, பா.105.
44. மேலது, பா.208.
45. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.14.
46. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க் காதல், ப.47.
47. தொல். பொருள். இளம். களவு, நூ.125.
48. மேலது, இளம். உரை. ப.243.
49. மேலது, நச்சர். உரை. ப.152.
50. மேலது, நச்சர். உரை. ப.152
51. ஈ.கோ. பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, ப.25.
52. இளவழகனார், சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு (மூன்றாம் பாகம்), ப.159.
53. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.159.
54. உடுக்குந் தழைதந் தனனே அவையாம்
உடுப்பின் யாயஞ் சுதுமே கொடுப்பின்
கேளுடைக் கேடஞ் சுதுமே ஆயிடை
வாடல கொல்லோ தாமே - நற்.பா.359:4-7

நெய்யொடு மயங்கிய வுழுந்துநூற் றன்ன
வயலையஞ் சிலம்பின் றலையது
செயலையும் பகைத்தழை வாடு மன்னாய் - ஐங்.பா.211:
55. தி.சு.பாலசுந்தரம்பிள்ளை, பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, ப.38.
56. ஐங். பா.91.
57. மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே -நற். பா.45:3-5.
58. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்தினைக் கொள்கைகள், பக்.110-111.
59. குறள், 1131.
60. கலி. நெய். பா.141:22-25.
61. நன்னுதற் பசந்த படர்மலி அருநோய் -நற்.322:9.
62. முதுவாய்ப் பெண்டிர் அதுவாய் கூறக்

களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்

.....

நோய்தணி காதலர் வரவீண்

டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே -அகம்.களிற். பா.22:7-11;20-21.

63. ஆகுவ தறியும் முதுவாய் வேல

சூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்பம் -அகம்.மணிமிடை. பா.195:14-15.

64. வெறிசெறிந் தனனே வேலன் கறிய

கன்முகை வயப்புலி கழங்குமெய்ப் படுஉ

புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த

மெய்ம்மை யன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து

மன்றிற் பையு டிருங்

குன்ற நாட னுறீஇய நோயே -ஐங்., பா.246.

65. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.127.

66. குறுந். பா.23.

67. தொல்.பொருள். இளம்.களவு. நூ.112:39.

68. ஐங்., குறிஞ். பா.247.

69. பாடியோர் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை

நெடுவேட் பேணத் தணிகுவள் இவள்... -அகம்.களிற். பா.22:5-6.

செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முனை நிநீஇக்

கட்டிற் கேட்கும் -நற்.பா.288:6-7

.....

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே -குறுந்.23:3-5

70. நற்., பா.322, பரி., பா.5:11:16.

71. சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து -திருமுரு. அடி.218.

வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்

- செந்நெல் வான்பொரி சிதறி யன்ன -குறுந்., பா.53:3-4
72. அகம்.பா.292, நற்.பா.47.
73. பொய்ப்படு பறியாக் கழங்கே.... -ஐங். பா.250.
74. குன்றம் பாடா னாயி
 னென்பயஞ் செய்யுமொ வேலற்கவ் வெறியே -ஐங்., பா.244:3-4.
75. நற்., பா.244.
76. தொல்., பொருள். இளம். நூ.204
77. குறுந்., பா.26.
78. ஐங்., பா.210.
79. நற்., பா.207, உரை. பக். 260-261.
80. தொல்., பொருள். இளம். நூ.112:39-42.
81. ஐங்., பா.228.
82. நம்முறு துயர நோக்கி யன்னை
 வேலற் றந்தா ளாயினவ் வேலன்
 வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை
 யறியுமோ தில்ல செறியெறிற் றோயே -ஐங்., பா.241.
- அறியா மையின் வெறியென மயங்கி
 யன்னையு மருந்துய ருழந்தன ளதனா
 லெய்யாது விடுதலோ கொடிதே நிரையித
 ழாய்மல ருண்கண் பசப்பச்
 சேய்மலை நாடன் செய்த நோயே -ஐங்., பா.242.
- மலைவான் கொண்ட சினைஇய வேலன்
 கழங்கினா னறிகுவ தென்றா -ஐங்., பா.248:2-3.
83. மேலது, குரங்குப் பத்து, பா.271.
84. குறுந்., பா.259.
85. மேலது, பா.321.
86. பணிக்குறை வருத்தம் வீடத்
 துணியன் எவனோ தோழிநம் மறையே -குறுந்., பா.333:5-6.
87. குறுந்., பா.362.

- 88. மேலது., பா.374.
- 89. மேலது., பா.379.
- 90. குறள். 73.
- 91. இறையனார் களவியல் உரை. ப.127.
- 92. மேலது, ப.127.

இயல் - மூன்று

**கற்புக்கோட்பாடும் குடும்ப உறவுக்
கட்டமைப்பும்**

கற்புக் கோட்பாடும் குடும்ப உறவுக் கட்டமைப்பும்

சங்க இலக்கியங்கள் பழந்தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையில் உருவாகி வந்த பழக்கவழக்கம், நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியனவற்றைக் கொண்டிலங்குகின்றன. இவ்வாழ்வியல் முறைமைகள் வாழ்ந்தவர்களுக்கும் இனி தலைமுறை தலைமுறையாக வாழப் போவோருக்கும் வாழவேண்டிய நெறிமுறை இன்னது இனியது எனவாறு வகுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. சங்க மரபு வாழ்க்கை மரபாக விளங்கி, அஃது எக்காலத்துக்கும் பொருந்து வதென்பதே, சங்க இலக்கியங்களை ஆய்ந்தோர் பலரின் ஆய்வு முடிபுகளாக விளங்குகின்றன. ‘மரபு’ எனப்படுவது காலங்காலமாக மூத்தோர் வழிநின்று அவர் நெறியைப் பின்பற்றி நடப்பதாகும். அன்பு, இதற்கு அடிப்படையான நம்பிக்கை, அன்பும் அகலாத நெறியான வாழ்வு ஆண், பெண் என்று இருவரிடத்தும், அணுக்கமாய் உருவான நேயத்தில், கருவிழியில் தழைக்கும் பேரொழுக்கம் ஆகியவை, களவில் பொலிந்து கற்பில் ஒளிர்கின்றன. இக்கற்பு ஆண், பெண் என்ற இருபாலர்க்கும் பொதுவாய் விளங்கி, ஒருவரோடு ஒருவர் வாழ்க்கையினைப் பங்கிட்டு, பெருவாழ்வு வாழ வழிசெய்கிறது. இயற்கை சார்ந்த ஏதோ ஒரு நிலையில் கண்ணெதிர்ப்பட்டு உள்ளங் கலந்து உறவாடி, இயற்கைப் புணர்ச்சியில் அறநிலை வழுவாது வாழ்ந்து திளைத்த களவினைக் கற்பாக மாற்றுவது தலைமக்களின் நெறிசார்ந்த வாழ்தடமே ஆகும். அன்பால் ஒத்த தலைவனும் அவன் வழியில் தலைவியும் வேட்கையால் கூடி முயங்கி நிற்பதும், இம்முயக்கத்திற்காக விரும்பி, தலைவன் கால நீட்டிப்புச் செய்வதும், களவு வெளிப்பட்ட பின்னர் பலரறிய உரிமையுடன் காதல் வாழ்வைத் தொடங்க வேண்டிய நிலைக்கு உரிமைபூணத் தொடங்குவதும்

களவில் நிகழ்கிறது. கற்பு வாழ்க்கையின் நிலைகளாக விளங்கும் கரணம், வதுவை, மன்றல், திருமணம் போன்ற பெயர்களால் வழங்கப்பெறும், கற்பின் நிலைகோள், ஆணின் திறன்மிக்கதான அணுகுமுறைகளையும் பெண்ணின் தண்மைமிக்கதான கற்பு நிலைகளையும் இச்சமூகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

கற்பு - ஒரு விளக்கம்

‘கற்பு’ என்ற சொல்லிற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி ஆறு பொருள்களைத் தருகின்றது. “களவுக் கூட்டத்திற்குப் பின் தலைவன் தலைவியை விதிப்படி மணந்து இல்லறம் புரியும் ஒழுக்கம்”¹ என்கிறது தமிழ் லெக்ஸிகன். “பதிவிரதா தருமம், களவுக் கூட்டத்துக்குப் பின் தலைவியை விதிப்படி மணந்து இல்லறம் புரியும் ஒழுக்கம், முல்லை, கல்வி, தியானம், வேலைப்பாடு”² என்றவாறு தமிழ்ப் பேரகராதி ஆறுபொருள்களை முன்வைக்கிறது. கற்பு என்பது கடினமான, தண்மையான, உடைக்கமுடியாத, கெட்டியான என்று பலவாறு பொருள் கொள்வதற்கு இடமளிக்கிறது.

திருவள்ளுவர் ‘நிறை’ என்பதைக் ‘கற்பு’ என்ற பொருளிலும், மனவுறுதி என்ற பொருளிலும் ஆண்டுள்ளார். “நிறைமொழி மாந்தர், நிறைகாக்கும், நிறை நெஞ்சம், நிறை(யரியர்), நிறையென்னும், நிறை(யுடையோன்)”³ என்று குறள்களில் இடம்பெறும் சொற்கள் கற்பின் வழியினதான நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் சொற்களாகவே விளங்குவதை அறியமுடிகிறது. தமிழ்மொழியகராதி, மகளிர் ‘நிறை’யுடையமையைக் கற்பு என்ற பொருளால் வழங்கி, இதற்கு எட்டு வகைப் பொருள்களான கல்வி, கற்பனை, நீதிநெறி, மகளிர் நிறை, மதிலான் மேடை, முல்லைக்கொடி, முறைமை, விதி என்பனவற்றைத் தருகிறது.⁴

சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், கற்பினை ‘இல்லற ஒழுக்கம்’⁵ என்றுரைக்கிறது. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி கற்பை இரு நிலையின தாகக் குறிப்பிடுகின்றது. திருமணமான பெண்ணின் ஒழுக்கம் காக்கும் உறுதி (தூய ஒழுக்கம்; கற்புடைய பெண்கள்; கற்பில் சிறந்த பெண்கள்) என்றும் பெண்ணின் கன்னித் தன்மை (Virginity) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.⁶

களவு வாழ்க்கையில் திளைத்து நின்ற தலைமக்கள் களவினை கற்பாக்குவதும், களவு நெறியின்றி கற்பு நெறி உருவாக்கம் பெறாமையும் சங்கச் சமூகத்தால் பல்லோர் அறிய மணம்புரிந்த நிலையையும் உடன்போக்கின்வழி திருமணம் நிகழ்ந்த முறைகளையும் அறியமுடிகிறது. ஆனாலும் சங்ககால மக்கள் சமுதாயத்தில் களவு நெறியே கற்பாதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப் பெறுவதையும் அறியமுடிகிறது.

“கற்பென்று சொல்லப்படுவது, கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற் குரிய மரபினையுடைய கிழவன் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழத்தியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையோர் கொடுப்பக் கொள்வது”⁷ என்று இளம்பூரணர் தொல்காப்பியர் கூறும் கற்பிலக்கணத்திற்கு உரைதருகிறார். மேலும், “ஒத்த குலத்தானும் உயர்ந்த குலத்தானும், ... கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வது கற்பு என்றமையால், அது கொடுக்குங்கால், களவு வெளிப்பட்ட வழியும், களவு வெளிப்படாத வழியும் மெய்யுறு புணர்ச்சியின்றி உள்ளப்புணர்ச்சியான் உரிமைபூண்ட வழியும் கொள்ளப்பெறும் எனக் கொள்க”⁸ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

நச்சினார்க்கினியர் கற்பிற்கு, தொல்காப்பியர் நூற்பாவின் வழியில் தரும் விளக்கம் மற்றுமொரு அணுகுமுறையில் அமைகிறது. “அது கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறே

வழிபடுகவெனவும் இருமுது குரவர் கற்பித்தலானும் ‘அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும்’ ‘ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்’⁹ ஒழுகும் ஒழுக்கந் தலைமகன் கற்பித்தலானுங் கற்பாயிற்று”¹⁰ என்கிறார்.

“கற்பு - களவொழுக்கத்தின் கனி. அ.தாவது, அன்பின் வெற்றி. தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுக்கொண்ட காதலன்பு கெடாமல் இருவரும் மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துதலும், தலைவன் பிரியின் தலைவி அன்பு வழுவாமல் ஆற்றியிருந்து வெற்றி பெறுதலும் உடைமையின் இது, கற்பு எனப்பட்டது,”¹¹ என்கிறார் புலவர் குழந்தை.

“வேதத்தும் சடங்கிலும் விதித்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு துறவறத்துச் செல்லுந் துணைவியும், இல்லறம் நிகழ்த்துதலாலும் கொண்ட தலைவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயாக என்றும் அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகுக என்றும் அங்கியங்கடவுள் சான்றாக மந்திர வகையாற் கற்பிக்கப்படுவதாலும் ‘கற்பு’ எனப் படுவதாயிற்று”¹² என்கிறார் மு. இராகவையங்கார். “கற்பு என்பதன் பொருள் களவின் கற்பித்த வண்ணம் ஒழுகுதல் என்பதேயாகும்”¹³ என்கிறார் பொ.வே. சோமசுந்தரனார். “கொளக்குரிய மரபினர் கொடைக்குரிய மரபினோர்க் கொடுப்பக் கொள்வது கற்பு”¹⁴ எனக் குறிக்கும் தொல்காப்பியர் கற்பானது கரணத்தோடு கூடியதாக, சடங்கின் வழி நிகழ்வதாகக் குறிப்பிடுகிறார் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.¹⁵

“கற்பித்தல் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்ட ‘கல்வி’ என்ற சொல்லானது தலைவனால் தலைவிக்குக் கற்பிக்கப்படுதலின் ‘கற்பு வாழ்க்கை’ என்ற பொருளைப் பின்னர் பெற்றது. நாளடைவில் அச்சொல் மகளிர்க்குரிய சிறப்பான ஒழுக்கமாக, பண்புடைமையாக இலக்கண

இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இக்கற்பு என்னும் பண்பு மகளிர்க்கு மட்டுமே உரியதாயிற்று”¹⁶ என்கிறார் சரளா இராசகோபாலன்.

“ஒரு பெண்ணின் கற்பு வாழ்க்கையில், ‘கற்பு’ எனப்படுகின்ற உறுதிநிலை இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு அமைந்துவிட்டால் பெண்ணை விடவும் பெருமையுடையவள் இவ்வுலகில் வேறு ஒருவரும் இலர்”¹⁷ என்று சுட்டப்படுகிறது.

“கற்பு என்பது கணவனைத் தவிர வேறு ஆண்களை இச்சிக்காத குணம் மட்டும் அல்ல; அதற்கும் மேலாக ஒரு தெய்வீக சக்தி வாய்ந்த பெண்மைதான் இங்கே ‘கற்பு’ என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தச் சக்தி, கணவனையே தெய்வமாக வணங்கி, அவனுடைய விருப்பமே தன் விருப்பமாகவும், அவனுடைய ஷேமமே தன்னடைய ஷேமமாகவும், அவனுடைய நோக்கமே தன்னுடைய நோக்கமாகவும் கொண்டு தன்னுடைய எல்லா உரிமைகளையும் கணவனுக்குள் அடங்கினதாக நம்பி, அந்த உறுதியில் சிறிதும் பிறழாமல் நடந்து கொள்ளும் பெண்களுக்கு உண்டாவதாக நம்பப்படுகிறது. அதே அர்த்தத்தில்தான் தலை சிறந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் ‘கற்பு’ என்ற சொல் கையாளப் பட்டிருக்கிறது”¹⁸. தமிழ் லெக்ஸிகன் ‘கற்பு’ என்பதனை Vow, Decision, Determination போன்ற ஆங்கிலச் சொற்களால் விளக்கமளித்துள்ளது. இந்த ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு முறையே, ‘பிரமாணம், சபதம், பயபக்தி, பிதிக்கை, வாக்கு கொடு, பிரமாணமெடுத்துக்கொள், சபதம் செய், பிரார்த்தனை செய்துகொள்’ என்றும் தீர்மானம், தீர்ப்பு என்றும், தீர்மானம், திடமான நோக்கம் சங்கற்பம்”¹⁹ என்றும் லெக்ஸிகன் விளக்கமளிக்கிறது.

“கற்பாவது ஒருவரையும் காதலியாமையும் காதலிப்பின் எதிர்பாலருள் ஒருவரையே காதலிப்பதும் ஆகும். அது கற்போல திண்ணிய பண்பாதலின் கற்பெனப்பட்டது”²⁰ என்கிறார் ஞா. தேவநேயன்.

ச. பாலசுந்தரம் கற்பு நிலையைப் பெண்ணுக்கு மட்டுமே உரியதென எண்ணாமல், இக்கற்பானது இருவருக்கும் பொதுவானது என்ற கருத்தை முன்வைத்து நிறுவுகிறார். “கற்பாவது, உயிரினும் சிறந்ததாகக் குறிக்கொண்டொழுகும் குலமகளிரது மனத்திண்மையாம். இதனைப் ‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும் திண்மையுண்டாகப் பெறின்’ என வரும் பொய்யாமொழியான் அறியலாம். கற்பென்னும் தொழிற்பெயர் ஈண்டு ஓர் ஒழுகலாற்றினை உணர்த்தும் பண்புப்பெயராய் மனையற ஒழுக்கமாக முதுபெருங்குரவரான் வகுத்தோதப் பெற்ற நெறியினைக் குறிக்கோளாக ஏற்று அதனின்றும் வழுவாதொழுகும் மனத்திண்மையைக் குறித்து நின்றது. அதனான் அஃது இலக்கணக் குறியீடாயிற்று என்க. அது கொண்டானையே தெய்வமாகக் கொண்டு அவற்கு ஆக்கமும் புகழும் எய்தத் தன் உயிர் முதலியவற்றையும் தந்தொழுகும் செயலார்ந்த தலைவியது பண்பாகும். அதற்குக் கற்புடைய மனைவியைப் பேணி அவள்வழி ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைவற்கு அறனாகும்”²¹ என்று ஆண், பெண் கற்பானது இருவர்க்கும் பொது என்கிற கருத்தினை முன்வைக்கிறார் ச. பாலசுந்தரம்.

இலக்கியங்கள் காட்டும் கற்பின் சிறப்புகள்

களவு நெறியில் ஒழுகி, அன்புடன் தலைவனுடன் பழகி, கணவனின் அன்பு மனைவி என்னும் பேற்றினை அடைகிறாள் பெண். தாய்வழிச் சமூக அமைப்பில் மானுடத்தின் முதன்மையான தலைமை பெற்று விளங்கிய பெண்கள், சங்க காலத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சில அறநெறியினை

வகுத்தளித்தது அன்றைய சமூகம். அச்சமூகம் கட்டமைத்த வழக்காறுகள் நாளடைவில் மரபுகளாயின. “சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களுக்கும், ஆர்வங்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும், சூழ்நிலைகளுக்கும் ஏற்றவாறு மரபுகள் எழுந்து நெறிபெறும்”²² என்ற தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரின் கருத்து, காலந்தோறும் வழக்காறுகளில் மானுடம் ஏற்றுக்கொண்ட நிலைப்பாடுகளைச் சமூகம் ‘நெறி’படுத்துகிறது என்று அழுத்தமாகப் பதிவுபெற்றதைச் சுட்டலாம்.

அன்பின் ஐந்திணையில் தலைமக்கள், தங்கள் காதல் வாழ்க்கை நெடுகிலும் பல்வேறு வகையான சிக்கல்களையும் திருப்பங்களையும் எதிர் நோக்கியுள்ளனர். ஐந்திணைக்கு முன்பாக நானிலமாக விளங்கிய போது, கருப்பொருளும் புறப்பொருளும் தோன்ற புலவர் பலர் பல்வேறு வகையான பாடல்களைப் பாடி நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ற சூழ்நிலைகளைத் தலைமக்களுக்கு உருவாக்கித் தந்தனர். நிலத்தின் அடிப்படையில் பண்புகள் உருவாகி, பின்னர் அதுவே மரபாக உருவாகியது எனலாம். இம்மரபின் ஒரு கூறாக விளங்குவதுதான் கற்புக் கோட்பாடாகும். கற்புக் கோட்பாட்டை இலக்கியங்கள் அதனதன் காட்சியமைப்புக்கும் பாத்திரப் படைப்புக்கும் தக்கவாறு தகவமைத்துக் கொண்டுள்ளன. முல்லையானது கற்பின் அடையாளமாக விளக்குகிறது. முல்லை போன்ற கூர்மையும் வெண்மையுமுடைய பற்களையுடைய மகளிரின் கற்பு குறித்து, சிறுபாணாற்றுப் படை,

முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியள்²³

என்று குறிப்பிடுகிறது. அருந்ததி உறுதியான ‘கற்பு’ நிலைப்பாட்டுக்கு உரியவளாகச் சுட்டப்படுகிறாள். அருந்ததியாகிய வடமீனையே ஒத்த தெய்வக் கற்பினை உடையவளாக ஐங்குறுநாற்றில்,

விருண்டு தோன்று விசம்பி னுயர்நிலையுலகத்
தருந்ததி யனைய கற்பிற்
குரும்பை மணிப்பூட் புதல்வன் றாயே²⁴

என்று பிரிந்துறையும் கணவர் மீண்டும் வந்தபோது, கற்புடைய மகளிர்
மகிழ்ச்சி மிகுதியால் மனையின் கண்ணே விருந்துண்ணுவதைச் சுட்டுகிறது.
புறநானூறு,

வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி²⁵

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலிக்கு இணையானதொரு கற்பு நிலையினைச்
சுட்டுகிறது. இதைப்போலவே,

பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பி னறுநுதல்²⁶

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படையில், ‘பெரிய நன்றாகிய விசம்பிடத்து
வடதிசைக் கண்ணே நின்று விளங்கும் அருந்ததியை ஒத்திருக்கும்
கற்பினையும் நறியவான நுதலினையும் உடையவள்’ என்று கற்பின்
திறமானது அருந்ததியோடு ஒப்பிட்டு உரைக்கிறது. மேலும்,

கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டிக் கன்றியும் எனக்கும்²⁷

என்று ‘கடவுட் கற்பாக’ அகநானூற்றிலும்,

வருவதோர் காலை யின்முகந் திரியாது
கடவுட் கற்பி னவனெதிர் பேணி²⁸

என்று குறுந்தொகையிலும்,

கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூறச்
செய்வினை யழிந்த மையல் நெஞ்சில்²⁹

என அகநானூற்றிலும் ‘கடவுட் கற்பு’ என விரித்துரைக்கப்பெற்று கற்பினைத் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதாக மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பாடல்கள் காட்டி யுள்ளன. கல்+பு என்று பிரிக்கப்படும் கற்பு, ‘கல்வி’ என்ற சொல்லோடு ஒத்ததாகவும் விளங்குகிறது. கல்வியானது பயிலப் பயில ஊற்றுக்கண் போல அறிவு விளக்கம் பெறுகிறது. இதைத் திருவள்ளுவர்,

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத் தூறும் அறிவு³⁰

என்று, ‘கற்றல்’ என்னும் சொல்லால் வளரும் அறிவினைக் குறிப்பிடுவார். இதைப்போலவே ‘கல்’ என்ற உறுதிப்பாடு வாழ்க்கையில் கல்விபோல நாளடைவில் வளர்ச்சியுறும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் ‘கற்பு’ என்ற சொல் திண்மை என்ற பொருளில் உருவாகி வந்திருக்கலாம். கற்பினை அடக்கத்தின்பாற் பட்டதென்றும், ஒழுக்கத்துடன் தொடர்புடையதாகவும் அறிஞர்கள் பலபடப் பேசுவர்.

கற்பியலில் தலைவன் கூற்று

தலைமக்களின் திருமண நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் ஒருயிராயினர் இருவரும் தம் நெஞ்சு நெகிழ மிகுந்த அன்பு மிகுந்து உரையாடி மகிழ்வார்கள். தலைவனின் முயக்கம் முதலியவற்றின் செயற்பாடுகளால் அவளின் தோற்றத்திலும் பார்வையிலும் நாணம் கவ்வி, பெண்மைக்கேயுரிய புது அழகு தோன்றப் பொலிவாள். உள்ளப்புணர்ச்சியில் தேங்கிக் கிடந்த நாணமும் நளினமும் மன இறுக்கம் நீங்கி, இவ்வில்லற வாழ்க்கையில் தொடர்ச்சியான இன்பத்தைத் தந்து, அவளை இல்லறத்தில் நல்லறம் பெற அவள் நெஞ்சத்தைத் தூண்டும்; கற்பு ஒழுக்கம் நாளொருமேனியில் பொழுதொரு வண்ணம் பெறும்; மனைவி என்ற உரிமைக்கு முழுமையாக ஆளாவாள் தலைவி. “கற்பு - கற்பிக்கப்படுவது, மனத்திண்மை,

சொன்னசொல் திறம்பாமை, மனம் ஒரே நிலையில் நின்றல் எனவும் காதலர் வாழ்வில் ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி; ஒருத்திக்கு ஒருவன்’ என்பதில் உள்ள ஒருமைக் கேண்மை கற்பு எனப் பரவலாக வழங்கப்பெறுகிறது”³¹ என்பார் தமிழண்ணல். தலைமகள் தன் குலத்திற்கு ஏற்றவாறு அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியனவற்றைக் காத்து நடத்துவதற்காகத் தலைவனிடத்தில் கூற்று நிகழும். களவொழுக்கத்தில் கடந்துபோனச் சிற்சில குறைபாடுகளைக் களைந்து, இல்லற வாழ்க்கையில் மேம்பட்ட நிலையினை மேற்கொள்ளவும், அக்களவின்கண் அச்சமடைந்த போதெல்லாம் தெய்வம் நின்று துணை செய்ததையும் இங்கு நினைவு கூர்வான் தலைவன். தன்னுடைய நெஞ்சம் எல்லையற்ற அன்பினது என்று நிறுவ, தலைவி கசக்கின்ற பொருளினையே தந்தாலும் அதைத் தேன்போல தித்திப்பதாகப் பேசுவான். அறவோரிடத்திலும் சான்றோர் கூட்டத்திலும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளையும் நடந்து கொள்ளவேண்டிய நெறிமுறைகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுவான் தலைவன். களவுக் கால நிகழ்வுகளை மீண்டும் மீண்டும் மனங்கொணர்ந்து தலைவியிடத்துக்கூறி அவளைப் புத்துணர்ச்சி பெறச் செய்து, களவுக்கால ஒவ்வாமை நடப்புகளை வெயில் வந்ததும் ‘பனி’ போல விலகச் செய்து தலைவியோடு நெருக்கங்கொள்வான். பிறர் நெஞ்சம் புகாத தலைவன், மேற்கொண்ட நெறியில் தலைவியின் ஊடலை தன் பொறுமையால் பெருமை சொல்லி மாற்றுவதற்கு முயல்வான்.

பொருளும் வாழ்க்கையும்

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைமக்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களில் ஒன்று பொருளாதாரம். பொருள் வருவாய் இல்லாத காலத்திலும் இல்லறத்தைச் செம்மையுற நிகழ்த்துதலும் இதற்கு முன்னோர் காட்டி நின்ற ஒழுக்கமும் பற்றாக்குறை வந்த காலத்தில் அதைத் தீது என்றெண்ணாமல் நன்மையெனவே கருதித் தம் வாழ்வைப் பேணினர் தலைமக்கள்.

“நன்னெறியாவது அறம்பொருளின்பம் வழுவாத நெறி. தலைமகள் சிறப்புத் தொன்றுதொட்டு வருதலிற் குடிநலத்தைத் தொன்னலமென்றார். இதனாற் சொல்லியது அறம் பொருள் இன்பங்களை வழாமல் தன் குலத்திற்கேற்ற மனைவாழ்க்கையைத் தலைமகள் நடத்துதற்கண்ணும் தலைவன்கண் கூறியது நிகழும் என்றவாறு”³² என்று தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குப் பொருள் தருகிறார் இளம்பூரணர்.

தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பரத்தையிற் பிரிகையில், அவள் அவனைத் தழுவுதற்கு மறுத்து, முகம் வேறுபட்டுக் கிடக்கையில், அவளை மெல்லென ஆற்றுவித்துப் பின்னின்று அவளை அடைவான். சிலபோழ்து ஊடல் கொண்டவளைத் தணிக்கவியலாதபோது, இன்னபிற பெண்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி அவள் ஊடலை மாற்றி அவள் வருத்தத்தைப் போக்குவான். ‘கடலன்ன காமம்’³³ என்று காமங்குறித்தும் அது கடலைவிடப் பெரியது என்ற தோற்றங்குறித்துப் பேசும் திருவள்ளுவர் காட்டியது போல, ‘காதலானது நிலத்தினும் பெரியது, வானத்தினும் உயர்ந்தது, கடலினும் ஆழமானது’³⁴ என்ற தேவ குலத்தாரின் குறுந்தொகை காட்டுமாறு போல அவளை விட்டு என்றும் பிரியமாட்டேன் என்று கனிந்துருகுவான்.

பொருள்வயிற் பிரிவாயினும் அல்லது வேறு வகையான தற்செயல் பிரிவாயினும், ‘தானும் வருவேன்’ என்று சொல்லும் தலைமகளை ஆற்றுப்படுத்தித் தடுத்து நிறுத்துவான் தலைவன். பொருள் என்பது வாழ்க்கைக்கு, அதன் நலத்திற்கு எந்த அளவிற்குத் தேவை என்பதை ஐயம் தெளிய அவளுக்கு உணர்த்தி, பொருளீட்டுதற் பொருட்டுப் போதலும் அல்லது அங்கு போகாமையும் குறித்து நெடிது தலைவன் சிந்தித்திருப்பான். தலைமகள் மறுத்தும் பொருளீட்டப் போனவன் பொருள் நிரம்பப்பெற்று மீண்டு வரும்போது, தலைவியோடு தானுற்ற இன்பத்தினைப் பாகனுக்கு எடுத்துரைப்பான்.

மறத்தற் கரிதால் பாக! பன்னாள்
 வறத்தொடு பொருந்திய உலகுதொழிற் கொளீஇய
 பழமழை பொழிந்த புதுநீ ரவல
 நாநவில் பல்கிளை கறங்க நாவுடை
 மணியொலி கேளாள் வாணுதல் அதனால்
 ஏகுமின் என்ற இளையர் வல்லே
 இல்புக் கறியுந ராக மெல்லென
 மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇச்
 சில்போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய
 அந்நிலை புகுதலின் மெய்வருத் துறாஅ
 அவிழ்பூ முடியினள் கவைஇய
 மடமா அரிவை மகிழ்ந்தயர் நிலையே³⁵

என்று தன் தலைமகளைப் புகழ்ந்து தேர்ப்பாகனிடத்தில் எடுத்துரைக்கிறான்.
 ‘நம் தேரில் கட்டிய மணிகளின் ஒலியை ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய
 தலைவி கேட்டாள் இல்லை; நீ முன்பே கூறியபடி நம் வருகையை,
 இளைஞர்கள் உடனே சென்று தலைவியிடம் அறிவித்துவிடுவார்கள்.
 அதுவரையில் கைநீவிக் கோதாது கிடந்த கூந்தலையுடையவளாக
 இருந்தவள், அக்கூந்தலை மாசுபோக, தூய நீராடி, அதில் சிலவாய
 பூக்களை முடிக்கின்ற அவ்வேளையில், யான் இல்லத்தினுள்ளே புகுவேன்.
 என்னைக் கண்டதும் தன்னுடைய மெய்துவள, முடிந்து வைத்த கூந்தல்
 நெகிழ்ந்து அவிழ்ந்து விழ நெகிழ்ச்சியோடு அணைத்துக்கொள்வாள்.
 இணைவைத்துச் சொல்ல ஏதுமின்றி மிக்கோளாய் மடப்பத்தை
 உடையவளான அவளை யான் மறப்பதற்கரியது; இன்று அவளை
 மகிழ்ந்தணைக்க, தேரினை நீ விரைவில் செலுத்துக பாகனே’ என்கிறான்.

“காமக்கிழத்தியும் மனையாளும் என்று சொல்லுமிருவரும் பாதுகாவலாகக் கூறிய கூற்றின் எதிரும் தலைவன் கூற்று நிகழும்”³⁶ என்ற இளம்பூரணர் உரையில், காமக்கிழத்தியும் இல்லுறை மகளிரெனக் காட்டப்படுகிறது. ஆதலால் தலைமகளோடு இவள் ஒத்தவளாகவே கருதப்படுகிறாள்.

சுற்றத்தினரும் பெண்டிரும் மக்களும் குழ, வினைமுடித்துத் திரட்டி வந்த பொருளால் விருந்தயர ஒழுகும் ஒழுக்கத்து விருப்பத்திலும் தலைவன் கூற்று நிகழ்த்துவானாயினான்.

குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்

மழலைச்சொல் கேளா தவர்³⁷

என்ற குறளில் குழலும் யாழும் தரும் இனிமையுடைத்தான மழலைச் செல்வத்தோடு தலைமகள் விளையாடி மகிழுமிடத்து, மறைவிடத்திலிருந்து அவன் அதைக் கண்டு தானும் இன்பமுறுவதாக அவளிடம் கூறி ஊடலை நீக்குவான். அவளோ கொடியோரது கொடிய செயலின் இயல்பு கடுமையானது என்று எண்ணி, புணர்ச்சியை விரும்பி நிற்காது, புகழை விரும்பி நிற்கும் அவள் மனம். தலைவனின் கூற்றுக்கள் தரும் செய்திகள் குடும்பக் கட்டமைப்பினைச் சிதைவுறாமல் பாதுகாக்கின்றன. அன்பு, அருள், கடமை போன்ற வாழ்வியல் சார்ந்த உணர்ச்சிகள் தலைவனிடத்தில் அமைந்திருப்பதனை அவன் உணர்ச்சிகளின் வழியே வெளிப்படும் கூற்று அவனை, அவன் குடும்பத்தை, தலைவி உட்பட அவளைச் சார்ந்தோரின் மனப்பாங்குகளை அறிய வழிகோலுகிறது. “பார்ப்பார் முதலிய பன்னிருவரும் கற்பிடத்துக் கூற்றிற்கு உரியராயினும் அவருள் தலைவன் சிறந்தமையான் அவன் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் களவிற் கூற்றாக முற்கூறுகின்றது”³⁸ என்று நச்சினார்க்கினியர் தலைவன் மற்ற யாவற்றையும் விட, சிறந்தவன் என்பதனைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

கற்பும் கரணமும்

களவொழுக்கத்தில் ஒழுகி மணஞ்செய்து நல்லறத்தோடு இல்லொழுக்கம் பேணுவது கற்பு நிலையாகும். இந்த இல்லற வாழ்க்கையில் ஊடுதலும் பின்னர் கூடுதலும் ஆகிய மனம் படைத்தவர்களாக விளங்கும் தலைமக்கள் வாழ்க்கையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அறிந்துகொண்டவர்கள் ஆயினர். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்

திண்மைஉண் டாகப் பெறின்³⁹

என்கிறார். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றிற்கும் ஒப்புமையுடையவளாக மேம்பட்ட வாழ்க்கையை வாழும் இல்லாளை விட ஒருவன் அடையும் பொருள்கள் வேறு எதுவாக இருக்கமுடியும்? என்று வினாயெழுப்புகிறார் திருவள்ளுவர். “தற்காத்துக் கொள்பவளாகவும், சொற்காப்பவளாகவும்”⁴⁰, “நிறைகாப்பவளாகவும்”⁴¹ விளங்கும் பெண்மையானது ஆண்மை வாழ தான் வாழ்வதாக எண்ணும் எண்ணத்தின் நீர்க் கோர்வையாக, கற்பும், கரணம் எனப்படுகின்ற சடங்கு முறைகளும் சூழ, இல்வாழ்வு புரிதலுக்கு அடிப்படையை அமைத்துத் தருகின்றன.

“தன் காலத்துத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தழுவிய சடங்குகளை - கரணங்களை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு காலச் சடங்குக்கு வழிவழித் தமிழரை அடிமைப்படுத்த விரும்பவில்லை. ‘கரணமொடு புணர்’ என்ற பொது நடையில் காலத்திற்கேற்ற நடைமுறைகளை அறிவோடு தழுவிக்கொள்ள தொல்காப்பியம் வழிவகுத்தல் காண்க”⁴² என்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

எனவே, கரணம் ஒரு சடங்குமுறை என்பதும், அச்சடங்கு முறை ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் தொடங்கியதாகத் தொல்காப்பியர்

எண்ணியதாகச் சுட்டுகிறார். களவிற்பத்தையே விரும்பித் தலைவியை மணஞ்செய்து கொள்ளக் காலங் கடத்துவதும், பொய்யுரைகள் பலவற்றைச் சொல்லுவதும், பலகாலம் பழகிப் புறக்கணிப்பதும் போன்ற நிலைப்பாடுகள் தலைவனிடம் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

**தேள்புதி துண்ட ஞான்றைச்
சூளும் பொய்யோ கடலறி கரியெ⁴³**

என்று தலைவனிடம் தோழி வரைவுகடாவும் போது கூறுகிறாள். “நீ மொழிந்த சூள்மொழி பொய்யாகாமற் எம் பெருமாட்டி துன்பத்தினும், பழியினும் அழுந்தாமல் நீ வரைவொடு வந்து அளிசெய்ய வேண்டும்”⁴⁴ என்கிறாள். குறுந்தொகைப் பாடலில்,

**யாரும் இல்லைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால
ஓமுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டுதான் மணந்த ஞான்றே⁴⁵**

என்று, யாரும் இல்லாதவிடத்து நிகழ்ந்த சந்திப்பில் ‘குருகு’ மட்டும்தான் அங்கிருந்தது; கள்வன் பொய்த்தான், ‘அவன் பிரியின் யான் ஆற்றேன்’ என்று புலம்புகிறாள். இப்புலம்பலால் தலைவன் தன்னை மணந்து கொள்ளாமல் பொய்த்தான் என எண்ணுகிறாள் தலைவி. களவு வாழ்க்கையில் பயின்று, அக்களவு மணமானது கற்பு மணத்திற்கு இட்டுச் செல்லாதபோது பலரறிய திருமணம் நடைபெறத் தொடங்கியதை தொல்காப்பியர்,

**பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப⁴⁶**

என்று கூறுவார். பொய்கூறலும் செய்ததனை மறைத்தலும், செய்தவற்றைச் செய்யாமல் தவறிழைத்துத் தப்பித்துக் கொள்ளும் போது அவற்றைத் தடுக்க, ‘கரணம்’ என்கிற சடங்கு தேவைப்படுகிறது. வாழ்க்கையில் முரண் தோன்றுவதற்கு முன், தலைமக்கள் களவு வாழ்க்கையிலிருந்து கற்பு வாழ்க்கைக்கு மாறும்போது தொல்பழங்காலத்தில் ‘கரணம்’ என்ற சடங்கு முறைமை இருந்ததா? என்பது ஆய்வுக்குரிய செய்தியாகக் கொள்ளலாம். பொய்யும் வழுவும் தோன்றாததற்கு முன்னர் விளங்கிய தலைமக்களின் வாழ்க்கை நெறியும் பின்னர் ஐயர் யாத்த திருமணத்தின் கரண முறைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையாகவே உள்ளனவா என்பதை மேலாய்வு செய்து, தனித்த ஆய்வாக நிகழ்த்த வாய்ப்புகள் உள்ளன.

“மெய்யுறு புணர்ச்சியானதால் உள்ளப் புணர்ச்சியானதால் களவின்கண் ஒன்றுபட்டுக் கரணமின்றிக் கிழவனும் கிழத்தியும் மனையறத்தை மேற்கொண்ட விடத்துக் கயமையானதால், பிற காரணத்தானாதல் ஆடவன் உளந்திரிந்து தலைவியைக் கைவிட்ட வழித் தாம் மணந்து கொண்டமைக்குச் சான்றும் சான்றாளரும் பெறாமையான் இது தகவின்று எனப் பிறர் இடித்துரைக்குங்கால் யான் அவளை அறியேன் என மறைத்தலும், அவள்பால் தோன்றிய மக்கட்கு உரிமை நல்காமல் விலக்கி ஒழுகுமிடத்து மன்றத்தார் அழைத்து உசாவுங்கால் அவள் காமக்கிழத்தியேயன்றி மனைக்கிழத்தியல்லள் என வழுவதலும் ஆகிய குற்றங்கள் ஒரேவிடத்துத் தோன்றிய பின்னர்க் காதலுணர்வும் கடமைப்பாடும் பழிக்கஞ்சுதலும் தலைவன் மாட்டு நிலைபெற வேண்டுமென எண்ணி மறைநெறி தேர்ந்த தலையாய சான்றோர் கரணத்தைச் சீர்பெறயாத்து அமைத்தனர் எனக் கூறுவர் நூலோர்”⁴⁷ என்று ச.பாலசுந்தரம் கரணத்தையும் அதற்கான முறைப்படியான காரணங்களையும் விளக்கியுள்ளார்.

ஐயர் யாத்த திருமணம்

ஒருசில தலைவர் களவொழுக்க மொழுகிக் களவு வெளிப்பட்டபின், ‘நான் இவளைக் காதலிக்கவில்லை’ எனப் பொய்ப்பேசியும், ஒருசிலர் களவொழுக்க மொழுகிப் பலரறிய வாழ்க்கை நடத்தி வந்து பின்னர், அவளைக் கைவிட்டும் வந்தனர்... அது கண்ட குலப் பெரியார்கள், ஒரு சிலரிடை நடைபெற்று வரும் இக்கெட்ட பழக்கம் பலரிடைக் பரவக் கூடுமென அஞ்சி, இனி களவொழுக்கம் ஒழுகிக் களவு வெளிப்பட்டபின் இல்லையென்று பொய் சொல்லக் கூடாது; பலரறிய ஏற்றுக்கொண்ட ஒருத்தியை என்றும் கைவிடக் கூடாது. அவ்வாறு களவொழுக்கம் ஒழுகி இல்லறம் நடத்தத் தொடங்குவோர் இனிப் பலர் முன்னிலையில் பெற்றோர் உடன்பட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர்.⁴⁸ என்று ச. பாலசுந்தரத்தின் முன்னர் கூறிய கருத்துக்கு அரண் அமைக்கிறார் புலவர் குழந்தை. இக்கட்டுப்பாடு இல்லாமற் போனால் களவு வாழ்க்கையையும் கற்பு நெறியையும் வலுவிழக்கச் செய்து, சமூகம் தளர்வுக்கு உள்ளாகி, ‘கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்’ என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படும். “அத்தகு தீயொழுக்கம் தமிழரிடையே பரவா வண்ணம் தலையாய தமிழ்ச் சான்றோர் (ஐயர்) கரண முறையை வகுத்தனர் எனப் புலனாகிறது”⁴⁹. கரணம் எனப்படுகின்ற நெறி சார்ந்த சடங்குமுறைகள் தலைமக்கள் திருமணத்தின் போது நடத்தப்படும், இச்சடங்கானது ஆடவனைக் காட்டிலும் பெண்ணுக்கே கரணம் பற்றிய செயல்திறன் தருவதாக நிற்கிறது. ஆண் மகனால் கைவிடப்பட்ட நிலையிலோ அல்லது பெற்றோர் உறுதியுடனோ நிறைவேற்றப்படும் கரணச் சடங்குகளால் சமூகத்தின் முன்னால், அவர்கள் சாட்சியாய் நின்று நடைபெறுகிறது இக்கரணம் என்பது கொள்ளப்படும். “தமிழ்ச் சமுதாய வழக்கையும் இலக்கிய வழக்கையும் நோக்கின்

கரணத்திற்கு உரியாள் பெண் என்பதே பெறப்படும். கற்பு இருபாலர்க்கும் பொது என்பது உண்மையே எனினும், வழிவழியாக நடைமுறையில் இருந்து வரும் சில சில செயல்முறைகளை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்ட தமிழ்ச் சமுதாயம் குடும்ப இயலைப் போற்றியது. போற்றும் பொறுப்பைச் செறிவும் நிறையும் மிக்க பெண்ணினத்திற்கு அளித்தது.”⁵⁰ குடும்ப நடைமுறைகளில் ஆணாதிக்கம் ஓங்கும்பொழுது பெண் செயலிழக்கிறாள். இச்செயலிழப்புகள் தெய்வத்தையோ சான்றோரையோ அல்லது பெரியோரையோ முன்வைத்து இழப்புகளைத் தவிர்த்துத் திறனுடைய நல்ல வாழ்க்கை பெறுவதற்குத் தலைமக்களைத் தூண்டுகிறது.

திருமண முறைகள்

திருமண முறைகளின் இருவகை உள்ளதென குறித்துக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

ஆயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே⁵¹

என்று, களவு வெளிப்பட்டபின் வரைதலும் களவு வெளிப்படாததாயினும் வரைதலும் என இருவகைகளில் திருமணமுறையில் விதி அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். அன்பு நெறியில் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைவுற்ற நிலையில், அன்புடன் கூடி இன்புற்று, களவு வாழ்க்கையின் வழியில் அமையும் திருமணமும், களவு நிகழ்ந்து அது வெளிப்படாத வழியில் பெற்றோரும் தமரும் உறவினரும் ஒப்புக்கை நல்கி, அவர்கள் ஏற்பாட்டுடன் நடைபெறும் திருமணமும் என இருவகையான திருமண முறைகளைத் தொல்காப்பியர் குறித்துக் காட்டுகிறார். இந்த விதிமுறைகள் சங்க இலக்கியங்களில் படிந்துள்ளதைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இந்தத் திருமண முறைகளையும் வகைகளையும் சி. சசிவல்லி தன் ‘தமிழர் திருமணம்’ நூலில் தொல்மரபுத் திருமணங்களைப் பட்டியலிடுகிறார்.

1. களவு மணம்
2. தொன்றியல் மரபின் மன்றல்
3. பரிசம் கொடுத்து மணத்தல்
4. சேவை மணம்
5. திணைக் கலப்பு மணம்
6. ஏறு தழுவி மணமுடித்தல்
7. போர் நிகழ்த்தி மணமுடித்தல்
8. துணைங்கையாடி மணமுடித்தல்
9. பலதார மணம்⁵²

என்ற ஒன்பது வகைகளில் திருமணத்தை அவர் முன்னோர் நெறியில் நின்று பகுத்துள்ளார்.

களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதல்

மனித உயிர்கள் இயற்கையாகவே இன்பத்தை வேண்டிநிற்கும் இயல்புடையது. இது காலங்காலமாய் பாலுணர்ச்சியின் வழி உருவாகி வந்து உடலின் வடிகாலுக்கு வழியமைத்துக் கொடுக்கிறது. ஆனால், வெறும் உடல் சார்ந்து மட்டும் பாலின்பம் ஏற்படுவதில்லை. அது மனிதன் தவிர்த்த பிற உயிர்களிடத்து உண்டு. மனிதர்கள் மட்டுமே உடம்பின் இயற்கையை மனிதனால் கட்டுப்படுத்தும் அறிவு கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதனால் பால்சார்ந்த எண்ணத்தை மானுடம் உள்ளத்தின் புணர்ச்சியாக, உயிரில் கலந்திருந்து உள்ளம் வழியாக வெளிக்கிளம்பி நிற்கும் உணர்ச்சித்தடமாக மனித இனம் அமைத்துக் கொண்டது. சொல்லமைப்பே ‘களவு’ என்ற பிறர் அறியா கள்ளத்தனமான மன உறவினை இவ்வுலகிற்கு ஒரு புதுவகையான சொல்லாடலாக, ‘இயற்கைப் புணர்ச்சி’ என்று அமைத்து வழங்கியது தமிழ்ச் சமூகம். “களவொழுக்க மாவது அன்பு, அறிவு, அழகு, குடிப்பிறப்பு முதலியனவற்றால் ஒத்து

விளங்கும் தலைவனும் தலைவியும் நல்லாழின் செயலால் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றித் தாமே எதிர்ப்பட்டு, உலகத்தார் அறியாது மறைத்தொழுகுதலாகும். பொதுவாக, களவு என்பது ஐம்பெருங் குற்றங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும். ஆனால் இங்கு களவு என்பது அத்தன்மையதன்றி ஒத்த அன்புடைய தலைவியினது நிலையறிந்து தம் சுற்றத்தார் அறியாது காதலால் உள்ளங்கலந்து பழகும் சிறந்த நட்பாதலால் சிறப்புடை அறம் எனவே கொள்ளப்படும்”⁵³

நன்றா கின்றால் தோழிநம் வள்ளையுள்
ஒன்றிநாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி
மென்றோட் கிழவனும் வந்தனன் நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழிருந்து
மணநயந் தனன்நம் மலைகிழ வோற்கே⁵⁴

என்ற இந்தப் பாடலில் களவு வாழ்க்கை ஒழுகிய தலைவன் மணம் பேச வந்துள்ளான் என்ற செய்தியானது தலைவிக்கு உவகை பிறந்ததைக் காட்டுகிறது. “தோழி! நம் வள்ளைப் பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப்பாட நம் மென்றோட்கு உரிமையை யுடையவனும் மறைந்து நின்று கேட்டு அருள்பண்ணி வரைவுவேண்டி வந்தனன்; உன்னுடைய தந்தை மணத்தையுடைய வேங்கை மரத்தின் கீழே இருந்து அம்மலைக் கிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக் கூறினான்; ஆதலால் நமக்கு நன்மை யுண்டாகா நின்றது.”⁵⁵ தலைமக்கள் ஒழுகிய களவு பெற்றோர் அறியாதவாறு, நடந்த திருமணத்தை எண்ணும்போது, ‘களவு’ வாழ்க்கை நீண்டுவிடாமல் குறித்த காலத்தில் நிறைவேறியுள்ளது. இந்நிலையினைக் கலித்தொகைப் பாடல் மேற்கண்டவாறு காட்சிப் படுத்தியுள்ளது.

களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதலை பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
 ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
 மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
 நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே
 முடங்கல் இறைய தூங்கணங் குரீஇ
 நீடரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
 கூடினும் மயங்கிய மைய லூரே⁵⁶

என்ற இந்தப் பாடல் தோழி, தான் அறத்தொடு நின்றபொழுது அதைக் கிழத்திக்கு உரைப்பதாக அமைந்ததாகும். தலைமக்களின் களவுக் காதலைப் பெற்றோருக்கு எடுத்துக்கூறி, அக்களவை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி முடித்துக் கொண்ட திருமணத்தினை இப்பாடல் சுட்டுகிறது. ‘நாம் இதுவரை ஒளித்து வைத்த செய்தியை, இன்று நம் எந்தையும் யாயும் உணருமாறு குறிப்பால் வெளிப்படுத்திய பின்னர், மலைநாட்டுத் தலைவன் வந்து பெண்கேட்டு திருமணம் பூண்டது. கற்புக்கடத்தின் வழியிலான களவொழுக்கம் நிறைவேறியதற்குச் சான்றோர் புரிந்த நன்மையினால் நன்கு விளங்கியுள்ளது’ என்கிறாள் தோழி.

கொடுப்போர் இல்லாத கரணம்

களவு மனத்தினரான காதலர் இருவர் முன்பின் அறியாதவராய், மனம் ஒன்றி களவு வாழ்க்கை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது, இக்களவு கற்பாக மாறுவதற்கு இருவரின் பெற்றோரும், இல்லத்தாரும் இணங்க மாட்டார்கள் என்ற நிலைவரும்போது, தாமே தாம் தம் ஊரைவிட்டு அகன்று வேறிடம் சென்று மணம் புரிந்து வாழ்தலைக் ‘கற்பு’ என்று காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

கொடுப்போர் இன்றியும் கரண முண்டே
 புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான⁵⁷

என்ற நூற்பா, உடன்போக்கில் தலைமக்கள் திருமணம் புரிந்து
கொண்டதனைச் சூட்டுகிறது.

கற்பியலில் முதல் நூற்பாவாக அமைந்த ‘கொடைக்குரிய மரபினர்,
கொளற்குரிய மரபினர்’ கொடுக்கக்கொண்டு திருமணம் புரிதலை
முதன்மையாக்கியும், கற்புக்குச் சான்றாகத் தொல்காப்பியர், ‘கொடுப்போர்
இல்லாது நடந்தேறிய கரணத்தை’ அதன் பின்னே வைத்துள்ளார். எனவே,
தமிழ்ச்சமுதாய அமைப்பு, உறவுமுறைத் திருமணத்திலும் அல்லது
பொருளாதார சமநிலையுடைய உறவோர் திருமணத்திலுமே பெரும் பகுதி
கரணம் நிகழ்ந்துள்ளதாக - சமூகம் ஒருங்கிணைந்து நிகழ்த்தி வைத்த
திருமணத்தையே முதலில் ஏற்கிறது. அதன் பின்னர்தான் கொடுப்போரும்
கொள்வோரும் இல்லாத திருமணத்தை, தலைமக்களே கரண முறைகளைத்
தாமோ, அன்றித் தொடர்புடைய அல்லது தெடர்பில்லாத வேற்று
மனிதர்களைக் கொண்டோ நடத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்
எனக் கருத இடமுண்டு. அவ்வாறு கொடுப்போரின்றி நடந்த அத்திருமணம்
ஊரறிய பறையொலி முழங்கவும் மங்கலச் சங்கொலி முழங்கவும் நாலூர்க்
கோசரின் நல்ல மொழியினைப் போன்று உண்மையாக நடந்தேறியதை
தோழி செவிலிக்குச் சொல்லி, அதை நற்றாயிடமும் தெரிவிக்குமாறு
அறத்தொடு நின்றாள். குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள இப்பாடலின்
வழியில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் திருமண முறைகளையும் வகைகளையும்
அறிவதற்கு வரலாற்றுச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொன்மு தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்ற தோழி ஆய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தையொடு நட்பே⁵⁸

என்று கூறுகின்ற இந்தப் பாடல், நிகழ்ந்த அத்திருமணமானது பழையதான முதிர்ந்த ஆலமரம் கிளைபரப்பி நிழல் தர, ஊர்ப்பொது மன்றத்திலே நடந்ததெனக் குறிப்பிடுகிறது. சொல் ஒன்றும் செயல் ஒன்றும் இல்லாத நாலுார்க்கோசரின் சொன்ன சொல் பிழையாததைப் போல, களவு மனத்தில் தலைவியோடு இணைந்த தலைவனும், 'நின்னை மணம் புரிவேன்' என்று சொன்ன சொல்லை ஊர்ப் பொதுமன்றத்திலே நிறைவேற்றியுள்ளான்.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில், தலைவியை உடன்போக்கின் வழியில் மணம் புரிந்து கொண்டதை அவன் தம் பெற்றோருக்குத் தெரிவிக்கும்படி தோழியிடம் சொல்கிறான் தலைவன்.

கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பார்ப்
பிருவெதி ரீரங்கழை யேறிச் சிறுகோன்
மதிப்புடைப் பதுபோற் றோன்று நாட
வரைந்தனை நீயெனக் கேட்டியா
னுரைத்தனெ னல்லெனோ வ்.தென் யாய்க்கே⁵⁹

என்ற பாடலில் களவொழுக்கத்தில் தலைவியை இற்செறிப்பும், காவல் மிகுதியும், பிறர் பெண்வேண்டி வருதலுமான இடையூறுகளைத் தகர்த்து, தோழி தலைவனோடு தலைவியை ஒப்படைத்து உடன்போக வழிசெய்தனர். பின்னர், தலைமக்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்துவிட்டதை தோழி அறிந்திருந்தாள். பின்னொருநாள் தலைவன் எதிர்பாராது தோழியைக் கண்டபோது, மகிழ்ந்து, தலைவியைத் தான் முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்டதைக் கூறி, இச்செய்தியை தலைவியின் பெற்றோர்க்கும் உற்றோர்க்கும் உணர்த்துக! என்கிறான். தோழி தலைவன் செயலைப் பாராட்டியும், பெற்றோர் இச் செய்தியை முன்னமேயே அறிந்து பெரிதும் மகிழ்ந்ததாயும் விழுமிய தன்மையாளனான தலைவனிடத்தில் பதிலுரைக்கின்றாள்.

கயமனாரின் அகநானூற்றுப் பாடலொன்று மகளை உடன்போக்கிலே விட்டுவிட்டுத் தவித்த நற்றாயின் ஆற்றாமையைச் சொல்கிறது. ‘பலநாள் தன்பெண்ணுக்குக் கூந்தலை வாரிவிட்டு, மருங்கு எனப்படுகின்ற தன் இடுப்பிலே ஏற்றிப் பாதுகாத்தலை நினைத்துப் பார்த்துக் கலங்குகிறாள் தாய். பிரிந்துவிட்ட மகளை நினைத்து இரவிலுங் கூட அவளை நினைத்துக் கண்ணயராது இடையறாது கசிந்து வழியும் கண்ணீர் தனது மகளைக் கொணர்ந்து இங்குத் தன்னிடம் வந்து சேர்க்குமோ? என ஆற்றாமையால் தனக்குள்ளே வினவிக் கொள்கிறாள்.

கூந்தல் வாரி நுகப்பிவர்ந் தோம்பிய

.....

ஆனாது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇயர்

எம்மனை முந்துறத் தருமோ⁶⁰

என்று கொடுப்போரில்லாத கரணத்தையும் மேற்கூட்டிய இந்தப் பாடல் தலைவியின் தாய்ப் பாசத்தையும் பதிவாக்கியுள்ளது.

கற்பில் தலைவியின் கூற்று

பேசா மடந்தையாகவும் கற்பின் செல்வியாகவும் விளங்குகிறாள் தலைவி. தலைமக்கள் குறித்து உரிய நேரத்தில் உரிய வகையில் உரியவரிடம் இடம்பெறும் கூற்றுகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாக விளங்குகின்றன. களவில் தலைவனோடு பழகிய பழக்கத்தாலும் அவனுடைய விரும்பத்தக்க சொற்களாலும் அவனைப் புகழ்ந்துரைப்பாள் தலைவி. எங்கெல்லாம் தலைவன் தவறிழைத்து அறநெறி தவறுகின்றானோ அங்கெல்லாம் அவள் தலையிட்டு அறவழி பயில அவனை ஆற்றுப்படுத்தத் துணை இருப்பாள். தனக்கு உரிமை வழங்கிய தலைவனிடம் தொடர்ச்சியான தனது உள்ளிருக்கும் அன்பினைப் பொழிவாள். தலைவனை விட்டுப் பிரிந்ததினால் தன் புலம்பலும் இதனால் தன்னுள் கவியும் காமம் மிகுதியும் அவனை

அலைக்கழிக்கும். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், குழந்தைப் பேற்றிலும், அப்போழ்து தன்னை அணுக வரும் கணவனை நெருங்கச் செய்யாமல் விலகி இருக்குமாறு அவனிடம் வேண்டி நிற்பாள். தன்னை விட்டுப் புதியதான பெண்களை நாடிச் சென்றவனைத் தன் துன்பத்தை வெளிக்காட்டி, அவனை எதிரேற்பாள். பரத்தையரிடம் சென்ற தலைவன் மீண்ட போதும் அவர்களிடம் செல்லாத போதும் ‘நீவிர் எனக்கு வேண்டாம் அங்கு போய்விடுக’ என்று தன் ஊடலால் தன்னைவிட்டு அகன்று பரத்தையரிடமே, நைந்த மனத்துடன் போகச் சொல்கிறாள். தன் மகவைக் காமக் கிழத்தியர் தழுவி விளையாடிய போதும், தலைவியே அறியா வண்ணம் பின் சென்று அவள் ஊடலைத் தவிர்க்க முயல்வான். தான் பெற்ற மகவைத் தன்னிடமே இருத்திப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறாள் தலைவி. இதனோடு தன்னிடமுள்ள தன் மகவைத் தலைவரிடமிருந்தும் சிலநேரம் பிரித்து, ‘தன்னிடமிருந்து பிரியேன்’ என்று தலைவன் சொன்ன சொல்லை அவனுக்கு நினைவூட்டுகிறாள். தலைவன் காமக்கிழத்தி பற்றிய தீமையான கருத்துகளைக் காதல் கேட்ட போதும், பரத்தையின் பாற்பட்ட தலைவனின் கொடிய நடவடிக்கைகளால் கற்பு ஒழுக்கத்திலிருந்து மாறுபடாமல் அவனை வெறுத்து ஒதுக்குகிறாள் தலைவி. மேலும், தலைவனை, வெறுத்தலும் சில நேரம் அவனை நினைத்து மகிழ்தலும், தன்னிடம் வராதபடி அவனை நீக்கலும், பல நேரம் அவனை விரும்பி ஏற்றலும் என்றவாறு தலைவியின் கூற்றுகள் அமைகின்றன.

சொன்ன சொல்லும் நினைவில் இனிமையும்

கற்பு வாழ்க்கையின் பிரிவென்பது இயல்பான தொன்றாகவே சங்க இலக்கியத்தில் பரக்கக் காணமுடிகிறது. ஆனாலும் பொருள் தேடிச் செல்லும் தலைவனைப் பொருளியற் பிரியப் போகவிடாமல் தடுப்பது தலைவியின் முக்கியமான நடைமுறைச் செயலாக விளங்குகிறது. தலைவன்

பொருள்வயிற் பிரியப் போகிறான் என்பதனை அறிந்த தோழி, உடனே அதைத் தலைவியிடம் கூறுகிறாள். ‘தலைவர் என்னை வருந்தும்படி விட்டுப் பிரிகின்றவர் அல்லர்’ என்று தோழியிடமே தலைவன் மேலுள்ள நம்பிக்கையில் பதிலிறுக்கிறாள் தலைவி. அவனைப் புகழவும் செய்கிறாள். இதனை நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுவதைக் கீழ்வரும் பாடலில் அறியலாம்.

நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
 என்றும் என்றோள் பிரிபறி யலரே
 தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
 சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
 புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
 நீரின் றமையா வுலகம் போலத்
 தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி
 நறுநுதல் பசத்த லஞ்சிச்
 சிறுமை உறுபவோ செய்பறி யலரே⁶¹

என்ற இப்பாடல், தலைவனின் தவறாத வாய்மையையும் நெடிதான இனிமையையும் கொண்டு விளங்குவதாகக் குறிப்பிடுகிறாள் தலைவி. “இயற்கைப் புணர்ச்சி யிறுதியின்கண் நின்னிற்பிரியேனென்றதனை இதுகாறும் நிலையிட்டவராதலின், இனியும் பிரியக்கருதாரென்றதை அடக்கி, நின்ற சொல்லரென்றார். யானோக்குந் தோறும் எனக்கு இனியராய் என்னை மகிழ்விப்பவர். அம்மகிழ்வுக்கு ஊறுண்டாகப் பிரியாரென்னுங் கருத்தால் நீடுதோன்றினியரென்ற இதுவும், அதனையே நோக்கி நின்றது. ‘உழைய மாகவும் பனிப்பவள், பிழையலன் மாதோ பிரிதும்நா மெனினே’ எனக் கொண்டவராதலின் ‘என்றும் எந்தோள் பிரிபறியலர்’ என்ற இதுவும் பிரியாரென்பதை வலியுறுத்திற்று”⁶² என்று மேற்கூட்டிய பாடலுக்கு

பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் உரைதருகிறார். ‘நீரின்றி அமையாது உலகு’ போல, யானின்றி அவரில்லை என்பதும்; பொருளின்றி வாழ்வில் மலர்ச்சியில்லை என்பதும் தலைவியின் உள்வீடான எண்ணமாக அமைந்திருப்பதை நுணுகி ஆராயலாம்.

இளமையின் அருமை

வாழ்க்கைக்குப் பொருள் அவசியமென்று தலைவன் பெரிதும் நம்புகிறான். “பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை”⁶³ என்ற திருக்குறளின் கருத்தினை முழுதுமாக நம்புகிறவனும் ஆவான். ஆனால், சிலநேரம் பொருளைவிடக் காதலே சிறந்தது என்றும் எண்ணுகிறான். இளமையின் அருமைப்பாட்டினை எண்ணிப் பொருளினும் காதலே சிறந்தது எனக்கூறி பொருள் தேடச் செல்கின்ற செலவைத் தவிர்க்கிறான்.

முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே⁶⁴

என்ற பாடல் தலைவனின் பொருளாசையை விடுத்துக் காதல் மனையாளின் நினைவுகளில் அவன் அவளைச் சூழ வலம் வந்ததைக் காட்டுகிறது. பெருவளத்தினையும் அது தொடர்பாகப் பட்டினத்தையும் பெறினும், தன் தலைவிக்கு ஈடு இணை இல்லாத நிலையினை எண்ணிப் பார்க்கிறான். இதே கருத்தினைக் கீழ் இடம்பெறுகின்ற குறுந்தொகைப் பாடலொன்று சுட்டுகிறது. பொருளாசையால் மனையாளைப் பிரிவது பெருந்துயர் என்றும், இருக்கின்ற நாட்களோ சிலவாயது, ஆனால் இளமையோ அருமையது என்று எண்ணிப் பார்க்கிறான் தலைவன்.

இருங்கண் ஞாலத் தீண்டுபயப் பெருவளம்
ஒருங்குடன் இயைவ தாயினுங் கரும்பின்
காலெறி கடிகைக் கண்ணாயின றன்ன

வாலெயி லூறிய வசையில் தீநீர்க்
கோலமை குறந்தொடிக் குறுமக ளொழிய
ஆள்வினை மருங்கிற் பிரியார் நாளும்
உறன்முறை மரபிற் கூற்றத்
தறனில் கோணற் கறிந்திசி னோரே⁶⁵

என்று இந்த உலகத்திலுள்ள வளம் அனைத்தையும் ஒருங்கு திரட்டித்
தந்தாலும், எம் காதலின்பத்திற்கு ஈடு இணையாகாது எனக் கூறுகிறான்
தலைவன்.

காதலும் பொருளும்

தூய்மையும் வாய்மையுடைய சொற்களும் அருள் மனமும் படைத்த
தலைவியை எண்ணி ஒருபுறம் இல்லிருந்து மகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும்
என்று தலைவன் நினைத்தாலும், மறுபுறம் காதலையும் அதன் அருமைப்
பாடுகளையும் காக்கும் பொருளையும் எண்ணிப் பார்த்து, காதல் சிறக்க
வேண்டுமெனில் பொருள் வேண்டும் என்றும் கருதுகிறான். பொருள்
இருந்தால் அறம் செய்யலாம்; காதல் மனையாளுடனிருந்து கூற்றந்தழுவி
வாழலாம் எனக் கருதும் தலைவன், பிரிவதே சரியென்று தலைவியை
விட்டுப் பிரிகிறான். தலைவியோ,

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை⁶⁶

என நினைத்திரங்கலும், தலைவனோ தான் செல்லும் சுரநெறியின்
சொல்லொண்ணா துயரத்தையும் எண்ணாது, தன்னுடைய பிரிவினால்
தலைவி இதுகாறும் வாடிநிற்கும் வருத்தத்தையும் அவள் பட்டு வருகின்ற
துயரத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கிறான். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்
விரித்துரைக்கிறது.

சிலையே றட்ட கணைவீழ் வம்பலர்

உயர்பதுக் கிவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்

நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டுஞ்
 சுரனிடை விலங்கிய மரனோங் கியவின்
 வந்துவினை வலித்த நம்வயின் என்றும்
 தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தல் ஆனாது
 நெகிழா மென்பிணி வீங்கிய கைசிறிது
 அவிழினும் உயவும் ஆய்மடத் தகுவி
 சோணுறை புலம்பின் நாண்முறை யிழைத்த
 திண்சுவர் நோக்கி நினைந்து கண்பனி
 நெகிழ்நூல் முத்தின் முகிழ்முலைத் தெறிப்ப
 மையற விரிந்த படையமை சேக்கை
 ஐமென் தூவி அணைசேர் பசைஇ
 மையல் கொண்ட மதனழி யிருக்கையள்
 பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி
 நல்ல கூறென நடுங்கிப்
 புல்லென் மாலையொடு பொருங்கொல் தானே⁶⁷

என்ற தலைவன் கூற்று தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த துயரத்தைக் காட்டி
 நிற்கிறது. பாலை நிலத்தின் கொடிய சூழல் பொருளீட்டும் தொழிலில்
 உறுதி கொண்டுள்ள தன்னை வருத்துகிறது. ஆனால் மெத்தென்ற
 பிணிப்புமிக்க கையானது சிறிது நெகிழ்ந்து விலகினும் வருத்தமுறுகிற
 தலைவியையே என் மனம் நினைக்கிறது என்று புலம்புகிறான் தலைவன்.
 தன்னில் மீதூர்ந்த துயரம் ஒருபுறம் தலைவனை நோக்கச் செய்தாலும்
 பொருளீட்டுகிற எண்ணத்தில் மட்டும் உறுதிகொண்டு விளங்குகிறான்
 தலைவன்.

காதல் நோக்கமும் பொருளீட்டலும்

தலைமக்கள் சில நேரம் தங்கள் பிரிவாற்றாமையை மிகுந்த
 தன்னம்பிக்கையோடு பொறுத்துக் கொள்கின்றனர். பொருள் தேடுவதில்
 பற்பல வழிகள் இருப்பினும், அவற்றில் இடரான சில பகுதிகளும்

இருக்கவே செய்கின்றன. பிறரை வஞ்சித்தோ, இடையூறு செய்தோ பொருள்தேடுவது தனது தகுதிக்கு ஏற்றதல்ல என தலைவன் எண்ணுகிறான். காரணம், பொருளின் நெருக்கடிகளில் இப்படிப்பட்ட வஞ்சனைகள் தோன்றிவிடும். ஆதலால், அவ்வாறு பொருளீட்டுதல் தனது தகுதிக்கு ஏற்றதில்லை என்றும் தலைவன் நினைக்கிறான். அளவுக்கு அதிகமாகப் பொருள்தேடும் முயற்சியை வெறுத்தோதுக்கி அதனைக் கைவிடுகிறான். ஆனாலும் அவன் நெஞ்சின் ஓரத்தில் பொருள்தேடும் வேட்கையும் அவன் ஒதுக்கிவிடவில்லை. பின்னர் பற்றாக்குறை வாழ்க்கையில் பொருளின் தேவை ஏற்படும் பொழுது, பொருள் தேட வேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற தலைவன், பொருள் தேடுவதால் எவ்வாறான இழிவுகள் தோன்றும் என்பதையும், அவை, தன் வாழ்வில் நேர்ந்துவிடாமல் உரியவாறு தவிர்த்து நேரான வழியில் பொருள்தேடும் எண்ணத்தை மேற்கொள்கிறான். வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கும் உரியதான, நலத்திற்கும் தேவைக்கேற்றவாறு விளங்கும் பொருளையும் அதைத் தேடுவதே சிறந்தது என்றெண்ணியேதான் தலைவியைப் பிரிகின்றான். “அறிவையும், அ.து உணரும் பொருளையும் வேறுபட நிறுத்தி, உவமப் பெயரும் உவமிக்கப்படும் பெயரும் போல செயலாலும் பண்பாலும் பயனாலும் ஒன்றற்கு ஒன்று உரியனவாக உவமை வடிவப்படுத்தி இவற்றைக் கூறுவார்”⁶⁸ என்ற தமிழண்ணலின் ஒப்புமை, தலைமகனின் நேரான வழியில் பொருள்தேடுதலைச் சுட்டியுள்ளது.

பொருள்வயிற் பிரிவில் பிறர் உற்ற துன்பங்களைத் தாமுற்ற துன்பமாக எண்ணுவதும் அறிவையும் அதனால் பெறப்படும் பொருளையும் வேறுவேறாகப் பிரித்து எண்ணி, இன்ப வாழ்க்கைக்கு இவ்விரண்டும் எத்துணை தேவை என்பதைத் தலைமக்கள் உணர்ந்தே இருந்தனர்.

தோழி கூற்று நிகழிடங்கள்

தலைவன் பெற்றற்கு அரியதான மணவினையை முடித்து வந்த போது தலைவன் சிறப்புறுகையில், தோழி மறுத்துக் கூறுகின்ற கூற்று நிகழ்கிறது. தலைவிக்கு அவமானம் நேர்கையிலோ, அழிவு ஏற்படுகையிலோ தோழியின் தலையீடுகள் பெரிதாக ஏற்படும். தலைமகன் சிலநேரம் அவமானங் கருதாமல் சில நலங்கெடுஞ் செயல்களைச் செய்கையிலும் தெய்வக் குற்றமாக எண்ணுகையிலும் தோழி கூற்றுக்கு உரியவளாகிறாள்.

தலைவன் பெறுவதற்கு அரியதான மணவினையை முடித்து வந்தபோது தலைவன் தனக்குத்தானே சிறப்புறுகையில் தோழி அதை மறுத்துக் கூறுகின்ற கூற்றும் நிகழ்கின்றது. தலைவியோடு திருமணம் நடந்த செய்தியையும் தோழியையும் பாராட்டி நிற்கையில், ‘அது என்னுடைய கடமை’ என்றும், என்னை இதற்காகச் சிறப்பித்தல் முறையன்று என்றும் தலைவனிடம் மறுத்துக் கூறுவாள் தோழி. தலைவனின் களவுக் கால நிகழ்வுகளையும் அவன் பட்டபாடுகளையும்கூட அவள் நினைவு கூர்ந்திடுவாள்.

அயிரை பரந்த அந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்
அம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்
இடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரிய மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே⁹⁹

என்ற பாடலில் தலைவனின் களவுக் காலப் போக்கினைச் சுட்டி இரங்குகிறாள் தோழி. இப்பொழுது தலைவியை மணமுடித்து அவளோடு இடையறாது உடனிருந்தும் வேட்கையின் ஆற்றாமையால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; ஆனால், களவுப் பொழுதிலே பிரிந்திருந்த

பொழுதிலே நீங்கள் என்னபாடு பட்டீர்களோ? என்று தலைவனிடம் வினவி வியக்கிறாள் தோழி. ‘பிரிவித்துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதற்கும் வருத்தங்களை ஆற்றிக் கொள்வதற்கும் பெரிய மனம் வேண்டும். அம்மனம் தங்களிடத்து இருந்தது; அதனால்தான் அன்று பொறுத்தீர். உங்கள் பொறுமை ‘கடலினும் பெரிது’⁷⁰ என்று அது எண்ணத்தக்கதாக உள்ளது என்கிறாள். “பண்டையிற் சிறப்புத் தலையளி பெற்றின்புறுகின்ற எல்லை கண்ணே அ.திழந்து துன்புறுதற் குடம்படுதல் அரியதொன்றாகலின் அரியதனைச் செய்தென்றும் செல்லுந் தேயத்து அவர்க்கியாது நிகழும் என்றும், வருந்துணையும் யாமாற்றியிருக்குமா நென்னென்றும், அவ்வரவுதான் எஞ்ஞான்று வந்தெய்து மென்றும், இவ்வாற்றால் நிகழுங்காலை மனத்து நீங்காதாதலான் ‘அல்லனோய் நீங்கி’ யென்றும் பிரிந்தான் வருந்துணையும் அகத்து நிகழும் காம வேதனையும் புறத்து யாழிசை, மதி, தென்ற லென்றிவை முதலாக வந்து இதனை வளர்ப்பனவும் ஆற்றவரியவாகலிற் பிரிவாற்றியென்றும், தங்காதாரை யின்றியமையா மகளிருள் இவையெல்லாம் பொறுத்துப் பின்னுமிருந்து உயிர் வாழ்வார் ஒருவருமில்லை யென்பது குறிப்பால் தோன்ற ‘பின்னிருந்து வாழ்வார் பலரென்றுங் கூறினார்’⁷¹ என பிரிவாற்றாமையை பரிமேலழகரின் உரைத்திறன் காட்டியுள்ளது.

தோழி தலைமக்கள் களவுக்காலத்துப் பட்ட வருத்தத்தினின்றும் நீங்கிய போது, அது பகற்குறியாயினும் இரவுக் குறியாயினும் வருத்தம் பாராது இனிது முயங்கிய முயக்கத்தினைப் பின்வரும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தெளிவுறுத்துகிறது.

எக்கர் ஞாழ லிகந்துபடு பெருஞ்சினை

வீயினிது கமழுந் துறைவனை

நீயினிது முயங்குமதி காத லோயே⁷²

என்ற பாடலில், களவொழுக்கத்தில் ஏற்படும் விளைவினை அறியாது அவ்வருத்தம் நீங்க, கரண வகையினால் திருமணம் நிகழ்ந்த பின்னர் தலைமகனைப் பள்ளியிடத்து உய்த்துவிட்டு தோழி சொல்லுகின்ற சொல்லானது குறிக்கத் தக்கனவாகும். களவின்கண்ணே ஒரு பொழி லிலிருந்து உள்ளப் புணர்ச்சியும் மெய்யுறு புணர்ச்சியும் நிகழ்த்திய பின்னர், இவ்வொழுக்கத்தில் இடையூறுகள் வந்து ‘என்ன விளைவினை ஏற்படுத்துமோ?’ என்று அஞ்சிக் கிடந்த தலைவியை, பலரறிய திருமணமும் அதனையொட்டிய சடங்குகள் நிறைவெய்தி ‘கட்டிலேற்றுதல்’ சடங்கு (தற்போது முதலிரவு) நிகழ்கையில் களவொழுக்கம் போல குறை சிறிதுமின்றி, கற்பொழுக்கத்தின்கண் முழுமனதோடு இன்புற்று மயங்குக. என்று தோழியானவள் கூற, தலைவி தன் இன்பத்தை முழுமையாக நுகர்ந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறாள்.

புலவி, ஊடல், உணர்வுகள்

“புலவி, ஊடல், உணர்வு என்னும் மூன்றும் ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாத தொடர்புடையன. ஆகையால் இவை ஒன்றாக வைக்கப்பட்டன. புலவியின்றி ஊடலும், ஊடலினை உணர்தலும் இன்மையின் இவை ஒருங்கு நிகழ்தலும் அறிக”⁷³ என்று விளக்கம் தருகிறார் புலவர் குழந்தை. காமக்கிழத்தியர் குறித்தும் பரத்தையர் குறித்தும் இளம்பூரணரின் கீழ் தரப்பட்டுள்ள விளக்கம் குறிக்கத்தக்கதாகும்.

“காமக்கிழத்தியவராவார் பின்முறை ஆக்கிய கிழத்தியர். அவர் மூவகைப்படுவர். ஒத்த கிழத்தியரும் இழிந்த கிழத்தியரும் வரையப் பட்டாரும் என. ஒத்த கிழத்தியர் முந்துற்ற மனையாளன்றிக் ‘காமம் பொருளாகப் பின்னுந் தன் குலத்துள்ளாள் ஒருத்தியை வரைதல். இழிந்தாராவார் - அந்தணர்க்கு அரசகுலத்தினும் வணிககுலத்தினும்

வேளாண்குலத்திலும் கொடுக்கப்பட்டாரும், அரசர்க்கு ஏனையிரண்டு குலத்தினுங் கொடுக்கப்பட்டாரும், வணிகர்க்கு வேளாண் குலத்திற் கொடுக்கப்பட்டாரும் வரையப்பட்டார் - செல்வராயினார் கணிகைக் குலத்தினுள்ளார்க்கும் இற்கிழமை கொடுத்து வரைந்து கோடல். அவர் கன்னியில் வரையப்பட்டாரும் அதன்பின்பு வரையப்பட்டாரும் என இருவகையர். அவ்விருவரும் உரிமை பூண்டமையாற் காமக்கிழத்தியர்பாற் பட்டனர். பரத்தையராவார் யாரென்ற அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லராகி அழகு மிளமையுங் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார். இவருள்ளும் ஒருவரைப் பற்றி மறுதலைப் பெண்டிரைச் சார்த்திக் கூறுவனவும் காமக்கிழத்தியர் கூற்றின்பாற்படும். இவற்றின் வேறுபாடு அவரவர் கூற்றானறிக⁷⁴ என்று இளம்பூரணர் உரைதருகிறார். இப்புலவியினான் அமையும் ஊடல்கள் தலைவன் பரத்தைமையால் தலைவிபால் நிகழ்வனவாகும். இந்நிகழ்வுகளின் மேல் தலைவன் வெவ்வேறு வகையான் தலைவியை ஆற்றுவித்து நிலைமைகளை உணர்த்தவும், தலைமகனின் சொற்கேட்டுத் தலைவியும் அதை உணர்ந்து புலவி ஊடலிலிருந்து நீங்குவாள்.

எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்

கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன⁷⁵

என்ற காமக் கிழத்தியர் கூற்றில், எண்ணப்பட்ட விளையாட்டு என்று சொல்லப்பட்டதில், விளையாடும் இடங்களாக ஆறும், குளமும், காவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சுந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்

பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி

யமஃ தயர்கம் சேறும் தானஃது

அஞ்சுவ துடையள் ஆயின் வெம்போர்

நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி

முனையான் பெருநிரை போலக்

கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே⁷⁶

என்ற ஓளவையாரின் பாடலுக்குக் குறிப்புப்பொருள் தருகிறார் உரையாசிரியர். “தலைவனோடே யாம் எம் இல்லில் ஆடுதலையே பெறாதாள். மேலும் யாம் நீராடவும் செல்வதைப் பெரிதும் வெறுப்பாளன்றே வெறுப்பதுண்டாயிற் காக்கக் கடவுள் என்றபடி தலைவனை யாமே பிணித்துக் கொள்வோமோ என்று தலைவி அஞ்சுவாள் என்பாள், ‘அஞ்சவ துடையளாயின்’ என்றாள்”⁷⁷ என்கிறார் குறுந்தொகைக்கு விரிவுரை தரும் பொ.வே. சோமசுந்தரனார்.

தலைமக்கள் தம் வாழ்க்கையில் பல இடையூறுகள் நேர்ந்து விடுகின்றன. களவு வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பங்களில் பங்கு கொள்வதைப் போல, தோழி கற்பு வாழ்க்கையிலும் தலைவியின் அருமைப்பாட்டினை யுணர்ந்து தலைமக்கள் வாழ்க்கை மேலோங்க, உண்மையுடனும் நுண்ணிய அறிவுடனும் செயலாற்றுகிறாள். தலைவனோ தன் செயற்பாடுகளை உரியவரிடத்தில் உரியவாறு எடுத்துச் சொல்வதும், தான் தவறிழைத்த வழி மேலோர் காட்டிய அல்லது கூட இருந்து குளிர்விக்கும் தலைவியின் வாழ்க்கை அருமைப்பாடுகள் உணர்த்திய தோழியின் கடுஞ்சொற்களும் தக்கன சொல்லி திருப்புமுனை ஏற்படுத்துவதையும் எண்ணிப் பார்க்கிறாள்.

தொகுப்புரை

கற்புப் பாடல்கள் தமிழ்ச்சான்றோர் காட்டிய நல்வழிகளாகும். உலகவழக்கையும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை நெறிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தலைமக்களுக்கு அவள் நெடிது வாழ்வதற்கு, அஃது இலக்கியமாக உருவாகி, பின்வரும் தலைமுறையினர் கடைப்பிடிப்பதற்கு இப்பாடல்கள் ஒரு கருவியாக விளங்குகின்றன.

கற்பியல் இவ்வுலகிற்கு எடுத்துக்கூறும் நெறிப்பாடுகள் பலவாகும். அறன்பாற் பயில்வும், பொருளின் பால் சலனமும் காதலின்பால் உயிர் நேயமும் கொள்வதற்கு எடுத்துக் காட்டும் கூறுகளைக் கொண்டதாக கற்பியல் தலைமக்கள் வாழ்க்கையைக் கட்டமைக்கிறது.

தலைமக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு பூண்டு ஒழுகுவதும், இதில் மனைவியின் மாண்பும் கணவனின் கண்ணியமும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டு கணவனுக்கு மனைவி கற்புநிலை தளராது ஒழுகுவதைப் போல, மனைவியின் சொற்பிறழாது குடும்பத்தைக் கட்டிக் காக்கும் பொறுப்புமிக்கவனாகத் தலைவன் கற்பியலில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறான்.

தலைவியைவிட்டுத் தலைவன் காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர் உள்ளிட்ட பலரோடு தொடர்புள்ளவனாயினும், தலைவியை எஞ்ஞான்றும் மறக்காது அவளுடைய எண்ணத்தை மனதினுள் வைத்துக் கொண்டே புறச்செயல்களில் ஈடுபட்டு, இல்லம் மீள்வதைக் 'கற்பு' குறித்த காட்சிப் படங்கள் ஓவியம் போல புனைந்துள்ளன.

தலைமக்களின் குடும்ப வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது சிறுசிறு சிக்கல்கள் தோன்றினும் அவை பணிபோல் விலகும் மனப் பக்குவத்தை இருவரும் பெற்றிருக்கின்றனர். காதலும் காமமும் இரு கண்களாக எண்ணி, இவ்வேட்கை எழுகையில் ஒருவரை யொருவர் புகழ்ந்தும் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்வர் தலைமக்கள். களவில் மிகுதியாகப் பேசி, பெண்ணவளின் உள்ளங் கவரும் கள்வனாகத் தலைவன் விளங்கினும், பேசா மடந்தையாக பேசாத சொற்களைத் தன் மௌன மொழிகளால் ஒளிக்கீற்றைப் போல அவனிடம் புலப்படுத்தி தன் உளப்பாங்கினை எடுத்துரைத்து உவக்கும் தலைவி, ஈடில்லாத மாட்சிமைப் பட்டவளாக விளங்குகிறாள். களவானாலும் கற்பானாலும் தலைமக்களின் வாழ்க்கை நெடுகிலும் அட்டையைப் போல் ஒட்டிக்கொண்டு அவர்களுக்கு

ஆக்கமும் ஊக்கமும் திருப்புமுனைகளையும் ஏற்படுத்தும் தோழி சங்க இலக்கியம் முழுவதும் நினைவுக்குரியவளாகத் தோன்றுகிறாள்.

கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்⁷⁸

எனத் தலைவியை அவளது பெருங்குணத்தைப் பொறையை, நிறையை, விருந்து புறந்தருதலை, சுற்றம் ஓம்பலோடு பிற சிறப்பான வாழ்க்கை மாண்புகளைக் கொண்டவளாகக் கூறி நிற்கிறது சங்க இலக்கியம். இந்தக் கற்பியல் தொடர்பான சங்கப் பாடல்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமின்றி ஆற்றிவு படைத்த உயிரினம் அனைத்திற்கும் கற்பு நெறியைக் கற்பித்துள்ளது.

குலமரபிற்கு முதன்மையளிக்காது, இயல்பான வழிகளில் ஒருவரோ டொருவர் மனங்கொண்டு, தங்கள் காதலுறவை வளர்த்துக் கொண்டு கற்பு மணத்திற்குத் திரும்பினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

அகவாழ்க்கையில் பொருள் ஒரு முக்கிய இடத்தினை வகிக்கிறது. களவு மணத்தில் பொருளின் தேவையைக் காட்டிலும் கற்பில், இல்லம் பேணப் பொருள் தேவை. இதனால், பொருள்வயிற் பிரிவு என்பது தவிர்க்க முடியாததாக ஆண் மகனுக்கு விளங்கி நிற்பதனை அறியமுடிகிறது. அல்லாமற் தலைவன் தன் குடும்பத்திற்காகப் பொருள் தேடும் போழ்தெல்லாம் தலைவியின் நினைவோடு இருந்து செயலாற்றினான் என்பதையும் சங்கப்பாடல்களால் அறியலாம்.

தலைமக்கள் ஒருயிர் ஈருடலாகச் செயலாற்றினர் என்பதினும், பிற நிலைகளில் தலைவியைப் புறக்கணித்து தலைவன் பரத்தமை நெறியினை மேற்கொண்டதை தலைவி ஏற்காது வெறுத்தொதுக்கவும், பின்னர், தலைவனை ஊருக்கும் உலகத்திற்குமான நடைமுறை வாழ்க்கையால் ஏற்றுக்கொண்ட நிலையையும் அறியமுடிகிறது.

சங்கப் பாடல்கள் கற்பு நிலையினை வற்புறுத்துகின்றன. தலைவனின் இல்லத்தில் தலைவியால் பேணப்படும் ஒழுகலாற்றையும், பிரிவில் தலைவனின் நலத்தையும் காக்கும் திறனை வெளிப்படுத்தும் போது தலைவன் கற்புநிலை நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆடவர் கற்பு பற்றி பொதுவான கருத்துரைகள் உள்ளனவேயன்றி, அது வலியுறுத்தும் இடங்கள் சிலவாகும். ஆனால், பரத்தமை நெறியைத் தலைவன் மேற் கொள்ளும்போது, ஆணுக்கும் கற்பு நெறியானது அவசியம் என்பதை சங்க இலக்கியம் கற்பிக்கிறது. கூடவே புற இலக்கியங்கள் ஆடவர்க்கும் கற்பு அவசியம் என்று கருதியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. கற்பு என்ற சொல்லுக்கு உள்ள பெருமைகளையெல்லாம் பெண்ணுக்கே உரியதாக அவளின் நயத்தக்க நடத்தைகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. தோழி களவிலும் கற்பிலும் ஆற்றுகின்ற பணி அளப்பரியனவாகும். தோழியின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் காதலர் களவொழுக்கத்திலிருந்து கற்பொழுக் கத்திற்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளினைக் கொண்டு அதில் அவள் வெற்றியும் பெறுகிறாள்.

சமூகத் தகவுகள் எனப்படுகின்ற மானுட மதிப்புகளைச் சங்க கால மாந்தர் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருந்த நிலையினைக் கற்பு குறித்த பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை உட்பொதிந்து, ஒழுக்கம், அறிவு, நீதி போன்றவற்றை சமூகத்தில் பயிலவிட்டு காதலென்னும் உணர்ச்சியானது உயிர்க்கெல்லாம் பொதுவென நிறுவி, கற்புக்கு ஏற்றந் தந்து, ஆண் மக்கள் பெண்ணின் வழி தம் குடும்ப உறவுகளைப் பேணி வாழ்ந்தனர் என்பதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் நிறுவி யுள்ளதோடு கற்பு நெறியினைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமின்றி ஆற்றிவு படைத்த உயிரினம் அனைத்திற்கும் கற்பு நெறியைப் பொதுவாக்கி கற்பித்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Tamil Lexicon, Vol.Ii, pp.261-262.
2. Ibid.,
3. திருக்குறள், பா.28, 58, 917, 1138, 1251, 1254.
4. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழியகராதி, ப.416.
5. இரா. சாரங்கபாணி, (மு.ப.) சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொ-2, ப.222.
6. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, க்ரியா, ப.280.
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்-பொருள், கற்., ப.249.
8. மேலது., ப.249.
9. தொல். பொருள்., கற்., நச்சர்., ப.146.
10. மேலது., ப.163.
11. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப.212.
12. மு. இராகவையங்கார், தொல்காப்பிய பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, ப.84.
13. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.11.
14. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்-பொருள், கற்., ப.140.
15. தொல். பொருள்., கற்., நச்சர்., ப.163.
16. சரளா இராசகோபாலன், தொல்காப்பியரின் கற்புக்கோட்பாடு, தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்) பக்.182-183.
17. சுமதி கனகசபை, குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்க்கை, ப.73.
18. நாமக்கல் கவிஞர், திருக்குறள் உரை, ப.29.
19. Tamil Lexicon, Vol.II, P.822.
20. ஞா. தேவநேயன், திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை, பக்.643-644.
21. ச. பாலசுந்தரம், தொல். ஆராய்ச்சி காண்டிகையுரை, கற்., ப.113.
22. தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சங்ககாலம், ப.43.
23. சிறுபாண், அடி.30.
24. ஐங்., பா.442:3-5.
25. புறம்., பா.122.

26. பெரும்பாண்., அ.ள்.302-303.
27. அகம். மணி, பா.184:1-3.
28. குறுந்., பா.252:3-4.
29. அகம், நித்தி., பா.314:15-16.
30. குறள். 396.
31. தமிழண்ணல் (உ.ஆ), தொல்-பொருள், கருத்துவிளக்கச் செம்பதிப்பு, தொகுதி - 1, ப.170.
32. தொல்-பொருள், கற்., இளம். உரை. ப.255.
33. குறள். 1137.
34. குறுந்., பா.3.
35. நற்., பா.42.
36. தொல்-பொருள், கற்., இளம். உரை. ப.265.
37. குறள், 66.
38. தொல்-பொருள், கற்., நச்சர்., உரை, பா.170.
39. குறள், 54.
40. மேலது., பா.56.
41. மேலது., பா.57.
42. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.69.
43. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ), அகம். நித்தி. பா.320:13-14.
44. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ), அகம். நித்தி. ப.56.
45. குறுந்தொகை, பா.25.
46. தொல்-பொருள், நச்சர்., கற்., நூ.145.
47. ச. பாலசுந்தரம், தொல். ஆராய்ச்சி காண்டிகையுரை, கற்., ப.147.
48. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பிய காலத் தமிழர், பக்.216-217.
49. ச. பாலசுந்தரம், தொல். ஆராய்ச்சி காண்டிகையுரை, கற்., ப.118.
50. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.213.
51. தொல்-பொருள், இளம். கற்., நூ.138.
52. வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.38.
53. மேலது., பக்.20-21.
54. கலி. குறிஞ்., பா.41:40-44.

55. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ) கலி. குறிஞ்., ப.29.
56. குறுந்., பா.374.
57. தொல்.பொருள். இளம். கற்., நூ.141.
58. குறுந்., பா.15.
59. ஐங். குறிஞ்., பா.280.
60. அக. மணி., பா.195:9;17-18.
61. நற்.பா.1.
62. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ), நற்., ப.4.
63. குறள். 247.
64. பட்டினப், அ.ள்.218-220.
65. குறுந்., பா.267.
66. குறள், பா.1151.
67. அகம்.மணி., பா.289.
68. தொல்-பொருள், தமிழண்ணல், கருத்துரை விளக்கச் செம்பதிப்பு,
தொகுதி - 1, ப.237.
69. குறுந்., 178.
70. நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே -குறுந். பா.3:1-2.
71. பரிமேலழகர் உரை, திருக்குறள், ப.440.
72. ஐங்குறு., பா.148.
73. புலவர் குழந்தை உரை, தொல்-பொருள்., ப.324.
74. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்-பொருள்., கற்., ப.295.
75. மேலது., நூ.149.
76. குறுந்., பா.80.
77. மேலது., பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, ப.117.
78. தொல். பொருள். இளம். கற். நூ.150:1-4.

இயல் - நான்கு

அகமாந்தரும் அகவாழ்வியல் நெறிகளும்

அகமாந்தரும் அகவாழ்வியல் நெறிகளும்

மனிதனின் பண்பாட்டை ஒரு தலைமுறை வாழ்விலிருந்து அடுத்த தலைமுறை வாழ்வின் வளர்ச்சிக்குக் கொண்டு செல்லக்கூடியது மொழியாகும். மொழி இல்லையென்றால் அறிவு, நாகரிகம், பண்பாடு, தொடர்பு போன்றனவற்றின் வளர்ச்சியில்லை. நாம் காணும் உலகைப் பற்றிய அறிவு, சிந்தனைத்திறம் ஆகியனவற்றை நாம், மொழி என்ற கண்கொண்டுதான் காணல் இயலும். பழந்தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் அதன் வளர்ச்சியையும் அக்காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்த பழந்தமிழர் இலக்கியங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. ஒரு சமூகத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து எழுந்து, நிமிர்ந்து வருகின்ற சமூக மதிப்புகளை அந்தச் சமூகத்தினருக்குப் பேணித் தரும் வகையில் கற்பிப்பது அச்சமூகத்தின் பண்பாடேயாகும். “மனிதன் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்புகொண்டு வாழத் தொடங்கும்போது சமுதாயம் பிறக்கிறது. அவர்தம் உணர்வுகளைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள எண்ணும் போது இலக்கியம் பிறக்கிறது. எனவே, நாம் பிறந்த காலத்தில் அரசியல் பொருளாதாரச் சிக்கல்களையும் சமுதாயக் குறிக்கோள்களையும் விழுமியங்களையும் இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கியுள்ளன”¹ என்ற கருத்தின்வழி, அக்கால மக்களின் உள்ளக் கருத்தும் அவர்தம் உணர்வுகளும் நெறிசார்ந்த வகையிலான வாழ்க்கை முறைகளையும் இலக்கியங்கள் வழியே புலப்படக் காணலாம்.

இயற்கையோடு தானும் அந்த இயற்கையாகவே மாறி வாழுகின்ற நல்ல நெறிகளை நாளும் மனிதன் கற்றுக்கொள்கிறான். அவ்வியற்கையோடு ஒன்றி நடத்தும் வாழ்க்கையில் பிறவகைத் தீங்குகள் படராவண்ணம்

அவ்வியற்கையாலே பாதுகாக்கப்படுகிறான் மனிதன். இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் இது நிகழ்ந்தது; எனினும், அஃது அந்தக் காலக்கட்டத்தில் குடும்பங்கள் சிதைவுறாமல் மக்களால் ஒருங்கமைத்துப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

வைகறை, விடியல், காலை, பகல், நண்பகல், மாலை, அந்தி, இரவு, நள்ளிரவு, நாள், நடுநாள், வைகல், உலா பருவம் எனக் காலத்தையும் நேரத்தையும் பகுத்துணர்ந்தமை, மழையைக் குறித்து எழிலி, கார், கொண்டல், கொண்மூ, கெல், புயல், மஞ்சு, மாரி, முகில், மை, எயின் என அதன் பல நிலையைக் குறித்தும் சொற்கள் வழங்குகின்றமை ஆகியன இயற்கையை ஒட்டிய அகமாந்தரின் வாழ்நெறியையும், இயற்கையின்பால் கொண்ட கூர்ந்த நோக்கினையும் காட்டுகின்றன.

மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு நெறிமுறைக்குள் இணங்கியே வாழ்ந்தான் என்று குறிப்பிடும் வகையில் இனக்குழு வாழ்க்கையிலிருந்து மெல்ல மாறி, நிலத்தின் அடிப்படையிலான நிலப் பண்புகளோடு கூடிய வாழ்வோடு, வாழத் தலைப்பட்டான். இதனால், மக்களின் தொழில், உணவு, பழக்கவழக்கங்கள், பொருளாதாரம், அரசியல், வழிபாடு போன்றவை அவ்வவ் நிலத்தின் அடிப்படைச் சூழலைப் பொறுத்தே அவனின் வாழ்வுகள் அமைந்து விளங்கின. தமிழ் மக்களின் இனப்பாகுபாடானது தொழிலாலும் பிறப்பாலும் பாகுபடுத்தப்பட்டிருக்க வில்லை. மாறாக, பிறந்த இடத்தால் மக்கள் பாகுபாடும், செய்யும் தொழிலால் மக்கள் வேறுபாடும் பின்னர் கட்டமைக்கப்பட்டவை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். இப்படி ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையானது அகவாழ்வு, புற வாழ்வு எனவும், அவை அகம், காதல், குடும்பம், சமுதாயம், கல்வி, தொழில் போன்றவைகளை உள்ளடக்கியதாகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளது.

குடும்ப அமைப்பு முறை

இனக்குழு வாழ்க்கையின் முடிவுக்குப் பின்னர், திணை அடிப்படையிலான வாழ்க்கைக்கு மக்கள் மாறிய போது, குடும்ப அமைப்புமுறை நன்கு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. தலைமக்கள் களவில் இணங்கி, கற்பில் விளங்கிய திருமணமுறையில், அத்திருமண நிகழ்வு என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாக விளங்கியது. தனிமனிதர்கள் சேர்ந்ததால் குடும்பங்கள் ஆயின; பல குடும்பங்கள் சேர்ந்து சமுதாய உறவுகளைப் பெற்றன. இக்குடும்பமுறையானது, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் நடைமுறை வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கும் அடித்தளமாகவும், மரபுவழித் தோன்றல்களுக்கு ஆணிவேராகவும் உறவுகளின் இணைப்பிற்கு அடிப்படையாகவும் சங்ககாலம் தொடங்கி இன்றுவரை நீள்வதை அறியமுடிகிறது.

நாகரிக வளர்ச்சியடைந்த சமுதாயத்தில் மனித நலத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் அடிப்படையாகக் குடும்ப அமைப்பு உருவாகி வளர்ந்தது. இதனால் மக்களிடம் நல்ல பண்புகள் வாழ்விலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றன. தனிக் குடும்பமானது மனிதனுக்கு இன்றியமையாத நல்ல பண்புகள் அமையப்பெற்ற வாழ்க்கைக் கூறுகளை உருவாக்கித் தந்தது. இல்வாழ்க்கையின் படிநிலையினதான வாழ்முறைகள் பின்னர் நெறிகளாக உருவாக அடித்தளமிட்டன.

ஒரு குடும்பத்தில், திருமண உறவில் ஈடுபட்ட தலைமக்கள் தங்களுடைய அன்பைப் புலப்படுத்திக் கொள்வதற்கும், தம்முடைய பாலுணர்ச்சி உந்துதல்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் நல்ல வடிகாலாகக் குடும்பம் விளங்கியது. தனிமனிதச் செயல்களும், கூடவே அவன் சார்ந்த சமுதாயத்தின் செயல்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சமூக நெறிமுறைகளுடன் அக்குடும்பமானது அமைக்கப்பட்டது. இங்கு, காமம்

என்பது குறித்த வ.சுப. மாணிக்கனாரின் கருத்து எடுத்துக்காட்டத் தக்கதாக விளங்குகிறது.

“காமம் என்பது பருவவுணர்ச்சி, மெல்லிய உடலுணர்ச்சி. இவ்வுணர்ச்சி பெருகி வருங்காலம் இளமை எனவும், குறைந்து சிறுகுங்காலம் முதுமை எனவும் படும். ஆதலின் குறைவு தொடங்குவதற்கு முன்னுள்ள இளமையில், பாலின்பம் துய்ப்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்”² உடல் தேவைகளையும் உள்ளத்தின் விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிற இல்லற வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற முறைமைகள் நெறிகளாக விளங்குகின்றன. இந்நெறிகளானது தனிமனிதனின் அடையாளத்திற்கும் சமுதாயத்தின் பாதுகாப்பிற்கும் பெரிதும் தேவைப் பட்டதால்தான் அக்காலச் சமூகத்தினர் களவு நெறியின்பாற்பட்டு கற்பு நிலையை எய்தினர்.

களவு, கற்பு நிலையின்வழி உருவான சமுதாயம் ஒரு முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கிய சமுதாயமாகும். ஒழுக்கம் இல்லாத வாழ்க்கை அழிவையும், பண்பு இல்லாத வாழ்க்கை பயனிலா வகையிலுமே அமையும். “முன்னைத் தமிழர் எல்லா வாழ்க்கைத் துறையிலும் குருதியோட்டம் போலும் ஒழுக்கத்தையே வற்புறுத்தியிருப்பக் காண்கின்றோம். உயிரியம் என்பது ஒரு நெறியன்று; உயிர்கள் அடைவதற்கு உரிய இறுதி நிலையாகும். அதனை அடைதற்குத் தக்க நெறிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். தக்க நெறிகளாகத் தமிழ்ச் சான்றோர் கண்டவை; இல்லறம், குடும்பக் கடமைகள், பொருளீட்டி வறியார்க்கும் உற்றார்க்கும் ஈதல், கண்ணோட்டம், மனம், வாய், மெய்த்தூய்மை, நாட்டுக்கடமை, புகழ்ப்பேறு, சுருங்கச் சொல்லின் பிற உலகத்துச் சிறந்து வாழ்தல்”³ என்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

நெறிகள் - ஒரு விளக்கம்

மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு குழுவினரும் எந்த வகையினாலும் ஒரு பொதுக் குறிக்கோளினைக் கொண்டிருத்தல் இயல்பேயாகும். ஒவ்வொரு சமூகத்தினருக்கும் இடையே பல்வேறு சடங்கு முறைகளும் வழக்கங்களும் சிற்சில மாறுபாடுகளோடு இருந்தாலும் அவை ஒரே பொதுக் குறிக்கோளை நோக்கியதாகவே விளங்கும். இவ்வாறு ஒரே நிலைப் பாடுகளைப் பொது நிலையாக வரையறுத்து அவற்றை ‘நெறி’ என்ற அடிப்படையில் சங்ககால மக்கள் பேணினர். இந்த மரபின் தொடர்ச்சியானது இன்றுவரையிலும் மனிதத்திற்கென்று ஒரு ‘பொதுநெறி’ அமைந்து அம்மக்களை இயக்கிவருகிறது. ‘நெறி’ என்பதைத் தனிமனிதனின் நேர்மையான, உண்மையான, எவருக்கும் தீங்கிழைக்காத தம்முடைய அன்றாட பழக்க வழக்கங்களைச் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதனை வழிமுறைகள் எனலாம். மக்களின் வாழ்க்கைக்கு அவர்களின் தேவைக்கு நேரான வழியிலிருந்து, அவர்களுக்கான தேவைகள் நிறைவேறாதபோது ‘நெறிப் பிறழ்வு ஏற்படுகிறது. இந்தப் பிறழ்வானது, உலக சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இனக்குழுவிலும் பொதுவாக நிகழ்வதுதான். ஆனால், தமிழ்ச் சமூகத்தில் அவ்வப்போது இவ்வாறு நிகழ்ந்துவிடும் நெறியில்லா நடைமுறைக்கு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் உள்ளிட்ட எண்ணிலடங்கா நீதிநெறிமுறைகள் கற்பிக்கும் நூல்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சமூக வாசிப்புத் தளத்திற்குச் சென்று தங்கியும் அல்லது செவிவழியாக நீதிநெறிகளைக் குடும்பத்தினர் சொல்லக் கேட்டும் ஒழுக்க நெறியின் பாற்பட்ட வாழ்முறை ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரிடமும் அமைய காரணங்களாக விளங்குகின்றன.

“நெறி - என்பதனை சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் ‘அறத்தாறு’ என்றும் ‘அறநெறியில் ஒழுகும் ஒழுக்கம்’”⁴ என்றும் பொருள் தருகிறது.

மக்கள் அறநெறியினின்றும் வழுவாது ஒழுகும் ஒழுக்கம் பிழையாது தாம் தம் வாழ்க்கையில் திறனுக்கேற்றவாறு நெறியானது பயிலப்படும். “வாழ்க்கை நெறிக் கொள்கைகள் முழுமையாக விளக்கும் அறநூல்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னர், உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வழக்காற்று ஒழுக்கநெறியைச் (Customary Morality) சிறப்பாக விளக்கும் முதுரைகளும், முதுமொழிகளும், பழமொழிகளும் தோன்றிப் படிப்படியாக வளர்ந்துள்ளன”⁵ முதுரைகளும் பழமொழிகளும் ஒன்றுபோலத் தோன்றினாலும் இவ்விரண்டுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன. பழமொழிகள் என்பன கல்லாதார் முதல் கற்றோர் வரையிலான பொதுமக்களின் பேச்சால் சமூகத்தில் நிலவுவது. ஆனால் முதுரைகளோ பொதுமக்களிடத்துப் பயில்வு கொண்டும், அவற்றை சான்றோரும் அறிஞர்களும் அம்முதுநெறிகளை வடிவமைத்துச் செறிவாக்கி அதைச் சமூகத்திற்கு வழங்குகின்றனர்.

‘நெறி’ எனப்படுவது நன்னெறி என்று அமையப்பெற்று இலக்கிய இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் வழங்கப்படுகிறது. கற்பியலில் தலைவற்குரிய கூற்றாக விளங்கும், “நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப் பொருளினும்”⁶ என்ற தொடருக்கு விளக்கம் தரும் இளம்பூரணர், “நன்னெறியாவது அறம்பொருளின்பம் வழுவாதநெறி, தலைமகன் சிறப்புத் தொன்று தொட்டு வருதலிற் குடிநலத்தைத் தொன்னலமென்றார். இதனாற் சொல்லியது அறம், பொருள், இன்பங்களை வழாமல் தன் குலத்திற்கேற்ற மனைவாழ்க்கையைத் தலைமகள் நடத்துதற்கண்ணும் தலைவன்கண் கூற்று நிகழும் என்றவாறு”⁷ என்கிறார் இளம்பூரணர். சங்க இலக்கியத்தில் களவுநெறி என்றும் கற்பு நெறி என்றுமே இருசொற்களும் நெறியின்பாற் பட்டதாக விளங்குகின்றன. களவியலில் களவிற் கூட்டம் நான்கு இடங்களில் நிகழ்கையில், அவனுடைய காதல் மிக்கவிடத்து தலைவன் கூறுகின்ற

“நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்”⁸ என்ற அடிக்கு,
 “காமநுகர்ச்சி யொன்றனையும் நினையாது இவளாலே நமக்கு இல்லறம்
 இனிது நடக்குமென்று உட்கோடலும்”⁹ என்று இல்லறவினைக் குறித்துச்
 சிந்திக்கிறான் தலைவன். களவு வாழ்க்கையோடு இருவருக்குமான
 தொடர்புறுந்துவிடாமல், தொடர்ந்து இல்லற நெறிக்கு இட்டுச் செல்லும்
 நேரான, சான்றோர் கூறிய பங்கின்படி தலைவனின் சொற்கள் அமைவதை
 ‘நெறி’ என்ற சொல் குறித்த விளக்கத்தினைப் பெற உதவுகிறது.

அக இலக்கியங்களில் ‘நெறி’ குறித்த சொல்லாடல்

அக இலக்கியங்கள் அறத்தின் வழியிலான அகமாந்தர் பழக்க
 வழக்கங்களையும் நியதிகளையும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளிலிருந்து மாற்றிக்
 கொள்ளும் வழக்கமுடையோர் அல்லர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம்
 நெடுகக் காணுமாறு அமைந்துள்ளது. அறம் சார்ந்த செயல்கள்
 நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டே செயற்படுகின்றன. அதன் ஒழுகலாறுகள்
 கடைப்பிடிக்கின்ற செயல்முறைகள் எல்லாம் சற்றுக் கடினமாகவே
 பின்பற்றப்பட்டுள்ள சமுதாய முறைமை பழங்காலத்திலும் நிலவியிருக்க
 வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆனாலும், ஒன்றை, அதன் சமுதாய வழக்காற்று
 நடைமுறைகளைக் குடும்ப வழக்கத்தோடும் பெரியோரை மதித்துப்
 போற்றுகின்ற அருமைப்பாட்டோடும் தான் இத்தகைய ‘நெறி’ உருவாகி
 இருக்க முடியும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இத்தகைய போக்குகள் நிரம்ப
 நிலவியிருந்துள்ளமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறித்துக் காட்டும் போக்கு
 உடையனவாக விளங்குகின்றன. சமுதாயத்தால் குடும்ப வழக்கத்தோடு
 வரையறுக்கப்பட்ட நெறிமுறைகள் வாழ்க்கை வெளிப்பாடாக, சங்க
 இலக்கியங்களில் வழங்கக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்திற்கு முன்பே
 அறம் பற்றிய தூண்டல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். இனக்குழு
 சமுதாயத்தில் உறவுமுறை சாராத போக்குகள் உள்ள மனிதர் கூட்டத்தில்

வரன்முறையற்ற புணர்ச்சியும், அது தொடர்பான போக்குகளும் நிலவி யிருந்திருக்க வேண்டும். நாளடைவில் இப்போக்குகளில் கட்டுப்பாடுகள் தோன்ற ஓர் அமைப்புக்குள் அச்சமுகம் கட்டுப்பாட்டோடு மீண்டும் தம் வாழ்க்கையைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். “ஆதி மக்களுடைய வாழ்க்கையில் துல்லியமான அறப்பண்பைக் காணுதல் இயலாது. ஆயினும் அறத்தின் கூறுகள் சில காணப்படுகின்றன. அவை இயற்கை விருப்பத்தின் தூண்டல்களாகவும், சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவும் அமைந்தவை. நல்லது, கெட்டது ஆராய்ந்து பார்க்கும் பகுத்தறிவினால் ஏற்பட்ட பண்புகளல்ல அவை. ஆயினும், அவை மனிதனிடத்தில் தோன்றியிராவிடில் அவன் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்திருப்பான். எனவே மனித குலத்திற்குச் சிறப்புக் குணமாக விளங்குவது அறம் என்பதும், அதன் மூலத் தத்துவங்கள் மனித வரலாற்றின் முதல் நிலையிலேயே தோன்றின என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன”¹⁰ என்கிறது கலைக்களஞ்சியம். இக்கருத்துகள் அறத்தோடும் அறம் சார்ந்த இன்னபிற நெறிகள் தொடர்ந்து மனித சமுதாயத்தில் உருவாக்கி வந்துள்ள முறையினையே காட்டுகிறது. இல்லையெனில், எந்தக் கோட்பாட்டினை வைத்து இலக்கியங்கள் உருவாகியிருக்க முடியும்?. அடிப்படைகளில்லாத அறமோ நெறியோ உருவாகிட, ஏதுக்களின்றி எவற்றையும் சாராது அவை உருவாகியிருக்கவே முடியாது. சிக்கல்கள் நிறைந்த வாழ்முறைகளில் அதை அவிழ்ப்பது கூட நெறிசார்ந்த வழிகளில்தான் நிகழ்ந்திருக்க முடியும். இல்லையெனில் பொறுமையற்ற நிலையில் கோபதாபங்களுக்கு ஆளாகி, அவை தோன்றுவதற்குத் தடைகற்களாக ஆகியிருக்க முடியும். இங்குதான் மனித முயற்சியும் விடாத பற்றுள்ளமும் ஒன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அதைப் பின்தொடர வேண்டும் என்ற நேயமும் பயிற்சியும் கைகொடுத்திருக்க வேண்டும். பண்புகளோ நாகரிகமோ சமுதாயத்தில்

எப்படி ஒரு வழக்கமாகிப் போனதோ அதன்வழியே நெறிசார்ந்த பண்புகளும் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்றங்கண்டிருக்க முடியும் எனலாம்.

அறம்: பண்பும் பயனும்

நெறியில் தலையாயதாக விளங்குவதை அறநெறியாகக் கூறலாம். இந்த அறநெறிதான் மற்ற வாழ்க்கை தொடர்பான அனைத்து நெறிகளும் உருவாகக் காரணமாக அமைந்திருக்க முடியும். இதனால்தான், மனிதனும் அறமும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை இன்றுவரையிலும் கண்டிருக்கின்றன.

இலக்கியங்கள் மனிதனின் எண்ணற்ற வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் படிப்பினைகளையும் எடுத்தியம்புகின்றன. தொய்வுற்றுக் கிடந்த மனித வாழ்க்கை முன்னேறிச் செல்ல, மனிதவாழ்வை நல்வழிப்படுத்தவும் அதைத் திறன்மிக்கதாகவும் வலிமையான ஆற்றல் கொண்டதாகவும் இலக்கியங்கள் வழியாக அறநெறி படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விலக்கியங்கள் சமூகத்தின் நல்லனவற்றைப் பாடுபொருளாகவும் அல்லாதனவற்றை இடையிடையே களைகளாகவும் படைத்துவிடுகின்றன. ஆற்றல் மிக்க ஒன்றை வளர்த்தெடுக்கக் களையெடுத்தலின் வழியில்தான் அது சமூகத்திற்கு ஆக்கம் தரும் ஒன்றாக மாறுவதற்கு வழியேற்படும் என்பதையும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டத் தவறவில்லை.

மக்களிடத்து நிலவும் சமூகக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கான நிறுவனமாகக் குடும்பம் விளங்குகிறது. இந்நிறுவனத்தின் முக்கியத் தூண்களாக விளங்குவது களவு வாழ்க்கையும் கற்பவாழ்க்கையும் ஆகும். தனிமனித உணர்வுகளைச் சமூகத்திற்காகக் கட்டுப்படுத்தும்போதுதான் நிறுவனமயமான குடும்பம் உருவாக முடியும். இல்லையெனில், குடும்பத்தில் ஒத்த கருத்தும், அறநெறி சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களும் உருவாகாமல் அக்குடும்பமே சிதறுண்டுபோகும். இச்சிதைவிலிருந்து குடும்பத்தைக் காப்பதற்கு ‘நெறி’யானது முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. “கற்பு வாழ்வில்

ஆற்றியிருத்தல், விருந்தோம்பல், கணவரைப் பேணுதல் போன்ற குடும்ப இலக்குகள் சமூக நெறிகளாகவே காணப்படுகின்றன. இந்நெறிகளை மரபு வழியாகக் குழந்தைகள் தம் தாய் தந்தையரிடமே கற்கின்றனர்”.¹¹

கற்பென்னும் கேடயம்

ஒருகட்டத்தில் சமூகம் குடும்பத்தினை முழுக்கச் சுமக்கக்கூடிய பொறுப்பினை பெண்களிடமே விட்டுவிடுகின்றன. ஆணுக்காகக் காத்திருப்பதில் தொடங்கி குடும்ப நிகழ்வுகளில் பெண்களில்லாமல் குடும்பத்தில் ஏதும் நிகழ்வதில்லை என்ற கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள் பெண். குடும்ப நலத்திற்கு இச்சமையானது பெண்களுக்கு ஒருபுறம் பாரத்தைத் தந்தாலும் சமூகத்திற்கு அதுவே பற்றுக் கோடாகவும் கேடயமாகவும் இருக்கிறது. கடமைகளையும் கவலைகளையும் ஏன் துல்லியமான இன்பங்களையும்கூட சுமக்கக்கூடியவள் பெண் என்பதைச் சமூகம் அறிந்தே இருந்தது. இதன்உச்ச நிலைதான் ‘கற்பு’ என்ற காப்பினைப் பெண்ணுக்கு உரியதான பெருநெறியாகச் சமூகம் போற்றி வணங்கியது. “கற்பு, பெண்டிர்க்கு மானத்தைக் காப்பதாகும், பெண்டிர்க்குப் பெருமை தருவதோடு வீரத்தையும் கொடுக்கிறது. தன்நிலையில் தாழ்வு வந்துற்றபோது கற்புடைய பெண்டிர் வீரப் பெருக்குடன் வெளிப்படுவர்”¹² என்ற கருத்தானது கற்பு என்பதைப் பெண்களுக்கான கேடயமாகக் கருதுகிறது சமூகம். இக்கருத்திற்கு வலிமை சேர்ப்பதாக,

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின்.¹³

தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.¹⁴

ஆகிய இரண்டு குறள்களிலும் உள்ள ‘திண்மை’, ‘தகைசான்ற’ என்ற இரு சொற்களும் ‘கலங்கா நிலைமை’ என்று சொல்லப்படுகின்ற, வேறொன்றின்

மேல் மனம் மேவாமையாகிய நெறியிலும், தகைமை என்றும் குறிக்கப் பெறுகின்ற நன்மையோடு கூடிய புகழ் நீங்காமல் காத்து நிற்கின்ற நெறியாகவும் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். கற்பு என்பது தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதாகவும் புனிதம் பெற்றதாகவும் சமுதாயத்தால் கருதப் பட்டிருக்கிறது. “உலகின் பல பகுதிகளிலும் கற்பு விரும்பப்படுகிறது. சில நாடுகளில் கற்பு உடல் நலத்திற்காக என்றும், சில நாடுகளில் கற்பு சமூக நலனுக்காக என்றும் வற்புறுத்தப்பெறுகிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் அவைகளுக்கு மட்டுமல்ல, கற்பு வணக்கத்திற்குரியது எனப் போற்றப் படுகிறது”¹⁵ என்கிறார் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம். தெய்வ நிலை என்பதும் கடவுளுக்கு முன்னால் வழிபடுகிற நிலை என்பதும் புகழை நீங்கவிடாமல் பேணுதலும் சமூகத்தால் ஒன்றாகவே வைத்துப் போற்றப்பட்டதை மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோளின்வழி அறியமுடிகிறது.

சமூகத்திற்கான ஒரு நெறியை எடுத்துரைக்கும்போது, அந்நெறி தொடர்பான - இயைபுடைய பொருளையும் அதனோடு ஒப்புவைத்து எண்ணத்தக்க பற்பல சான்றுகளையும் தரல் வேண்டும். சங்க இலக்கியம் இந்நெறி குறித்துப் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் அதனோடு தொடர்புடைய வாழ்க்கைப் போக்குகளில் விளங்கும் வாய்மை, ஈகை, சான்றாண்மை, புகழ், பெருமை, மானம், விருந்தோம்பல், செயல்தூய்மை முதலிய எண்ணற்ற பொருளோடு பொருத்திப்பார்க்கிறது.

அறமும் நெறியும்

‘நெறி’யில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவது அறநெறியேயாகும் என்று முன்பே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அறம் என்பது பிறருக்கு உதவும் பொருள் சார்ந்ததாக விளங்கினும், அது பெரிதும் உள்ளத்தின்வழி சார்ந்த தூய்மையான பண்பினையே குறிக்கிறது. இல்லறத்திற்கு வேண்டிய அன்பே அறவாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக விளங்குகிறது. இந்த அன்பு உருவாக்கும்

அடக்கமானது இன்னபிற அறங்களுக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்து
இனியன இயற்றலுக்கும் செய்நன்றியறிதலுக்குமான மாண்புகளை
உருவாக்குகிறது.

அறநனி சிறக்க¹⁶

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும்¹⁷

அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த¹⁸

அறனும் அன்றே ஆக்கமுந் தேய்ம்¹⁹

அறத்தினுள் அன்பு நீ²⁰

திறவோர் செய்வினை அறவதுவாகும்²¹

அறம் தெரிந்து நாமுறை தேளம்²²

அறந்தலைப் பிரியா ஆறுமாற்றதுவே²³

அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை²⁴

என்று அமைந்துள்ள சங்க இலக்கியத் தொடர்களால் ‘நெறி’
உருவாக்கத்திற்கு அறமானது முதன்மை பெறுவதனை அறியமுடிகிறது.
மேலும், அறஞ்சிறக்கவும், அறத்தின் வழிப்படாதது வாழ்க்கை இல்லை
என்பதும், தெளிந்த அறமும், ஆக்கமானது அறமில்லாவிடில் தேய்ந்து
போகும் என்பதும், அறத்தினுள்ளே அன்புள்ளது என்றவாறு அறத்தின்
வழியதான நெறியினைச் சுட்டியுள்ளது சங்க இலக்கியம். அறநெறியினைப்
போலவே, மனிதவாழ்வில் ஒழுக்க நெறியானது மற்றொரு மேம்பாட்டினைத்
தரும் என்பதனை,

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க

நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.²⁵

என்ற குறளால், ‘பொய்யற்ற ஒழுக்க நெறியில் நின்று பயில்பவர்
நிலைபெற்ற நல்ல வாழ்க்கையை நீட்டித்து வாழ்வார்’ என்ற
தெளிவுறுத்துகிறார் திருவள்ளுவர்.

பொய்யில்லா வாழ்வும் நிலைபேறுடைய எண்ணமும் மக்களை நெறியின்பாற்படுத்தும் ஊடகமாக விளங்குகிறது. களவொழுக்கத்தில் அண்மையான இடத்தில் நிற்கும் தலைவனால், நமக்குண்டாகிய பழிச்சொல்லை அன்னை அறிந்தால் இற்செறிப்பாளென்று தலைவரிடம் கூறினால், அவர் உன்னைத் தம்முருக்கு அழைத்துச் செல்வாரோ? என்று தலைவியிடம் வினவிய தோழியின் மன ஓட்டத்தில், களவொழுக்கத்தின் இறுதி நிலையாக, அ.:து அறநெறியான இல்லறம் என்கிற நல்லறத்தில் முடியவேண்டும் என்று தலைவி வேண்டிக்கொள்கிறாள்.

.....

அலரே, அன்னை யறியின் இவண்உறை வாழ்க்கை
அரிய வாகும் நமக்கெனக் கூறிற்
கொண்டுஞ் செல்வர்கொல் தோழி உமணர்
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்
கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல்மடுத் துரறும் ஓசை கழனிக்
கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்
இருங்கழிச் சேர்ப்பிற்றம் உறைவின் ஊர்க்கே.²⁶

என்ற பாடலில் ‘நெறியிற் படுத்திருக்கும் ஆனிரை’யை உப்புவணிகர் கல்லுப்பின் விலைகூறிக் கூட்டமாகப் படுத்திருக்கும் ஆனிரைகளை எழுப்பும் வழி என்றவாறு ‘நெறி’யானது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதே வழியில்,

புலிபார்த் துறையும் புல்லதர்ச் சிறுநெறி²⁷

என்று குறிக்கப்பெறும் பூதனார் பாட்டில், தலைமகளைத் தலைமகன் கொண்டு தலைக்கழிந்தமை கேட்ட செவிலி பின்பு அச்செய்தியை நற்றாய்க்குக் கூறுகிறாள். நற்றாய் தன் மகளை ஒவ்வொரு பருவத்திலும்

வளர்த்த வளர்ப்பினை எண்ணிப் பார்த்துக் கலங்குகிறாள். ‘அணல் வீசுகின்ற காட்டிடத்தே காய்ந்து வாடுகின்ற, குட்டியை ஈன்ற புலியானது மிகுந்த பசியினையுடையதாக இருக்க, அதன் பசியைப் போக்கக் கருதிய ஆண்புலியானது மாலைப் பொழுதில் நெறியிற் செல்பவரைக் கொல்லும் பொருட்டுக் காத்திருக்கின்ற கானல் வழியே போனாளோ? என நற்றாய் தன் பெண் குறித்துக் கவலையுறுகிறாள். இங்கும் சிறுநெறி என்பது பரலும் முள்ளும் பயின்றிருக்கின்ற ‘சிறியவழி’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது நோக்கத் தக்கதாகும்.

கொடுஞ்சொல் ‘கழிக’ எனல்

பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிய பாடல் ஒன்றில் ‘அறநெறி’ என்பது பழைமை வாய்ந்த சொல் என்று குறிப்பிடுகிறான்.

.....

இறப்ப எண்ணுதி ராயின் அறத்தா

றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி

அன்ன வாக என்னுநள் போல²⁸

என்று காதலுடையவரை விட்டுப் பிரிந்தால் அது அறநெறி அன்று, தானே முன்வந்து பொருள்தேடப் பிரிய வேண்டும் என்று தலைவியிடம் சொன்னாலும், அவளோ அங்ஙனம் சொல்லிய அளவில் ‘கழிக’ என்று கூறுவாள்போல முகங்காட்டி, முன்னைய சொல் யாதாயிற்று? என வினவுவாள் போலக்காட்டி நிற்கிறாள்; இது ‘பொருள் தேடப் போக வேண்டாம்’ என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் கொடுமையானது என்று எண்ணுகிறான் தலைவன்.

தலைமக்கள் களவு, கற்பு ஆகிய இருநிலையிலான வாழ்க்கையில் வேற்றுமை அல்லாத நட்பினராகத் திகழ்கின்றனர். களவிற்பத்தின் போதும், பிரிவிடை ஆற்றா நிலையிலும் பிற மகளிரிடத்துக் காணப்பட்ட பிணக்குகளிலும் என இன்னோரன்ன நிலைகளிடத்தும் வேறுபாடுகள் கொள்ள இடமிருந்தும், அவர்கள் இணைபிரியா மனத்தினராகவே விளங்குகின்றனர். காரணம் ஒரு முறை மனத்திற்குள் ‘கள்ளம்’ புகுந்துவிட்டால் பின் அதிலிருந்து எவர் மனமும் மீண்டு வர இயலாது. ஏழையானாலும் நேர்மையாளனாக இருந்தாலும் நல்லவனாக விளங்கினாலும் இக்கள்ளம் மனிதனை அவனிடமிருந்து வேறு பிரித்துவிடும். ஆதலால்தான் சங்க இலக்கியப் பாத்திரங்களில் கருத்து வேறுபாடுகள் பல தோன்றுவதற்கு இடமிருந்தும் அவ்வவ் பாத்திரங்கள் அறநெறிசார்ந்தன வாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கை நெறிகளின் சீரும் சிறப்பும் வாழுங்காலத்திலும் அஃது எடுத்துரைக்கும் ஆழமான நெறிசார்ந்த அறக் கருத்தினையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் விளங்கும் மாந்தர் நல்ல மனிதர்களாகவும் ஒப்புக்காக இல்லாது ஆழமான வாழ்க்கையின் உட்பொருளை விரித்துரைக்கும் பாங்கினைக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம்.

அகநானூற்றில் எருமை வெளியனாரின் பாலைத்திணைப் பாடலொன்று ‘நான்வேறு; நீ வேறு அல்ல’ என்பதனை நிறுவுகிறது.

.....

ஆறன் றென்னா வேறல் காட்சி
இருவேம் நம்படர் தீர வருவது
காணிய வம்மோ காதலந் தோழி.²⁹

என்ற இப்பாடல் தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிகிறான்; குறித்த பருவத்தில் அவன் வாராமையால் ஒவ்வொரு பருவத்தையும் கண்டு, அழகும் இளமையும் கழிந்துபட நிற்கின்ற தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாக

அமைந்துள்ளது. ‘தலைவனைக் காணாது அழகு அழிய அச்சங்கொண்டு இரங்கத்தக்கவளாக விளங்கினும், ஒருவர் செய்வது நெறியன்று என்று எண்ணாத வேற்றுமையற்ற அறிவினையுடைய நம் இருவருடைய வருத்தம் நீங்குதற்குக் காரணமாக விளங்கும் நம் தலைவர் வருவதனைக் காண எழுந்து வருவாயாக’ என தலைவியை அழைக்கிறாள் தோழி.

நல்லாறும் பொய்ம்மையும்

சமூகத்திற்காக இலக்கியம் படைக்கப்படும்போது அதில் நல்லனவும் அல்லாதனவும் இடம்பெறுவதனைக் காணலாம். நல்ல செயற்பாடுகளுக்குப் பெரிதும் அழுத்தம் கொடுப்பதே, மிகுதியும் அல்லாதனவும் பொய்ம்மையுமேயாகும். இதனால், இலக்கியம் தான் சொல்லவந்த கருத்தினை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்ய இயலும். இலக்கியம் பயில்வோருக்கு வாழ்க்கையின் கருத்துகளைக் கொண்டு சேர்க்க, ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளரால் கையாளப்படும் உத்திகளாக தருக்க முறையினாலான தடைவிடைகளை உடையதாக்கிப் படைப்பதே ஒரு சிறந்த படைப்பாகும். ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி தன்னுடைய அனுபவத்தைப் படைப்பில் கொண்டுவரும்போது, அது வாசகனின் அனுபவத்தோடு ஒன்று கலந்ததாகவும், அல்லது அவ்வாசகன் அறியப்பட்டிராதவற்றை அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் புதுமையான வகையில் சொல்லப்படுவதாகவும் அமைய வேண்டும். மேற்குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துகள் அனைத்தும் சங்க இலக்கியம் பயில்வோர் அனுபவித்த அனுபவங்களாகக் கருத இடமுண்டு.

கலித்தொகை மேற்குறித்த அனுபவக் காட்சியொன்றை விளக்குகிறது.

ஆறு விலங்கித் தெருவின்கண் நின்றொருவன்

கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் பண்புணராந்

தேறல் எளிதென்பாம் நாம்³⁰

எனத் தலைவி தோழியிடம் ‘நல்ல நெறியிலிருந்து பிறழ்ந்து தெருவில் நின்று கூறும் ஒருவனின் கூற்றை, உண்மையெனக் கொண்டு, அதன் இயல்புணராமல் நாம் இருத்தலாகாது’ என்கிறாள். ஒரு செயலைத் தேர்ந்து தெளிதல் என்பது வாழ்க்கை நெறியாக, தலைவி தோழியிடம் உணர்த்துவது மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும்.

அறநெறியல்லாதவற்றைத் தடுக்கத் தீய மொழிகள் குறுக்கீடு செய்யும் என்பதனைக் கலித்தொகையில் பரக்கக் காணலாம்.

ஆறல்ல மொழிதோற்றி யறவினை கலக்கிய

தேறுகண் நறவுண்டார் மயக்கம்போற் காமம்³¹

என்று கள்ளின் தள்ளாமையைக் காமத்தின் மயக்கத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள் தலைவி. “தோழீ! அறநெறியல்லாத தீமொழிகளைத் தம்மிடத்தே தோற்றுவித்து அறமாகிய தொழில்களைத் தம்மிடத்துத் தோற்றாமற் கலக்கவேண்டித் தெளியுங் கள்ளையும் நறவையும் உண்டார்களுடைய உலகியல் கெட்ட மயக்கம்போல நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம், உலகியல் தப்பி வேறோர் பகுதியாய் விட்டதோ?”³² என்கிறாள்.

நறவாகிய ‘கள்’ குறித்து கள்ளுண்ணாமை பகுதியில் திருவள்ளுவர் அருஞ்சொற்களைத் தந்து விளக்குகிறார். “உட்கப் படாஅர் ஒளிழப்பர், உண்ணற்க கள்ளை, சான்றோர் முகத்துக் களி, கள்ளென்னும் பேணாப் பெருங்குற்றம், பொருள் கொடுத்து மெய்யறியாமை, நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர், கள்ளாற்றிக் கண்சாய் பவர், களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக, களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல், கள்ளுண்ணாப் போழ்திற் களித்தானை”³³ போன்ற கடுஞ் சொற்களால் கள்ளுண்டு களிப்பவர்களைச் சாடுகிறார் திருவள்ளுவர். காமத்தையும் கெட்ட மயக்கம் தரும் கள்ளையும் ஒன்றாக்கிப் பார்க்கும் போது, அன்பின் ஐந்திணையில் விளைந்த

காமத்தினைப் போலன்றி, நெறிகளைத் தாண்டிய வாழ்முறைகளோடு தொடர்புடையதாக மேற்குறிப்பிட்ட ‘காமம்’ விளங்குவதை அறியலாம். ஆனால், இந்தக் காமத்தினை வேறொரு வகையான இன்பந்தருவதாக ஓர் உவமையின் வழியில் தெளிவுபடுத்துகிறார் திருவள்ளுவர்.

உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலால்

கள்ளினும் காமம் இனிது.³⁴

என்றும்,

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்

கள்ளிற்கில் காமத்திற் குண்டு.³⁵

என்றும் கள்ளிற்கு இல்லாத பெரும் பேற்றினைக் காமத்தின்பாற் சார்த்தி அதைப் போற்றுகிறார் திருவள்ளுவர்.

தலைமகன் களவிலும் கற்பிலும் இயற்கையாக ஊற்றெடுக்கின்ற அன்பின் வழியினதான காமத்தினை, தலைவியிடமிருந்து நுகர்கின்றான். தலைமகன் சிறைப்புறத்தே இருக்கும் பொழுது தோழிக்குச் சொல்லுவதைப் போல, தலைவி தலைவனிடத்தில் சில சொல்லியும் சொல்லாத சேதிகளாக மறைபொதிய பேசவும் அல்லது பேசாமலேயே எண்ணற்ற காதலுரைகளை நிகழ்த்தவும் செய்கிறாள். ‘மழையையே தன் கூந்தலிடத்து கொண்ட நீலமணிபோன்ற அழகிய கூந்தலைப் பிடறி மறையப் பின்னே கோதி அக்கூந்தல் தொகுதியைப் பிழிந்துவிட்டு, விழிகள் செல்லமுடியாதபடி பின்னிக்கிடக்கும் இச்சுரத்தின் நெறியினை, நீவீர் முன்பு அறிதலும் செல்வீரா என்று பரிவுற்று வினவுவாரைப் பெறின் நமக்கு அது அரியனவாம்; அதை யாம் பெற்றிலோம்’ என்கிறாள் தலைவி. மேலும் அவள், ‘அவர் நம்மை வருத்த வேண்டும் என்னும் கருத்து

இல்லாதிருக்கவே, தமது காரியமாகிய களவிற்பத்திலே ஒழுகவே, நாம் வருந்தும்படியாகிவிட்டது' என்று புலம்புகிறாள்.

துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியுஉ
நெறிகெட விலங்கிய நீயிர் இச்சுரம்
அறிதலும் அறிதிரோ என்னுநர்ப் பெறினே.³⁶

என்ற பாடலில், தலைவர் நமது நலம் நுகர வந்து களவொழுக்கமாகிய வழியிலே விழுந்து, இதனை விட்டுவிட்டு வரையவும் மாட்டாது, இக்களவொழுக்கினை நுகரவும் மாட்டாது துயரப்படுகிறார். இத் துயரத்தினால் நாம் வரைய முயலும் முயற்சிகளில் அவர் ஊரெல்லாம் அறியும்படிச் செய்தார் என்று அலைக்கழிகிறாள் தலைவி.

தலைமக்கள் பண்புகள்

“மனிதன் ஐம்புல நுகர்ச்சியாளன். நுகர்ச்சி வரம்பிகவா அவாவுடையது. அவாவினை அடக்கி வாழ முற்படுவோர் வாழ்வில் வெற்றி பெறுவர். நுகர்ச்சியைத் தான் மட்டுமே நுகரத் துடிக்காது தன்னொத்த மக்களனைவரும் பகிர்ந்து நுகர விழைபவர் உயர் பண்பாளராவார்”³⁷. இப்பண்புகளை மக்கள் பெறுவதென்றால் அது பழங்காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அவர்களிடத்து விளங்கி வந்ததொன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும். மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே மக்களிடையே பழமொழிகள் தோன்றி, அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட பழமொழிகள் உருவாவதற்கு இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மக்களிடையே நிலவிவந்த பழக்க வழக்கத்தினால் பண்பாடுகள் உருவாகியிருக்க முடியும். இப்பண்பாடுகள் தான் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை அமைத்து வழங்கும் சட்டகமாக விளங்குகின்றன. தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில்

பன்னூறு உண்மைகள் புதைந்து கிடப்பதும் அது காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடாமல் உண்மையானது ஒரே நிலையில் நின்று நிலைத்திருப்பதும் நீட்டித்த இலக்கியங்களை இச்சமூகத்திற்கு உருவாக்கித் தந்திருப்பதால்தான்.

பண்பில்லாதவர்கள் பெற்ற செல்வத்தினை எவருக்கும் பயன்படாத தொன்றாகும் என்பதனை,

பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்

கலந்தீமை யால்திரிந் தற்று.³⁸

என்கிறார் திருவள்ளுவர். பெருஞ்செல்வம் இருக்கும் இடத்தில் எத்தகைய பண்பு அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதனை இக்குறள் நிறுவுகிறது. பண்பில்லாதவன் பெற்ற செல்வம் கெட்ட பாத்திரத்தின் குற்றத்தால், பால் திரிந்து விடுவதைப் போலக் கெடும் என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறது.

உயிரிரக்கம்

எல்லா உயிரிடத்தும் இரக்கம் காட்டுவது ஒரு பெரிய மனிதப் பண்பாகும். மக்கள், கல்லாத பிற உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் காட்டுவது பண்பாட்டில் மிகச் சிறந்த கூறாகும். ஒருவன் பெற்ற செல்வமானது பிறர் துன்பத்தைத் துடைக்கின்ற கருவியாகவும் விளங்க வேண்டும். இதை,

நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வம் அன்றுதன் செய்வினைப் பயனே

சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சம் பண்பின்

மென்கண் செல்வஞ் செல்வமென் பதுவே.³⁹

என்ற பாடல் செல்வத்தின் தன்மையைச் சுட்டுகிறது. ‘அரசராலே மாராயம் பெறுவதும், தேர்ந்த தேர், குதிரை, யானை முதலியவற்றைப் பெறுதலும்

உண்மையான செல்வம் இல்லை; அது வினைப்பயனாக விளைந்ததாகும். உயர்ந்த செல்வம் என்பது ஒருவருக்கு உண்டென்றால், அது தம்மை அடைக்கலமாகக் கைப்பற்றியவர்க்கு உண்டான துன்பத்தைத் துடைப்பதற்கும் அவரைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவதற்குமே பயன்பட வேண்டும்; அத்தகைய செல்வம் தான் சான்றோர் போற்றும் செல்வமாகும்; அது உருவாக்கும் பேறுதான் மனிதனுடைய மிகச் சிறந்த பண்பாடாகும் என்கிறாள் தோழி.

வாழ்வியல் நெறியின் வார்ப்புகள்

இல்வாழ்க்கை என்பது மக்களின் அன்பு வாழ்வுக்கும் அருள் நெறிக்கும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தும் நற்பண்புகளுக்கும் புகலிடமாக விளங்க வேண்டும். இவை குறித்து கலித்தொகைக் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள் நோக்கத்தக்கனவாக விளங்குகின்றன.

ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
 போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
 அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
 நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
 முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்
 பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்⁴⁰

என்றவாறு இல்வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு உரித்தான பண்பு நலன்கள் எல்லாம் மக்கட் பண்பாகும் என்று விளக்குகிறது கலித்தொகை. ஆற்றுதல் முதலாகப் பொறை வரையிலான பண்புருவங்கள் சங்க இலக்கியங்களில்

விளைந்துள்ள நல்ல நெறிகளை அளந்தறிவதற்கான நல்ல தடயங்களாக விளங்குகின்றன.

பண்பாட்டு நெறியும் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளும்

மக்கள் வாழ்வில் நடைபெறும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில், விளையும் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலும், பிறர் செய்த துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளுதலும் உள்ளத்தின் பண்பாடாகவே விளங்குகிறது. தனிமனிதன் தன்னுடைய வளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தைக் காட்சிப் படுத்தலிலும் பல்துறை வளர்ச்சியின் அடிப்படையிலும் நாகரிகம் அமைகிறது. உடல் தூய்மை மட்டுமல்லாது உள்ளத்துத் தூய்மையும் வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கைப் பாங்கினை நாகரிகம் எனலாம்.

“அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட உள்ளப் பண்பாடும் ‘நாகரிகம்’ எனப் போற்றப்படுவதும் பொருளையும் இன்பத்தையும் அனுபவிக்கும் வாழ்க்கை முறையும் நாகரிகம் எனக் கருதப்படுவதும் தெளிவாகின்றன”⁴¹. உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கின்ற பண்பாடும் உணர்ச்சிக் குவியல்களும் இணைந்து மனிதமனத்தில் மாட்சிமையைப் புலப்படுத்தும் அகவாழ்க்கைக் கூறுகளும், வளத்தினை மையப்படுத்தி நிற்கும் புறவாழ்க்கைக் கூறுகளும் இணைவதை நாகரிகம் என்று கருதலாம். இந் நாகரிகம் உருவாக்கும் பண்பாட்டு அடிப்படைகளுக்குப் பல படிநிலைகள் காணப்படுகின்றன. “தனிமனிதனுடைய உணர்வுகளும், செயல்களும், பழக்க வழக்கங்களும் பண்பட்டு வளர்ச்சியுறுதலும் ஒரு நிலை; தனிமனிதர்கள் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்வதால் உருவாகும் சமூகங்களின் பண்பட்ட முன்னேற்றம் மற்றொரு நிலை; சமூகங்கள் பல சேர்ந்து ஒரு சமுதாயமாகப் பின்னிப் பிணைந்து இயங்கும்பொழுது உருவாகும் வாழ்க்கை நெறி, பழக்கவழக்கங்கள், கலையுணர்வு, சிந்தனை முதிர்ச்சி ஆகிய அனைத்தும் இணைந்து

ஒருவகைச் சமுதாயச் சிந்தனையாக வெளிப்படுவதே பண்பாடு என்பது மூன்றாவது நிலையாகும்”⁴² என்கிறார் டி.எஸ். எலியட்.

இந்தப் பண்பாட்டு நிலையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே தம்முடைய எண்ணத்திலும் வாழ்விலும் வாழ்ந்தவர்களாக சங்கத் தமிழர்கள் விளங்கினர். அகத்தில் தோன்றி வளர்ந்து வளர்ச்சியுற்ற வாழ்க்கை நெறியை நாகரிகம் என்று கருதியும், ஒரு மனிதன் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் முழு நிறைவான வாழ்நிலைகளை அடைவதற்கான முயற்சியின் பயனாக அமைவதே பண்பாடாக விளங்குகிறது. “சங்க காலம் முதற்கொண்டே, தமிழ்ப் பண்பாடு மனிதநல நோக்குடையதாகவே இருந்து வருகிறது. மனிதன் ‘மண்ணில் நல்ல வண்ணம்’ வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவதற்கும், உதவி செய்வதற்கும் நிறுவப்பட்டவையே சமுதாய நிறுவனங்களாகும் என்பதைச் சங்ககாலச் சான்றோர் நன்கு உணர்ந்து இருந்தனர்.”⁴³

களவும் கற்பும்: பொது அறமும்

தலைமக்களின் அகவாழ்வானது பாலுணர்ச்சியினால் மட்டுமே அமைந்து விடாது. பிற மக்களிடத்து பரிவு, அருள் என்ற இன்னோரன்ன பண்புகளைக் கொண்டு, தொண்டு புரிதலுக்கு உரிய மனப்பக்குவத்தின் வழியில் உருவாகும் பண்பாடே சிறந்த பண்பாடு என்று சங்க இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. களவிலும் கற்பிலும் விளங்கி நிற்கும் பண்புகளையும் தனிமனித நிலையில் விளைந்த பண்புகளையும் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் உருவாகியுள்ள பண்புகளையும் ஒருங்கே கொண்டவர்களாக தலைமக்கள் விளங்கினர். இவர்களுக்குத் தனிமனிதப் பண்புகளின் வழி உருவாகும் சமூகப் பயன்கள் மக்களுக்கான பொதுப்பண்பாட்டினை உருவாக்குகின்றன. “சங்ககாலத் தமிழருடைய

வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து நோக்குகின்ற போது அதில் மூவகை இயல்புகள் முனைப்பாக உள்ளமை புலனாகின்றன. இவ்வுலக வாழ்க்கையை நிலையானது என்னும் எண்ணப் போக்கு முதல் காலக்கட்டத்தில் தமிழரிடம் மேலோங்கி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. அக்காலத்தில் போரும் காதலுமே வாழ்வின் சிறப்புமிகு நோக்கங்களாகக் கருதப்பட்டன. எனவே, இலக்கியத்தின் பாடுபொருள்களாக அகமும் (காதல் வாழ்வும்) புறமும் (வீர வாழ்வும்) பெரிதும் போற்றப்பட்டன. இவ்விரு இயல்புகளும் ஒருவகைப் புலன்நுகர்வு இன்ப நாட்டத்தையும், புகழ் வெறியையும் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களாகப் பண்டைத் தமிழர் கொண்டிருந்தனர் என்பதையே பறைசாற்றுகின்றன”⁴⁴ என்ற பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்களின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க அகப்பாடல் மரபுகள் புதிய பார்வையோடு பார்க்கப்படும் இக்காலகட்டத்தில், ஜி. ஜான் சாமுவேல் கருத்து நோக்கற்பாலதாக உள்ளது. “செந்நெறிபாடல்கள் (classical poems) வரையறுக்கப்பட்ட மரபுகளை ஒட்டிப் பாடப்பட்டனவா அல்லது மரபுகளாகப் போற்றப்பட்டு வந்த சில நெறிமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடுக்கப் பட்டனவா என்பனவெல்லாம் ஆய்விற்குரியன. இப்பாடல்களில் எங்கும் கவிஞனின் தன்னுணர்ச்சிக் கூறுகள் இடம்பெறவில்லை என்பது தெளிவு. படைப்பவனின் சொந்த அனுபவங்களோ, வெற்றி தோல்விகளோ, வாழ்வின் ஏற்ற இறக்கங்களோ, ஏக்கத் தவிப்புகளோ, மகிழ்வுணர்வுகளோ நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படுவது போன்று இவை அமையவில்லை. எனினும், இப்படைப்புகளின் தோற்றத்திற்கு அவை ஓரளவு தூண்டுகோளாக அமைந்திருக்கலாம் என்பதை மறுக்கமுடியாது”⁴⁵ இத்தூண்டல்கள் ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கு இடையேயும் தனிமனித நிலைகளில் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருப்பினும், ஒரு பொதுப்பண்பு நிலையில்

தன்னுணர்ச்சியைப் பாட்டிற்குள் அமைக்காது பாத்திரவுணர்ச்சியைப் பேரளவில் பெய்து, சங்கக் கவிதைகள் யாக்கப்பட்டுள்ளன என்று கருதலாம். களவு வாழ்க்கையில் உள்ள பண்பின் திறத்தினை அகநானூறு கோடிடும் திறத்தினை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டலாம்.

நிலாவின் இலங்கு மணல்மலி மறுகின்
 புலாவஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
 ஊரென வுணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து
 இன்னா உறையுட்டு ஆயினும் இன்பம்
 ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாள்
 தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி
 வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப
 பொம்மற் படுதிரை கம்மென உடைதரும்
 மரனோங்கு ஒருசிறைப் பலபா ராட்டி
 எல்லை எம்மொடு கழிப்பி எல்லுற
 நல்தேர் பூட்டலும் உரியீர் அற்றன்று
 சேர்ந்தனிர் செல்குவி ராயின் யாமும்
 எம்வரை அளவையிற் பெட்குவம்
 நும்ஓப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே.⁴⁶

என்ற இப்பாடல் தலைமகனின் குறிப்பினை அறிந்த தோழி, தலைவனுக்குக் கூறியதாக விளங்குகிறது. ‘நிலாவினைப் போல காட்சிதரும் மணற் குவியலின் தெருவிலுள்ள, புல்லால் வேயப்பட்ட குடிசைகளையுடைய, புலால் நாற்றமடிக்கும் ஓர் ஊர் என உணராதவாறு, எம்மூர் சிறுமையினைதாய் விளங்குகிறது. இவ்வூர் நீரால் சூழப்பெற்றும் பொலிவில்லாத உறைவிடத்தினை உடையதாக இருப்பினும், ஒரு நாள் தங்கியிருந்தார்க்கும், தங்கியிருப்பவர் தன் ஊரையே மறந்துவிடச் செய்யக்கூடிய பண்பினை உடைமையால், நீ எம்மூருக்கு வந்து

செல்வாயாக' என வேண்டுகிறாள் தோழி. இவ்வேண்டலில், 'வசதிகளற்ற ஊராயினும், இயன்ற அளவில் யாம் பேணிப் பணிவிடைகள் செய்வோம்' என்ற பண்பினை அடையாளப் படுத்துகிறாள் தோழி எனப் புரிந்து கொள்ள ஏதுவாகிறது.

காதலர் உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் உண்மையான அன்பின் திறத்தையும் உயரிய பண்பின் உறுதிப்பாட்டினையும் கூடல், பிரிதல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் ஐவகைப் போக்குகளையும் வாழ்க்கைத் தளங்களையும் பழந்தமிழர் போற்றி வளர்த்துள்ளனர். இஃது அறத்தின் வழியதான பண்பாடாக விளங்குகிறது. சிறந்த பண்பு ஒருவனுக்கு உருவாக அறம்தான் அடிப்படைகளை அமைத்துத் தருகிறது. இவ்வறம் குறித்து மணிமேகலை நூல், தாம் கொண்டிருந்த கொள்கைகளைத் தெளிவுறுத்தும்.

அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவாது இதுகேள்! மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது

கண்டது இல்⁴⁷

என்ற அறங்குறித்த அறவுரைகள் வாழ்க்கைக்குரிய அரிய பண்பாக, உணர்ச்சிகளைப் பண்படுத்துவதற்கும் சிறந்ததான பண்புகளை வளர்த்தெடுப்பதற்கும் ஒரு கருவியாக விளங்குவதை அறியலாம். மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற விரிந்த அனுபவங்கள் அகச் சார்பாகவும் புறச் சார்பாகவும் மாறி, வாழ்க்கைப் பண்புகளை அதன் தேவையை மனித சமுதாயத்திற்குள் உருவாக்குகின்றன. இப்பண்புகள் வாய்மையாக, தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவருக்கும் மேன்மையினைத் தரக்கூடியதாகவும் விளங்குவதை அறியலாம். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தலைமக்கள் களவுக் காதலின் உறவுகளைப் பிற பாத்திரங்களாக விளங்கும்

தோழி, பாங்கன் முதலானவர்கள் பிறவுயிர்களுக்கு அறமாகக் கருதக்கூடிய உதவிகளைச் செய்கின்றனர்.

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின் ஆகும்⁴⁸

என்கிறது அகநானூறு. பிழையான வழியில் செல்லாத வாழ்க்கையும், பிறர் மனையிடத்துச் சென்று நில்லாத மேம்பாடும் ஆகிய இரண்டும் பொருளின் ஆயது என்று சுட்டுகிறது அகநானூறு. மேலும்,

அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்

தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்

பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்⁴⁹

என்றவாறு, இல்லறமும் பொருளும் வழுவாத வகையினை ஆராய்ந்து, தனது தகுதி என்ன என்பதனை உணர்ந்து, அதன் பின்னர்தான் தான் கருதியதை முடித்தல் வேண்டும் என்று சுட்டுகிறது அகநானூறு. இல்லறத்தில் பொருளும் எண்ணத்தில் தெளிவும் உள்ளோரிடத்தில் தான் பண்புகள் மேலோங்கி நிற்கும் என்று தெளிவுறுத்தப்படுகிறது. காதல் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளோடு உயர்ந்த ஒழுக்க நெறிகளையும் அறநெறிகளையும் வாழ்வியல் முறைகளையும் இல்லறத்தில் தலைமக்களின் பண்புகளை வரையறுக்கும் கருவிகளாக மாறுகின்றன.

இயற்கையை நேசிக்கும் பண்பு

களவில், தலைவனைக் கண்ட தலைவி என் தொடி கழன்றன என்கிறாள். இவள் அவன் குறித்த நேசிப்பில் ஒருபக்கச் சார்பிருப்பதாகப் புரிந்துகொண்டதும், அவன் இதற்கு உடன்பட்டு ஏதும் கூறாத போது, என் கருத்தானது பண்பில்லாததாகும் என்று கருதுகிறாள் தலைவி.

கண்டுங் கழல்தொடி வலித்தவென்

பண்பில் செய்தி நினைப்பா கின்றே⁵⁰

என்று தன்னையே நோக்காட்டுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்கிறாள் அப்பெண்.

ஓர் இல்லத்தில் வாழுகின்ற பெண்மக்கள் இயற்கையை விரும்பி நிற்கின்ற பண்பினராக விளங்குவது வாழ்க்கை நெறியில் குறிப்பிடத் தக்கதாக விளங்குகிறது. களவினை மேற்கொண்டு, நாம் உரையாடி நிற்கின்ற இந்தப் புன்னையின் நிழல்தர, அது வேரூன்றி முளைத்து வருகையிலே, அதற்கு நெய்கலந்த பாலைத் தண்ணீர் போல ஊற்றி வளர்ந்தது என்று தலைவனிடம் சொல்லி, ‘இப்புன்னை உன்னைவிடச் சிறந்தது என்றும் உன் தங்கை என்றும் சொல்லி உனக்கு இணையான தகுதி கொண்டது என்றாள் என் தாய்’ என்று தலைவனிடம் குறிப்பிட்ட தலைவி, இப்புன்னைமர நிழலில் ‘நும்மோடு உரையாடுதற்கு யாம் வெட்கமடைகிறோம்’ எனச் சொல்லி, ‘நும்மோடு நகையாடுவதற்கு இவ்வெளியிலே வேறு நிறைந்து நிற்கின்ற மரத்தின் நிழல்கள் உள்ளன’ என்கிறாள். இப்பண்பு, கருணைக்குக் குறியீடாக விளங்குவதை அறியமுடிகிறது. தலைவி, அவனின் இல்லம் புகுந்து எவ்வாறெல்லாம் பண்பொழுக வினைபுரிவாள் என்று நினைந்திட தலைவனுக்குத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய அருட் பார்வை இயங்குதினைப் பொருட்களாக விளங்கும் நிலத்தினைப் பொருள்களோடு ஒன்றி அவற்றை அவற்றிற்குரிய பண்புகளோடும் இயல்புகளோடும் பொருந்த தம் வாழ்வும் இயற்கையோடு இயற்கையாக, எல்லா உயிர்க்கும் இரங்கும் உயிரிறக்கம் கொண்டவளாக இணைத்துப் பார்க்கும் வகையில் தலைவி படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

நின்ற சொல்லர்

காதலர் நெஞ்சம் எதற்கும் அஞ்சாத தன்மை வாய்ந்ததாகும்.

“மண்கழலினும் கடல் பொங்கினும் மலை பெயரினும் விண் வீழினும் அரசு

விதிப்பினும் மக்கள் எதிர்ப்பினும் வருவது வருக என்று அச்சம் அறியர்”⁵¹
 என்று தலைமக்களின் நெஞ்ச உறுதியை எடுத்துக் கூறுகிறார் வ.சுப.
 மாணிக்கனார். இரவுக்குறியினிடத்து தலைவன் வருகையை எண்ணி
 ஏதாகிலும் தீமை அவர்க்கு நேர்ந்துவிடுமோ என்ற தலைவியின் உள்ளத்தில்
 பதற்றமும் அதே நேரத்தில் துணிவும் மனதுள் படர்ந்த நிலையில், மீண்டும்
 அவள் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்புகிறாள். தலைவனது இனிய
 பண்புகளையும் கருணையும் மனத்துள் கொணர்ந்து அச்சம் நீங்கி
 மகிழ்ச்சியுறுகிறாள். காதலின் இனிமையையும் சிறப்பையும் உணர்ந்து
 அவனை வியந்து போற்றுகிறாள் தலைவி.

நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
 என்றும் என்றோள் பிரிபறி யலரே
 தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
 சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
 புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை.⁵²

என்று தலைவனை வாய்மையுடையவனென்றும், இனிமையுடையவனென்றும்
 குணத்தில் எக்குரையுமில்லாதவனென்றும் அவனைப் பாராட்டுகிறாள்
 தலைவி. குறிஞ்சி நிலத்தில் கைகோளாக விளங்கும் கற்புநிலையினை
 இடையறாது ஒழுகும் வாய்மை வாய்ந்தவளாக இத்தலைவி இப்பாடலில்
 படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

அகப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களான களவும் கற்பும் தலைமக்கள்
 வாழ்வில் விளங்கியமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் படம்பிடித்துக்
 காட்டுகின்றன. களவு நெறியும் அதைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த உடன்போக்கும்
 பெரியோரிடத்தில் கோபச் சின்னங்களாக விளங்கினாலும், பின்னர் அதுவே
 நெறியாகிப் போனதால் இச்சமூகமும் அதனை நெறியாகவே ஏற்றுக்
 கொண்டது. “இயற்கை நெறி வாழ்க்கையிலிருந்து, அறிவாலும் நம்பிக்கை

யாலும் பழக்க வழக்கங்களாலும் தானே படைத்துக்கொண்ட ஒரு புது வாழ்க்கை நெறிக்குள்ளே பண்டைச் சமூகம் புகத் தொடங்கி யிருக்கிறது. அச்சமூகத்தின் வளர்நிலையில் பற்பல எச்சங்கள் சங்கச் சமூகத்தில் காணக்கிடக்கின்றன.”⁵³ இந்த எச்சங்களாக விளங்குபவைதான் களவு, கற்பு, திருமணமுறை, ஒழுக்கம் போன்ற சொற்களால் இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள்

திணைவழிச் சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு திணைக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள் உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டும் தொல்காப்பியர் அத்திணைக்குரிய பண்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவர் காட்டும் அப்பண்புகள்தான் தனிமனிதனிடத்தும் சமூகத்தினிடத்தும் நெறிகள் உருவாகக் காரணமாக அமைகின்றன.

.....

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே⁵⁴

என்கிறார் தொல்காப்பியர். இதற்கு “மறையோரிடத்தோதப் பட்ட மணம் எட்டனுள் துறையமை நல்யாழினையுடையராகிய துணைமையோர் நெறி என்றவாறு”⁵⁵ என்கிறார் இளம்பூரணர். “பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது குரவரால் கொடை யெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவாயிற்று”⁵⁶ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். இவ்விரு உரையாசிரியர்களும் களவினை நெறியாகப் பார்ப்பதும், சமூகம் படைத்துக்கொண்ட வழக்கமாக விளங்குவதை

விளக்குவதும், தொல்காப்பியர் காட்டும் களவு நெறியை விளங்கிக் கொள்ள ஏதுவாகிறது. இதைப் போலவே,

கொளக்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே.⁵⁷

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு, “கொடுப்பக் கொள்வது கற்பு என்றமையால், அது கொடுக்குங்கால், களவு வெளிப்பட்ட வழியும், களவு வெளிப்படாத வழியும், மெய்யுறு புணர்ச்சியின்றி உள்ளப்புணர்ச்சியான் உரிமைபூண்ட வழியும் கொள்ளப்பெறும் எனக் கொள்க”⁵⁸ என்கிறார் இளம்பூரணர்.

“களவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் அது வெளிப்படாமையாயினும் உள்ளப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவழியாயினும் வரைதல் அக்களவில் வழியாதலின் மேலதனோடு இயைபுடைத்தாயிற்று”⁵⁹ என்று கற்பு நெறிமுறை அறிந்து உரைதருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். களவு, கற்பு ஆகிய இரு நெறிமுறைகளும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பயணிக்கின்ற, ஒன்றில் தொடங்கி ஒன்று நிறைவேறுகின்ற நெறியாக விளங்குவதைத் தொல்காப்பியர் காட்டியவாறு இரு உரையாசிரியர்களும் விளக்கியுள்ளனர்.

மக்களிடத்து நிரம்பியுள்ள நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் நாளடைவில் நெறிகளாக வடிவம் பெறுகின்றன. இந்நெறிகளை ஒரு தனிமனிதன் உருவாக்குவதில்லை. அவை சமூக நெறிகளாகத் தோற்றம் பெறும் போதுதான் அந்நெறிகளை உருவாக்குவோர் பெரும்பாலோராகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். செயல்கள் நிகழ்தல்களுக்குரிய, நல்லவை கெட்டவை ஆகியனவற்றை ஆராய்ந்து விடவேண்டியதை விட்டும், கொள்ள வேண்டியதைக் கொண்டும் அதைச் சமுதாயம் ஒரு குறிக்கோளுடைய

பொருளாக நினைத்து எவற்றைப் பின்பற்றுகிறதோ அவற்றை நெறியாகக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியர் தலைவன் கூற்று நிகழுமாற்றைக் கூறுகையில்,

நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்⁶⁰

என்ற நூற்பா அடியினுக்கு, இளம்பூரணர், “காம நுகர்ச்சியொன்றனையும் நினையாது இவளாலே நமக்கு இல்லறம் இனிது நடக்குமென்று உட்கோடலும்”⁶¹ என்று ‘நிற்பவை’ என்பதனை இல்லற வினையாகக் காட்டுகிறார். மேலும் ‘இடந்தலைப்பாடு, பெற்றவழி மகிழ்தலும் பிரிந்தவழி கலங்கலும் பாங்கர் கூட்டத்திலும் தோழியிற் கூட்டத்தினும் நிகழும்’ என்றும் சுட்டுகிறார் இளம்பூரணர். தொல்காப்பியர்,

வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான⁶²

என்று உயர்ந்தோர் வழக்கினையும் இழிந்தோர் வழக்கினையும் எடுத்துக் காட்டுவார். மேலே எடுத்தாளப்பட்டுள்ள நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர், “உயர்ந்தோர் எனப்படுவார் அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரு மாயினாரென்பது”⁶³ என்று குறிப்பிடுகின்றார். ‘வழக்கு’ எனப்படுவதுதான் நெறி உருவாகக் காரணமாக அமைகிறது. மரபுநிலை திரியாமல் பேணப்படுவதிலிருந்து நெறிகள் உருவாகின்றமையைக் கற்பித்துக் கொள்ளலாம். இந்த மரபினை,

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினான⁶⁴

என்றும்,

மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும்⁶⁵

என்றும்,

வழியின் நெறியே.....⁶⁶

என்றும் மரபுநிலையையும் நெறியையும் குறித்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.
மேலும் ‘திணை’ குறித்து விளக்கும் பொழுது,

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே⁶⁷

என்ற நூற்பா இரண்டு வகையான திணை நெறியினை விளக்குகிறது.
“காடு நாடு மலை கடல் என்பதே பெருவழக்கு இன்னும் ‘சொல்லிய
முறையாற் சொல்லவும் படும்’ என்றதனான் இம்முறையன்றிச் சொல்லவும்
படும் என்று கொள்க”⁶⁸ என்று இளம்பூரணர் உரை தருகின்றார்.
நச்சினார்க்கினியர் இந்நூற்பாவிற்கு “களவொழுக்கம் நான்கானும்
அந்நான்கு நிலத்தையும் நிரனிறை வகையாற் பெயர் கூறப்படுமென்றவாறு.
எனவே, ஒழுக்கம் நிகழ்வதற்கு நிலம் இடமாயிற்று. உம்மை
எதிர்மறையாகலின், இம்முறையன்றிச் சொல்லவும் படுமென்பது
பொருளாயிற்று. அது தொகைகளிலுங் கீழ்க்கணக்குகளிலும் இம்முறை
மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க”⁶⁹ என்கிறார். முன்னோர் சொல்லி வைத்த
மரபுகளைப் பேணினும், அம்மரபுகளைச் சிலபோழ்து மீறலும் என
இரண்டுவகையான போக்குகள், நெறிகள் உருவாகக் காரணமாக
அமையினும் எல்லா வகைகளிலும் மரபு மீறலாவது நெறிகளாக
உருவாகாது என்பதும் சில இவை போன்றவை விதிவிலக்குகளாக
அமைந்துவிடுகின்றன.

உயிரினும் சிறந்தது நாணம்; அதனினும் கற்பு

தனிமனித வாழ்விலும் சமூக நெறிப்பாங்கில் அமைந்துள்ள குழுமச்
சமூக வாழ்விலும் பலவான கருத்துகள் தோன்றி மறைகின்றன. அவை
நீட்டித்த இன்பத்தையும் வாழ்க்கைக்கான நிரந்தர பேற்றையும் தராமையால்
வழக்கொழிந்து விடுகின்றன. காதலர் இருவரிடத்திலும் நெறிகள்

உளவாயினும் பெண்மைக்கே முதலிடம் தந்து நெறிகள் உருவாகக் களம் அமைத்துள்ளனர் பழந்தமிழர்கள். சான்றாண்மையும் பெருமையும், உரனும் உடையோராகக் கற்பித்துக் காட்டும் திருவள்ளுவரும் தனது குறட்பாக்கள் பெரும்பாலானவற்றில் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாங்குகள் குறித்தும் சிறப்பு குறித்துமே பெரிதும் பேசுகிறார். எனவே, பெண்களிடத்து உருவாகும் நெறிகள் ஆண்களையும் ஆற்றுப்படுத்த வல்லனவாக விளங்குகின்றன.

உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்
தாவில் நன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்
ஆவகை பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே.⁷⁰

என்று தொல்காப்பியர், தொல்லோராக விளங்கிய முன்னோர் சொல்லிக் காட்டிய நெறியானது, ஒரு பெண்ணுக்கு உயிரைவிடவும் நாணம் சிறந்தது; நாணத்தைவிடவும் குற்றமற்ற அறிவாற்றலோடு விளங்கும் கற்பு சிறந்தது என்கிறார்.

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப.⁷¹

என்று விளக்கும் தொல்காப்பியர், அச்சம், நாணம், மடன் என்கிற பேதைமை ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டுவிளங்கும் பெண், முதலில் புணர்ச்சிக்கு இசையாது இருப்பாள் என்கிறார். பின்னர் வேட்கையாலும், தொடர்ந்த நினைவினாலும் மெலிகின்ற நிலைக்கு ஆளாகின்ற போது நாணம் நீங்கியவளாக விளங்குகிறாள் அப்பெண். இந்த நாணமானது காதல் வயப்படுகையில் ஏற்படுவதாகும். காதல் அல்லாத பிற இடங்களிலும் கூட

நாணம் வெளிப்படும். அது உறவு முறைகளின் மீது ஏற்படுகின்ற அல்லது அறிந்தோரிடத்து இடம்பெறுகின்ற நாணமாகவே விளங்கும். ஆனால், உயிரைக் காட்டிலும் நாணம் சிறந்ததாகவும் அந்த நாணத்தை விடவும் கற்பு சிறந்ததாகவும் பேணப்பட்ட பழந்தமிழர் வாழ்க்கையை இலக்கணப்படுத்தி உள்ளதிலிருந்து பெண்ணுக்குரிய வாழ்க்கை நெறியின் நீரோட்டத்தை அழுத்தமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

சொல்லும் பொய்தீர் ஒழுக்கமும்

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய திறனை உணர்த்துகிறபோது தொல்காப்பியர், “சொல்வழிப் படுத்துதல்”⁷² என்ற சொல்லை ஆளுகிறார். இது தலைவன் சொல்லுகின்ற வழி நிற்குமாறு செய்ய தலைவியை ஆட்படுத்துகின்ற செயலாகும். இவ்வகையில் தலைவி ஒழுக்க நெறியை மேற்கொள்ளுகின்ற நிலையைத் தொடங்கவும், அவ்வொழுக்க நெறியானது பேரின்பத்தினை அளிக்கவல்லது என்பதைச் சமூகத்துக்கு உணர்த்தவும் இச்சொல் வழிப்படுத்தல் நிகழ்ந்துள்ளது. ஒழுக்க நெறியினைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுதற்குத் தொல்காப்பியர் மேற்கொள்ளுகின்ற உத்தியினைப் போலவே, திருவள்ளுவரும் தம் குறட்பாக்களில் இவ்வொழுக்க நெறிகுறித்துப் பேசுகிறார்.

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க

நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.⁷³

என்கிறார். மெய்யான ஒழுக்க நெறி என்பது ஆண் பெண் இணையரிடத்தில் உள்ளொத்து விளங்கும் நெறியாகும். ஆண் சொல்வதைப் பெண்ணும் பெண் இயம்புவதை ஆணும் பின்பற்றி நடக்கத் தூண்டும் செயலே பொய்யற்ற ஒழுக்க நெறியாகப் பேணுகிறார் திருவள்ளுவர். காதலர் வாழ்க்கையில் இவ்வொழுக்க நெறி உருவாவதற்கு இதுபோன்ற உள்ளமொன்றி வாழத் தலைப்படுவதும் பொய்யில்லாத சொற்களையும்

பேச்சுகளையும் தவிர்த்து மெய்ம்மையைப் போற்றி வாழ்வதும் வாழ்க்கை நெறியினை உருவாக்கும் வாயில்களாக விளங்குகின்றன.

தலைமக்களுக்கு மட்டும் நாணம் என்ற பண்பு உண்டென்று சொல்லிவிடமுடியாது என்பதைத் தொல்காப்பியர் பொருளியல் நூற்பாவில் குறித்துக்காட்டுவார்.

உயிரு நாணு மடனு மென்றிவை

செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய⁷⁴

என்ற நூற்பா, உயிர், நாணம், மடன் என்ற மூன்றும் குற்றமற்ற தலைமையினையுடைய நற்றாய், செவிலி, தோழி, தலைவி ஆகிய நால்வர்க்கும் உரியது என்று கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கம் குறிக்கத்தக்கதாக விளங்குகிறது.

“உம்மை ஐயமாதலின் தலைவனை யொழிந்த மூவர்க்குமுரிய என்றாயிற்று. என்றது தலைவன் இவற்றைக் களவிலுங் கற்பிலுங் காத்தலும் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தும் பரத்தையிற் பிரிந்துங் காவாமையுமுடைய னென்பது கூறிற்று. அவை எழுவகையால் தோழி அவற்றைக் காத்து அறத்தொடு நிற்ப, அதனைச் செவிலி உட்கொண்டு அவற்றைக் காத்து நற்றாய்க் கறத்தொடு நின்றலும் உடன்போயது அறனை நற்றாய் கோடலுஞ் செவிலி பிறரை வரைகின்றானோவெனத் தோழியை வினவலும் பிறவுமாம்”⁷⁵ என்று குறித்திருப்பது உயிர், நாணம், மடம் ஆகிய மூன்றும் தலைவிக்கு மட்டுமல்லாது களவொடு தொடர்புடைய பிறருக்கும் உரியதாக விளங்குகிறது. இதனால்தான், இந்நெறியானது தலைவியை மட்டும் சுற்றிச் சுழலாமல் அவளோடு தொடர்புடையோரும் நெறியினை உருவாக்க அது தலைவியின் வாழ்வில் வந்து மொத்தமாக நிறைகிறது என்பதை அறியலாம்.

தலைவியிடத்து உள்ள நாணம் சிறப்பதற்கு தோழி ஒரு முக்கிய காரணியாக விளங்குகிறாள். தோழி அறத்தொடு நிற்கும்போது அவள் எப்படிப்பட்ட பண்பு மிக்கவள் என்பதை தொல்காப்பியர் பகர்கின்றார்.

எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்

கூறுதல் உசாஅதல் ஏதீடு தலைப்பாடு

உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ

ஏழு வகைய என்மனார் புலவர்.⁷⁶

என்ற நூற்பா, தலைவி இல்லறத்தோடு நிற்பதற்கு ஏற்றவளாகத் தோழி தகுதிப்படுத்தும் நிலையினை விவரிக்கிறது. தலைமக்களின் களவு வாழ்க்கையில் ஆண் பெண் இருபாலரிடத்திலும் தம் மனத்திற்குள் ஏற்படும் ஐயங்களைப் போக்கிக்கொள்ள, தொடர்புடைய ஒரு துணை வேண்டும். அத்துணை யானவளே தோழியாக விளங்குகிறாள் தோழி. தலைமக்களில் தலைவி அடையும் ஐயங்களைப் போக்கித் தலைவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைச் சொல்லி, தலைவனின் ஆற்றொழுக்கான நெறியினைக் காட்டி விளக்குகிறாள். தலைவன் குறித்து தலைவியிடம் பேசும் தோழி, “படைத்து மொழியாது பட்டாங்கு கூறுதலென்னுங் கிளவியோடே காட்டி”⁷⁷ என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். படைத்து மொழிதல் எனப்படுவது கற்பனையாக ஏதாவது ஒன்றினைக் கூட்டியோ குறைத்தோ தோழி பேசிவிடவில்லை என்பதைக் குறித்துக் காட்டுகிறது. ஒருவரை ஒருவரிடம் அறிமுகப் படுத்துகையில் அவர்க்குரிய சிறந்த பண்புநலன்களை மனங்கொண்டு அதை உரியவாறு உரியவர்களிடம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற வாழ்க்கை நெறியினை இது புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

தலைமக்களிடத்தில் வாழ்வியல் நெறியினை உருவாக்குவதற்கு உண்மையும் நேர்மையும் வாய்மையுமே காரணமாக விளங்குகின்றன. ஒருவரின் இயல்பினை அவரின் செயல்பாடுகள் உணர்த்தும். ஒருவரின்

செயல்பாடுகள் சமூகத்திற்கு அடக்கமுறையிலான ஒழுக்கத்தினைக் கற்பிக்கும். தலைவியின் பண்பு நலன்கள் பொருளியலில் மிகத் தெளிவாக விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

செறிவும் நிறையுஞ் செம்மையுஞ் செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான⁷⁸

என்ற நூற்பா தலைவியின் அடக்கத்தினையும், உள்மனம் சொல்வதை பளிச்சென வெளிப்படுத்தாமல் நிலைநிறுத்தி வைக்கின்ற உள்ளமும், மனம் திரிபடையாமையும் களவின்கண் செய்யத் தகுவனவற்றை கூறலும் நன்மையும் தீமையும் ஒருசேரப் பிரித்தறிதலும் உரியவர்களின் உள்ளத்தின் கருத்தினை அறிதலும் தலைவிக்குரிய புலப்பாட்டு நெறியாகச் சுட்டப்படுகிறது.

அறநெறி குறித்து இருவேறு கருத்துக்கள் அறிவுலகில் நிலவுகின்றன. ஒன்று, மனிதன் காட்டுமிராண்டி நிலையில் இருந்தபோது உருவாகாத பண்பு, அவன் வாழ்வியலில் திளைக்கின்ற போது வாழ்வு குறித்த பண்பும் பண்பிலிருந்து நெறியும் பிறந்துவிடுகின்றன. “சமூகம் கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்கு முன்னேறுகின்ற பொழுது அதுவும் கீழான வடிவத்திலிருந்து மேலான வடிவத்திற்கு முன்னேறுகிறது”⁷⁹ என்று மார்கன் கூறுவதாக எங்கல்ஸ் குறிப்பிடுவதை இங்கு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கதாய் விளங்குகிறது. குடும்ப அமைப்பு முன்னேற்றமடைகிறபோது கீழான பண்புகள் மேலானவையாகத் தோற்றம் பெறுவதை மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திலிருந்து அனுமானிக்க இடமளிக்கிறது.

தலைவியின் விரிந்த அறிவும் செறிந்த எண்ணமும், வாழ்வில் மேலான தோற்றம் பெற்ற போதிலிருந்துதான் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. தொல்பழங்காலம் முதல் இக்காலம் வரையிலான மனிதப் பரிணாம வளர்ச்சியில் இன்று காணும் அரிய பண்புகளையும் செயல்பாடுகளையும்

சங்ககால மனிதர்கள் கொண்டுள்ளனர் என்பது மனிதப் பரிணாம வளர்ச்சியினை அறுதியிட்டுக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. “நாமறிந்த வற்றுள் ஒருதார மணமுறை என்ற ஒரே குடும்ப வடிவத்திலிருந்து தான் நவீனகாலக் காதல் வளர்ந்திருக்க முடியும்”⁸⁰ என்கிறார் எங்கல்ஸ். இந்த அடிப்படையில் மணமுறைகள் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற திருமண உறவின் வழியே வளர்ந்து வந்திருப்பதனை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் நெறிகள்:

திருமணம்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘மணமுறை’ என்று வழங்கப்படுகின்ற சொல்லானது ஒழுக்க நெறியினை முன்வைத்தே குறிக்கப்படுகிறது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வாழ்வியலின் முதன் நெறியானது தலைமக்களின் மனம், செயல், ஒழுகும் தூய்மை ஆகியவற்றை அடக்கி, தனிமனிதத் தூய்மையும் குடும்பத்தின் தூய்மையும் பேணி, சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தலையாய நெறியாகும். அன்றாட வாழ்வியலில் ஒழுக்கம் குறித்து வழங்கப்படுகின்ற வழக்கங்கள் ஒழுக்குடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வொழுக்கம் சங்க இலக்கியத்தில் ஓர் உயர் மதிப்பினைப் பெற்றிருந்த நிலையானது திருமணம் என்ற அமைப்பு தோன்றுவதற்குக் காரணியாக அமைந்துள்ளது. இவ்வொழுக்கம் ‘கற்பு’ என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகிறது. குடும்ப வாழ்வியல் நெறிகளைத் தலைமக்கள் தங்கள் உற்றார் பெற்றோரிடமிருந்தே பேணிப்போற்றி, ஒழுகுகின்றனர். கற்பித்தலிலிருந்து தோன்றியது ‘கற்பு’ என்று எண்ணத்தகுமிடம் இதுவெனக் கருத இடமளிக்கிறது. “தொன்று தொட்டு நின்று நிலவும் தென்றமிழ் நாட்டுத் திருமண வாழ்க்கை, தெய்வத் தொடர்புடைய தூய செந்நெறி வாழ்க்கையாகும்; இவ்வாழ்க்கைக்கு

வேண்டுவனவாய் நிகழ்த்தப்பெறும் காரணங்கள் முதலியன தமிழகத் தனிமுதற் செயல்களேயாம். கரணங்கள் - சடங்குகள் - இக்கரணங்கள் தூய தமிழ்ச் சான்றோரால் தொன்மையாய் தமிழ் மந்திரங்களால் நடைபெற்ற காலங்களில் இவற்றின் வாய்மையையும் இன்றியமையாமையையும் எல்லாரும் நன்கு புரிந்து இன்புற்றிருந்திருப்பர் என்பதற்கு எட்டுணையும் ஐயமின்று”⁸¹ என்ற தொடர்களால் திருமண உறவு குறித்து அறிந்து கொள்ளமுடியும். தமிழ்நாட்டுக் கரண முறைகளைத் தொல்காப்பியர், ‘கொளக்குரிய மரபு, கொடைக்குரிய மரபு’⁸² என்று கற்புக்கும் கற்பினைப் பேணுவதற்கும் உரிய முறையினைக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ்த் திருமணம் நிகழ்முறையினை நல்லாவுர் கிழார் தம் அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் விரித்துரைப்பது, சங்ககாலத் திருமணம் குறித்த ஓர் ஆவணமாகத் திகழ்கிறது. தலைமகன் வீட்டின்முன் பந்தலிட்டு, மணற்பரப்பி, விளக்கினை ஏற்றிவைத்தும் மாலைகளைத் தொங்கவிட்டும் விளங்கும் சூழலில், தீமை நீங்கிய நல்ல வெள்ளிய திங்களில், இருள் நீங்கி இளம் ஒளிவெள்ளம் பொருந்திய பொழுதில், தலையில் புதுக்குடத்தையுடைய முதுசெம்பெண்டிர் முன்னேயும் பின்னேயும் தருவனவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தரத்தர அதைத்தூய அணிகளையுடைய மகனைப் பெற்ற மகளிர் நால்வர் தலைமக்களிடத்து நீர் சொரிந்து, குளிர் இதழ்ப் பூக்களைத் தூவி நெல்லினைத் தூவி வாழ்த்தியதையும் வதுவை எனப்படுகின்ற திருமணம் நிகழ்ந்தேறிய முறைமையினை அப்புலவர் விரித்துரைத்துள்ளார்.

உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருந்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி

மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை
 கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
 கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
 உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
 பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
 வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
 நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
 பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றை⁸³

என்ற பாடலின் வழி திருமணத்திற்கு ஏற்றவாறு சடங்குகள் நிகழ்ந்த
 முறையும் தமர் கொடுக்கச் சுற்றஞ்சூழ நின்று நடந்தேறிய மணமுறையும்
 அறியப்படுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாக, இன்றும் இதுபோன்ற
 திருமணங்கள் நடந்துவருவதனை, “ஒப்பனை செய்து வனப்புற அமைக்கப்
 பெற்ற திருமண அறைமீது கிழக்கு நோக்கி திருமண மக்களிருவரும்
 வீற்றிருப்ப அவர்கட்கு நேர்முகமாய் வடகிழக்கு மூலையிலிருந்து முறையே
 பிள்ளையார், நிரைநெல் தாழி, நிறைகுடம், திருவிளக்கு ஆகிய நாற்பெரும்
 பொருளும் நன்குற நாட்டப்பெற்று அவற்றிற்குத் திருமுறை வழி வழிபாடு
 ஆற்றப்பெற்றது”⁸⁴ என்பதனை அறியலாம்.

“‘திருமணம்’ என்ற சொல்லை நாம் திரு + மணம் எனப் பிரிக்கலாம்.
 மணம் என்பதே தமிழரின் பழைய மரபுதான். ஏழு கன்னிப் பெண்ணின்
 கூந்தலிலே மலர் சூட்டி அவளை ஊரும் உறவும் அறியத் தன் மனத்திற்கு

இனியாளாக, வாழ்க்கைத் துணையாக ஒருவன் ஏற்றுக் கொள்வதனாலே தான் மணம் திருமணம் என்ற பெயர்கள் அச்சடங்கிற்கு ஏற்பட்டன.”⁸⁵ தமிழரின் இல்லற வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் நிறைந்ததாக இருந்தது. விருந்தினர்களைப் போற்றி வரவேற்று உபசரிக்கும் உயரிய நல்ல பண்பு செழித்து வளர்ந்திருக்கிறது. குடும்பத்தார் மட்டும் மகிழ்ச்சியாக இருத்தலென்பதும் விருந்தினர்களைப் பேணாதிருந்ததும் அக்காலத்தில் நடந்திருக்கவில்லை. புதிய விருந்தினரை வரவேற்கும் மகிழ்ச்சியில் திருமண நிகழ்வும், அதைச் சூழ இருந்த சமுதாயமும் திளைத்திருந்திருக்கிறது. திருவள்ளுவர் இதனை,

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.⁸⁶

என்று போற்றுகிறார். இந்தப் பண்பாடு குடும்பத்தையும் அது தொடர்ச்சியாகக் கிளைபரப்பி நிற்கும் உறவுமுறைத் தொடர்ச்சியையும் வளர்க்க வல்லதாக விளங்குகிறது.

“திருமணம் என்பது உள்ளத்தின் புணர்ப்பு; உடம்பின் புணர்ப்பன்று. உள்ளப் புணர்ப்பின் வழியே பின்பு உடம்பின் புணர்ப்பு நிகழும். உள்ளப் புணர்ப்போ ஆற்றல் கண்டவிடத்துத் தானே கவரப்பட்டு நிகழ்தற்குரியது. அந்த ஆற்றலில் முகிழ்க்கும் வாழ்க்கையே அழகும் மணமு முள்ளதாயிருக்கும்”⁸⁷ இது தலைமக்கள் ஒருங்கிணைந்து இல்லறம் நடத்த கூடி வாழுகின்ற வாழ்க்கையின் வடிவமாக விளங்குகிறது. “ஒரு ஆடவனும் ஒரு பெண்டும் கணவன் மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்த இசைந்து ஒன்று சேருவதே மணமாம். மணத்தல் கலத்தல் அல்லது கூடுதல் மணவாழ்க்கைக் கென்றே இறைவன் மக்களை ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் படைத்திருப்பதாலும், அதனிடத்து மிகுந்த அறப்பொறுப்புள்ளமையாலும், அது ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் ஆகையாலும் வாழ்க்கைத் துணைவர் இருவரும்

தெய்வத்தின் முன் அல்லது தெய்வத்தின் பேரில் பலரறிய ஆணையிட்டுக் கூடுவதாலும் தெய்வத்தன்மை பெற்றுத் திருமணம் எனப்பெற்றது”⁸⁸ என்கிறார் ஞா. தேவநேயன்.

“திருமணம் என்பது ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்காகச் சமுதாயத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வினைமுறையாகும்”⁸⁹

“சமுதாயத் தொடர் வாழ்வில் பருவம் எய்திய ஓர் ஆணும் பெண்ணும் ஈடுபடுவதற்கான இணைப்பு, ‘திருமணம்’ என்று கூறப்படுகிறது. உலகிலுள்ள எவ்வகைச் சமுதாயத்திலும் பன்னெடுங்காலமாக இந்த முறை இருந்து வருகிறது. மன உணர்வோடு கூடிய மானிட வாழ்வில் அறிவு வளர்ச்சிக்கும், நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப, இப்பிணைப்பு இன்றியமையாததாகி, அனைத்துச் சமுதாயங்களிலும், காலம், இடம், சூழல் ஆகியவற்றிற்கு இயையும் வகையில் இடம் பெற்றுள்ளது. மக்களை, மாக்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டும் காரணிகளுள் ஒன்றாகவும் விளங்குகிறது. மக்களின் பாலியல் உணர்வு நிறைவேற்றத்திற்கும், வழிமுறைத் தொடர்ச்சிக்கும் அடிப்படையான இந்த திருமண இணைப்பினைச் சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே பழந்தமிழர் தம் வாழ்வில் ஏற்று நெறிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர்”⁹⁰ என்ற க. திலகவதியின் கருத்து சங்கத்தமிழர் திருமணம் குறித்தும், சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட மணமுறை குறித்தும் விளக்குகிறது. சங்க காலத்தில் மணமுறைகள் பலவிதமாக இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

1. உடன்போக்கின் வழி மணம் நிகழ்தல்
2. களவு மணத்தில் இல்லத்தார் நிகழ்த்தும் மணமுறை
3. மடலேறுதல் வழி நிகழ்ந்த திருமணம்
4. தொல்மரபுப்படி ‘மணம்’

5. பரிசம் கொடுத்து மணத்தல்
6. ஏறுதழுவி மணமுடித்தல்
7. போர்நிகழ்த்தி மணமுடித்தல்
8. துணங்கையாடி மணத்தல்

ஆகிய மேற்கண்ட மணமுறைகள் சங்க காலத்திலும், அதற்கு முன்னரும் நடந்தவையாகும். திருமணம் என்பதே ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய இரு எதிர்பாலினர்கள் தொடர்புபட சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். பாலினங்களின் பாலுறவுக்கு மட்டுமல்லாது, அதற்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் குடும்ப உறவுகளுக்கும் புற வாழ்க்கை நெறிகளுக்கும் குடும்பங்கள் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்திருமணம் ஒரு நிலையான அமைப்பாக விளங்குவதோடு சமூகம் சார்ந்த ஒரு தொடர்ச்சியான நல்லுறவுகளைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. தலைமக்கள் இருவரும் கருத்து ஒருமித்து கூடி உடன்போக்கு மேற்கொள்ளுமிடத்து நிகழும் திருமணமும், இக்களவில் பெற்றோர் இசைந்து நிகழ்த்தி வைத்த திருமணமும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன. உடன்போக்கில் தலைமக்களை தவிர பிறரும் தங்களை ஆளுமை கொள்ளாத வகையில் திருமணத்திற்கு உதவிகள் செய்து நடைபெறுவது அறியலாகிறது. இதிலும் களவு வெளிப்படா முன் வரைதல் களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதல் என்ற நிலைகள் காணப்படுகின்றன. உடன்போக்கில் தலைமக்கள் இருவரும் சமுதாய அச்சம் உள்ளதாக சங்க இலக்கியங்களில் போக்கில் காணலாகும் செய்தியாகும். இது தலைமக்களுக்கான சுதந்திர உணர்ச்சியையும் துணிச்சலையும் ஒருங்கிணைத்து காட்டுவனவாகவே கொள்ள வேண்டும். அச்சத்தின் பின்னே உள்ள தலைமக்களுக்குள்ள மன உறுதியையும் இது குறித்துக் காட்டும். அச்சம் ஒரு கட்டத்தில் தலைமக்களை அச்சுறுத்தியும் மறுபுறத்தில் தெளிவுபடுத்தியும் விளங்குவதை சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

மடலேறுதல் வழி மணத்தல் என்ற முறையானது காதல் நிறைவேறாத போது, பெற்றோர் அறிய அவர்களின் இரக்கத்தைப் பெற்று மணமுடித்தலுக்கான ஒரு செயல்பாடாகும். தலைவியின் பெற்றோரையும் மறுபக்கம் அவர்களது உறவினரையும் ஆகிய இருவகைத்தாரின் இரக்கத்தைப் பெறுதல் மட்டுமல்லாது, தான் ஒருதலையாகவோ அல்லது சமூக காரணிகளுக்காகவோ மணக்க தடை ஏற்படுகிற போது, அவர்களை அச்சுறுத்தவும் செய்கிறான் மடலேறுபவன். தான் மட்டுமே ஒரு பக்கக் காதலாகக் கொண்டு மடலேறுதலும் அல்லது இருவரும் காதலித்து திருமணத் தடை ஏற்படும்போது மடலேறுதலும் இன்னோரன்ன பெண்ணையும் அவள் சார்ந்த உடமைகளையும் பெறுவதற்காகவும் மடலேறுதல் நிகழ்கிறது. மடலேற்றம் நிகழ்தலுக்குரிய சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் பதின்மூன்று பாடல்களிலும் பெரும்பாலும் ஆணானவன் மடலூர்தலைக் கண்டு அஞ்சி, அவனுக்கே தன் மகளை மணம் செய்து வைத்தமையைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.”⁹¹

தொல்மரபில் திருமண முறைகளும் நெறிகளும்

திராவிடர் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்ட இனக்குழுவில் தலைமைப் பிரிவிலொன்றாக விளங்குவது தமிழ்ச்சமூக அமைப்பாகும். இச்சமூகத்தில் மிகப்பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எந்தெந்த சூழலிலான இருப்பிடத்தைக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களோ அந்த இருப்பிடச் சூழலே அவர்களின் வாழ்க்கைக்கான சூழலாகவும் மாறிப்போனது. முதற் பொருளிடத்து விளங்கும் உரிப்பொருளும் கருப்பொருளும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தடத்தை கட்டமைத்துக் கொள்ளக் காரணிகளாக விளங்கின. அம்மக்களுக்கு ஆனிரை மேய்த்தலும் தேனெடுத்துப் பிழிதலும் தினை, கிழங்கு வகைகளைப் பயிரிடவும், நெல் விளைத்தலும் உப்பு விளைவித்தலும் மீன்பிடித்தலும் ஆகிய பொருட்களை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு அவ்வப்

பெயர்களுக்கேற்ப வாழ்தடத்தை நெறியாக உருவாக்கிக் கொண்டனர். “குடும்ப வாழ்விற்குப் பழங்காலத்தில் இருந்து வந்த மதிப்புப் பெரிது. கற்பு நெறியில் நின்று, இல்வாழ்க்கை நடத்தி, விருந்தோம்பி, மக்களைப் பெற்று வளர்த்திடும் மனைவி மனைக்கு விளக்காக மதிக்கப்பட்டாள். பழந்தமிழர்களுக்கு அறத்திலிருந்த நம்பிக்கை மிகப் பெரிது. தீமை செய்தவர்கள் அறத்தின் ஒறுத்தலுக்குத் தப்பமுடியாது என்று நம்பினர்”⁹² இந்த அறக்கோட்பாடு பழங்காலச் சமுதாயத்தில் கோட்பாடாக இருந்ததினால்தான் களவு மணத்தில் திருமணம் நிகழ்வதும் கற்பு மணத்தில் இல்லறம் சிறக்கவும் பழந்தமிழர் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த மரபு ‘வரன்முறை வழி’⁹³ என்று தாயுமான சுவாமி பாடல்களுக்கு உரைதரும் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். இந்த ‘வரன்முறை வழி’ என்பது சங்க இலக்கியங்களுக்கான உரையாக இல்லாதிருந்தாலும் காலங்காலமாக ஒரு மரபுக்கும் அ.து உருவாக்கிய நெறிக்கும் ஒரு வரன்முறை இருந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்

பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.⁹⁴

என்று தமிழ் மக்கள் சொல்லுகின்ற நெறி பலப்பலவாயன பொருளினை தலைவணங்கிப் பணிகின்ற தாயுமானசுவாமி முன்னோர் சொன்ன நெறியினைப் போற்றுகின்ற வகையினை அறிவுறுத்துகிறார்.

வேலன் வெறியாட்டு

திருமணம் நிகழ்வதற்கு முன்னே தம் குருதிவழித் தோன்றலாக விளங்கும் பெண், பருவம் எய்திப் பின்னே பிறிதொருவனோடு மனமொன்றிப் பாலினத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றபோதும், பெற்றோர் தம் மகளை அறியாச் சிறு பிள்ளையாகவே எண்ணிக்கொள்கின்ற போக்கு

இன்றுகூட கள்ளங்கபடமற்ற நிலையாக விளங்குகிறது. இப்போக்குத் தொல்பழங்காலத்தில் நிலவியதால்தான் தன் பெண்ணின் காதலைக் கெட்ட ஆவிகள் பற்றியிருப்பதாக நிலைத்து வேலன் வெறியாட்டு எடுத்திருக்கிறார்கள். “களவியலில் தலைவனோடு உறவுகொண்ட தலைவி அத்தலைவனுக்காக ஏங்கித் துயருற்றுப் பசலை எய்தும் பொழுது அவளுடைய அன்னை கவலையுறுகிறாள்; தம் மகளைப் பீடித்துள்ள கெட்ட தேவதையை விரட்ட அவள் வேலனை அழைக்கிறாள். அவ்வேலன் கெட்ட தேவதைகளை விரட்ட முருகனை வழிபடுகிறான். முருகனுக்கு ஓர் ஆட்டைப் பலியாகக் கொடுக்கிறான். முருகனது பெயரை உச்சரித்து மந்திரம் சொல்லுகிறான். தரையில் களம் ஒன்றமைத்து அக்களத்தில் ஆட்டின் இரத்தத்தைத் தெளிக்கிறான். வேலன் வெறியாட்டத்தோடு பெரும்பாலும் இச்சடங்கு முடிவடைகிறது.”⁹⁵

இச்சடங்கின்வழி, தம் பெண்ணின் மனத்தை அறிந்திராத பெற்றோரிடத்தில் தொடர்பு கொண்டு பேச, வாயில்கள் இல்லாதபோது இது நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

தொல்பழங்காலம் தொடங்கி இன்றுவரை மனித உயிர்கள் எல்லாம் பெரிதும் இன்பத்தையே நாடுகின்றன. உள்ளத்தின்கண் மின்னல் கீற்றாய் தோன்றி, எவரும் அறிந்திராத வகையில் ஓர் ஆடவனிடத்தில் பொழியும் காதலன்பை பெண் தகவமைத்துக் கொள்கிறாள். உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் அறிவாலும் பண்பாலும் தம்முள் ஒத்த உயிரினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறாள். இவ்வொழுங்கு முறையானது நெறியாக, பெண்ணிடமிருந்து ஆணுக்கும் பின்னர் சமூகத்திற்கும் பரவுகிறது. இதனால், இவ்வகை ஒழுங்குமுறை காலந்தோறும் நெறிசார்ந்த வகையாக நிலவி வருவதனை நச்சினார்க்கினியரின் அகத்திணையியல் உரையொன்று குறித்துக் காட்டும். “ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடுகின்ற

காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்.”⁹⁶ உள்ளத்தின் உள்ளேயுள்ள உணர்வினை நுகர்தலினால் கிடைக்கின்ற இன்பத்தை, இரு பாலினத்திற்குப் பொதுவாகவும், வழிமுறை உயிர்கள் தோன்றுதற்குத் தோற்றுவாயாகவும் அகவுணர்வுகள் விளங்குவது, மேற்கண்ட உரையில் தெளிவுறுத்தப் பெறுகிறது. இனக்கவர்ச்சி மேற்குறிப்பிட்ட அகவுணர்வுகளுக்குத் தூண்டலாக இருந்தாலும் அதற்குள்ளே விளங்கும் ஓர் ஒழுங்குமுறையே அகநெறியை உருவாக்கும் காரணியாக விளங்குகிறது. “அன்பால் பிணிப்புண்ட தலைவன் தலைவியருடைய இன்ப அன்பின் ஒழுகலாறு களைத் தனித்தனித் துறைகளாகத் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். அத்துறைகளை நிலைக்களமாகக் கொண்டு சங்கப்பாடல்கள் இயற்றப் பட்டுள்ளன. அத்துறைகளையெல்லாம் ‘உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்றுபடு நட்பினை’யுடைய தலைவன் தலைவியர் ஒருவரையொருவர் கண்ட காட்சி முதலாக, இருவரும் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாக் காதல் உணர்வினராய்”⁹⁷விளங்கிய முறையினை விளக்குகிறார் க.த. திருநாவுக்கரசு. காதலின் தொடக்கச் சொல்லாக நட்பு விளங்கியதை மேற்குறித்த ‘தொன்றுபடு நட்பு’ என்ற தொடர் குறித்துக் காட்டுகிறது.

பரிசுமும் திருமணமும்: வாழ்வியல் நெறி

களவு நிலையிலிருந்து கற்பு நிலைக்கு உயரும் தலைமக்களின் திருமண வாழ்க்கையானது தொடர்பு அறுபடாமல் ஓர் இயங்கு நிலையினையே பெறுகிறது. இந்த இயங்கு நிலை என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான வாழ்க்கை மரபுகளைக் கொண்டு விளங்குவதால்தான் அதன் போக்கில் தடை ஏதும் நிகழாது இயங்குகிறது. திருமணமும்

குடும்பமும் மனித உயிர்களின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் சடங்குகளின் தொடர்ச்சிக்கும் கைவிடப்படாததொரு வாழ்நிலையினையே குறித்து நிற்கிறது. இத்திருமண நிகழ்முறை குறித்து, “குடும்பம் என்பது இயக்கமுள்ள கோட்பாட்டைக் குறிக்கிறது. அது ஒருபோதும் இயங்காது இருப்பதில்லை. சமூகம் கீழ் நிலையிலிருந்து மேல் நிலைக்கு முன்னேறுகின்ற பொழுது அதுவும் கீழான வடிவத்திலிருந்து மேலான வடிவத்திற்கு முன்னேறுகிறது”⁹⁸ என்பார் பி. எங்கல்ஸ்.

குடும்பம் கீழான வடிவத்திலிருந்தபோது ஒரு பெண்ணானவள் திருமணம் ஆவதற்கு முன்பு தந்தையின் எண்ணங்களுக்கு உட்பட்டு வாழ்வதும், திருமணமான பின்பு கணவனின் கருத்துக்கு ஏற்ப தம் வாழ்வை வடிவமைத்துக் கொள்வதும் முதுமையடைந்த பிறகு தாம் பெற்ற மக்களின் பாதுகாப்போடு அவர்கள் கருத்தொன்றி வாழ்வதுமான வாழ்நிலைக்கு ஆட்படுவதுமாக விளங்குகிறாள் பெண். ஆனால், மேலான வடிவம் பெறுகிறபோது மேற்குறிப்பிட்ட ஆணாதிக்க சக்தியிலிருந்து தன்னை மெதுவாக விடுவித்துக்கொள்வதும், தன் ஆளுமையினால் மெல்லெனவே அவர்களுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்து, அவள் சமூகத்தைத் தன் நிலைக்குக் கீழோ அல்லது தன் பேச்சினைக் கேட்கும்படியோ ஆளாக்குகிறாள் பெண். இதனால், ஒரு புறம் பெண் அடிமை நிலையில் இருந்து சற்று, முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், போர் முதலிய காரணங்களாலும் பெருவாரியான ஆண்களின் உயிரிழப்புகளாலும் விதவைத் திருமணங்கள் அக்காலக் கட்டத்தில் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படாமல் இருந்ததாலும், பெண் கிடைப்பதில் பற்றாக்குறை, அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவியிருக்கக் கூடும். இதனால், பெண்கள் குறித்த தேடலும் ஆண்களின் ஆதிக்க மனப்பான்மையில் வீழ்ச்சியும் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இதனாலேயே ‘பரிசம்’ கொடுத்துப்

பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்ட முறையினைச் சங்க இலக்கியம் வரையறுத்துள்ளது. குறிப்பாக பொருள் வளமிக்க மருதத்தினையில் மணமகள் மணமகன் வீட்டாரிடம் பெண்ணுக்காகப் பரிசம் கொடுத்ததை “பெண்களைத் திருமணம் செய்யும் ஆடவர் சில சமயங்களில் பொருள், செல்வம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தும் மணக்கும் முறை இருந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இத்தகைய செல்வங்களைப் பெண்ணிற்காகத் திருமணத்தில் அளிப்பதை ‘முலைவிலை’ ‘தழைவிலை’ போன்ற சொற்களில் அறியமுடிகிறது”⁹⁹ என்று தமிழக மகளிர் என்ற நூலில் ர. விஜயலட்சுமி குறிப்பிடுகிறார்.

மணமகள் மணமகள் வீட்டாருக்குப் பொருள் கொடுத்துப் பெண்ணெடுக்கும் வழக்கம் உற்பத்தி உறவில் மேம்பாடுகளைக் கொண்ட நெய்தல்தினையில் நடைபெற்றுள்ளது.

.....

பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்

திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி

அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்

பெறலருங் குரையள்.....¹⁰⁰

என்ற இப்பாடலில் தலைவன் பரிசமாகச் செல்வத்தை வழங்கத் தயாராக இருக்கும் நிலையினில்கூட பெறுவதற்கு அரியவளாக இருக்கிறாள் தலைவி என்று தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லுகிறான். “நெஞ்சே! விழுப்பொருள் கலம் நிறை கொடுப்பினும் பெறலருங் குரையள் ஆயின், நாம் பெயர்ந்து அவனொடு உடன் உழந்தும், புனையொடு புக்கும் படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இரப்பில், பரதவன் அறந்தெரிந்து

நமக்கு (அவளைத்) தருகுவன் கொல்லோ?"¹⁰¹ எனக் கலங்குகிறான் தலைவன். மேலும், மணமகன் வீட்டார் மணப் பெண்ணின் பெற்றோருக்குத் தரும் பரிசுப்பொருளைக் கொடுப்பினும் அல்லது புதுவருவாயுடைய ஊரினைத் தரினும் கொள்வார் அல்லர் என்பதை,

.....

பெருங்கடல் முழக்கிற் றாகி யாணர்
 இருப்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
 கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
 உறுமெனக் கொள்ளுநர் அல்லர்
 நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே.¹⁰²

என்ற இப்பாடல், 'பாசிழைவிலை' என்ற பரிசங் குறித்துப் பேசுகிறது.

ஏறு தழுவி மணமுடித்தல்

ஏறு தழுவதல் என்ற வீர விளையாட்டு புறம் சார்ந்ததாயினும் அது திருமணத்தில் நிறைவடைவதால் 'அகம்' ஆகவும் இது விளங்குகிறது. இது முல்லை நில மக்களின் வீர அகப் பண்பாடாக விளங்குகிறது. முல்லை நில மக்களாக விளங்குவோர் ஆயர், கோவலர், பொதுவர், இடையர் எனப்பட்டனர். முல்லை நிலத்துப் பெண்கள் ஆய்ச்சியர் கோவிச்சியர், இடைச்சியர், பொதுவிச்சியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அண்ணல், தோன்றல், குறும்பொறை நாடன் என்ற பெயர்களால் முல்லை நிலத் தலைவர் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். கிழத்தி, மனைவி என்ற பெயர்களால் தலைவி குறிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஏறு தழுவி வெற்றி கொள்வோர்க்குத் தம் பெண்ணைக் கொடுக்கும் வழக்கம் அவர்களிடம் காணப்பட்ட நெறியாக விளங்குகிறது.

விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
 கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
 முலையிடைப் போலப் புகின்.¹⁰³

என்ற இப்பாடல், ஆயர் ஏறு தழுவி நின்றமையைத் தோழி, தலைவிக்குக் காட்டிக் குரவையாடுகின்ற நிகழ்ச்சியைக் காட்சிப்படுத்தும். “கொல்லுகின்ற ஏற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொதுவனை மறுபிறப்பினும் ஆயர் மகள் தழுவாளென்றும் ஆயர் மகள் தோள், அஞ்சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றைக் கொள்பவர் செறியுமவையல்லது வருந்துதல் வந்து தழுவுவதற்கு நெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும் உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு அதனுடனே ஒரு செறிவாய் ஏற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் நெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர் மகளிருடைய தோள் எளியவா யிருக்குமோ வென்றுங், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பினிடையிலே தாம் விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலை யிடையிலே வீழுமாறு போல வீழல், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு முலைவிலை வேண்டாரென்றும் யாம் சுற்றத்தார் கூறும்”¹⁰⁴ என்கிறாள் ஆயர் மகனைப் புல்ல வேண்டி நிற்கும் ஆயமகள்.

ஆநிரைகள் மிகுதியாக விளங்கும் பகுதியில் அவற்றை வைத்துப் பொருளாதார உற்பத்தியும், பிறவாக விளங்கும் திணை மக்களைவிட வீர விளையாட்டில் தாம் வல்லவர்கள் என நிறுவவும் முல்லை நில ஆடவர்கள் முயன்றிருப்பது ஏறுதழுவல் என்ற வீரவிளையாட்டினை முன்வைத்தேயாகும். ஏறுதழுவல், ஏறுகோள், ஏறுகோடல், காளைப்போர், சல்லிக்கட்டு, மஞ்சவிரட்டு என்னும் பெயர்களால் குறிக்கப்பெறும் இவ்வீர விளையாட்டு உடலுரம் வாய்ந்த ஏற்றைத் தழுவியடக்கவும் பெண்ணுக்குரிய காளையை அடக்கி அவளை மணப்பதற்கு ஏதுவாக்கவும் இவ்விளையாட்டைப் பயன்படுத்திக்கொள்வான் ஆண்மையாளன்.

கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்¹⁰⁵

என்று கொல்லேற்றின் கோட்டிற்கு அங்குகின்றவனை இப்பிறப்பில் மட்டுமல்லாது மறுபிறப்பிலும் கூட அவனைத் தழுவ நினையமாட்டாள் ஆயமகள் என்கிறது மேற்சுட்டிய கலித்தொகைப் பாடலிகள். “தாம் விரும்பும் மங்கையரை மணப்பதற்காக ஏறுதழுவும்போது தமக்கு எவ்விதத்தீங்கும் நேரக்கூடாது என்பதற்காகவும், எந்த ஒரு தொழிலையும் தெய்வங்களைத் தொழுது மேற்கொண்டால் நலம் பயக்கும் என்பதற்காகவும் சங்ககால ஆயர்கள் கடவுளரைத் தொழுதனர்”¹⁰⁶ என்ற கருத்து இவ்வீர விளையாட்டினைப் புனிதமாக எண்ணியிருந்தனர் ஆயர் குலத்தினர் என்பது புலனாகிறது.

போர் நிகழ்த்துதலும் மணமுடித்தலும்

சங்க காலத்தில் ஒருவன் தான் விரும்பும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய விழையும் பொழுது, அப்பெண்ணை மணமுடிப்பது என்பது எளிதல்ல என்ற நிலை ஏற்படும் பொழுது, போர் செய்து வெற்றி பெற்று அப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுதல் சங்ககால வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. இவ்வாறு போர் நிகழ்த்தி மணம் முடிக்கும் வழக்கத்தில், பெண்ணின் தந்தை முதலிய சுற்றத்தார் தம் மகளை மணம்முடித்துக் கொடுக்க மறுத்தால், போர் நிகழ்த்தி அப்பெண்ணை அடைய ஆடவன் முயல்வான். ‘வேந்தன் வாளேந்தி பெண்கொடுக்க மறுத்த தந்தையை வஞ்சினம் மொழிந்து வென்று அவன் மகளை மணந்ததையும்’¹⁰⁷ வீரன் ஒருவனிடம் பணிவுற்றுத் தோற்றபின்னர் தந்தை மகட்கொடை தந்ததையும்¹⁰⁸ புறநானூறு பரக்கப் பேசுவதை அறியலாம். இவ்வீரத்தில் விளைந்த காதல் குறித்து பெர்ட்ராண்டு ரஸ்ஸல் தரும் கருத்து மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தோடு ஒத்து நிற்பதனை அறியலாம்.

கற்பென்னும் தலைமைப் பண்பு

“காதலுக்குப் பாத்திரமான பெண்ணுக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய பேறு எந்தச் செயலையாவது செய்வதிலும் வீரக்காதல் செய்வோர் பெரும் முயற்சிகள் செய்வர். ஒரு பெண்ணை அடைவதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகள் காரணமாக அவளுடைய மதிப்பு மனோதத்துவரீதியில் உயர்கின்றது; ஒரு பெண்ணை அடைவதில் ஒரு மனிதனுக்கு இட்ப்பாடு இல்லாதபோது, அவள்பால் அவனுக்குள்ள காதல் உணர்ச்சியில் வீர அம்சம் இல்லாமற் போய்விடுகிறதென்று கூறிவிடலாம்”¹⁰⁹ என்கிறார் ரஸ்ஸல்.

சங்க காலத்தில் போர் நிகழ்த்தி மணமுடித்தலோடு நில்லாமல், துணங்கையாடி மணமுடித்தல் நிகழ்வும்¹¹⁰ மகப்பேறு இல்லாதபோது தலைவனொருவன் தன் மனைவி இருக்கும்பொழுதே பின்னொருத்தியை மணக்கும் வழக்கமும்¹¹¹ இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

திருமணம் என்ற சடங்குடன் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இடங்களிலெல்லாம் கற்பு என்ற திண்மை விளக்கம் பெறுவதாகவே அமைகிறது. கற்பு என்ற பொருள் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவது சங்க இலக்கியம் முழுமையும் கற்பானது பெண்ணுக்குரிய தலைமைப் பண்பாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது. கற்புக்கு மட்டுமல்லாது பெண்ணுக்குரிய களவிலும் திருமணத்திற்கு முன்னரே கற்பு எனப்படுகின்ற பண்பு குறிக்கப்படுவதைக் காண இயல்கிறது. புணர்ந்த பின் நீங்கிய தலைமகனது அருமைப் பண்பினை நோக்கிய தலைமகள், தன் நெஞ்சிற்கு சொல்வதாக அமைந்த அகநானூற்றுப்பாடல் இங்கு முழுமையாக எடுத்துக்காட்டத் தக்கதாய் விளங்குகிறது.

கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்

கரந்த கமெங் கைந்நிறுக் கல்லாது

நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி

அரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து
 கார்விரை கமழுங் கூந்தல் தூவினை
 நுண்ணூல் ஆகம் பொருந்தினள் வெற்பின்
 இளமழை சூழ்ந்த மடமயில் போல
 வண்டுவழிப் படரத் தண்மலர் வேய்ந்து
 வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சூல்
 அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
 துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
 ஆன்ற கற்பில் சான்ற பெரிய
 அம்மா அரிவையோ அல்லள் தெனாஅது
 ஆஅய் நன்நாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
 கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
 நேர்மலர் நிறைகளை உறையுஞ்
 சூர்மகள் மாதோ என்னும்என் னெஞ்சே.¹¹²

என்ற இந்தப்பாடல் களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும்
 மெய்யுறவால் ஒன்று சேர்ந்தமையை விவரிக்கிறது. தலைவனின் நயமான
 இனிய மொழிகளை நம்பி நள்ளிரவில், மழையையும் பொருட்படுத்தாது
 கார்காலத்து மணம் கமழும் கூந்தலுடனும், மழையில் நனைந்த நுண்ணிய
 ஆடை தன்னுடம்பில் பொருந்தப் பெற்றவளாய் வருபவள் என்றும்
 குறிப்பிடுகின்ற தலைவன், தன்னெஞ்சிற்கு வியந்து கூறியதிலிருந்து,
 திருமண வாழ்விற்கு முன்னே நடந்த களவும் ஒரு திருமணமே என்ற
 குறிப்பையும், பின் அது கற்பாக மாறி, திருமணத்தில் கொண்டு
 செலுத்தியதை இந்தப் பாடல் குறிப்பால் உணர்த்திச் செல்கிறது.

கற்பின் சொல்லாடல்களும் திருமணமும்

திருமணம் என்ற சடங்கு முறையானது கற்பின் பல சொல்லாடல்
 களோடு பொருத்திப் பார்ப்பது திருமணத்தின் பெருமையையும்

அருமைப்பாடுகளையும் புலப்படுத்தும். ‘எழுதாக்கற்பு, மேம்படுகற்பு, வெளிநில் கற்பு, இகலடு கற்பு, மனைமாண் கற்பு, செயிர்தீர் கற்பு, மாசில் கற்பு, மறங்கடிந்த அருங்கற்பு, ஆறியகற்பு - அடங்கியகற்பு, இதந்த கற்பு, நாணவதில்லாக் கற்பு, செயிர்தீர்காட்சிக் கற்பு, நானொடு மிடைந்த கற்பு, நிலைஇயகற்பு, வயங்கிய கற்பு, முல்லை சான்ற கற்பு, முல்லைசார்ந்த கற்பு, கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவி, கற்புடை மடந்தை’¹¹³ போன்ற கற்பு குறித்த சொல்லாடல்கள் திருமணம் என்ற நிகழ்வோடு பொருத்திப் பார்க்கத் தக்கதாகவும் களவிலும் கற்பிலும் பெண்ணின் திறத்தினை அறியத்தக்கன வாகவும் இக் கற்புக் குறித்த சொற்கள் விளங்கி நிற்கின்றன.

திருமணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் கற்பெனும் பண்பு பெண்ணுக்குத் தன்னை உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தலைவனுக்கு உண்மையானவளாக வாழ்வின் எல்லை வரையிலும் இருத்தலும், தன்னை முழுமையாக ஆணிடத்தில் அர்ப்பணித்தலும் போன்ற நல்ல குணங்களோடு திருமணம் என்ற வதுவைச் சடங்கு நடைபெறுகிறது. “ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்குவதில் சமூக ஏற்புப் பெற்ற திருமணம் இன்றியமையா நிலையை வகிக்கிறது. திருமணம் என்ற இந்த ஒப்பந்தம் நிலைபெறுவதற்கு முன்னர் பழைய காலங்களில், பல குழுக்களைச் சார்ந்த மக்களிடையே, தாயின் உறவுதான் அவர்களை அடையாளம் காண உதவியது”¹¹⁴ என்ற குறிப்பு தாய்வழிச் சமூக அமைப்பின் வழியே உருவாகியதுதான் சங்ககாலத் திருமண முறைகள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. தாய்வழிச் சமூக அமைப்புக்குப் பிறகு, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடும், பொருளாதாரத்தை காப்பாற்றவும், தம் குருதி உறவுகள் தொடரவும் ஆண்வழிச்சார்ந்த சமூக அமைப்புகள் தோன்றலாயின. இந்த ஆண்வழிச் சமூக அமைப்பின் எச்சங்களாகச் சங்ககாலத் திருமண முறையினைப் பொருத்திப் பார்ப்பது இயல்பானதாக இருக்கிறது. தந்தைவழிச் சமூக

அமைப்பில் தாய்வழிச் சமூகத்தில் இருந்ததை விடவும் கடினமான கட்டுப்பாடுகள் நிலவியிருக்க வேண்டும். இனக்குழு வாழ்க்கைமுறையில் இருந்த பொதுமையான மானுட உறவுகள் மாறி தனிப்பட்ட குழுமக் குருதி உறவுகள் தொடரும்போது, சாதியம் கட்டமைக்கப்படுவதை அறியலாம். இச் சாதிய உருவாக்கத்திற்கான முயற்சி சங்க காலத்திற்கு முன்னமேயே தொடர்ந்து நிலவியிருக்க வேண்டும். பின்னர் அதன் தொடர்ச்சியாக களவு நிலையும், கற்பு மேம்பாடும் திருமண உறவுகளிலும் தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் படைத்துக்காட்டும் களவு, கற்பு வாழ்க்கை முறைகளில் நிகழ்ந்த உறவுமுறைகளில் உடன்போக்கு குறித்த பாடல்களை விடவும் இருவீட்டாரும் இணங்கி தாம் தம் குருதித் தொடர்பு உறவுமுறையால் ஏற்படுத்திக் கொண்ட திருமண உறவுகளே மிகுதியாக இருப்பதைக் கொண்டு இதனை உறுதிசெய்யலாம். இதனால், தொடர்ச்சியாக இன்றுவரை தனித்தனி இனக்குழுக்களின் திருமண முறைகளும் பிற தொடர்பு முறைகளும் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தும் சான்றாகக் கொள்ள, சங்க கால திருமண வழக்கத்தில் திருமணத்திற்கு முன் நிலவிய காதலைப் பெற்றோர் அறியாது, அக்காதல் திருமணத்தில் முடிந்தாலுங்கூட அவர்களை அழைத்துவந்து மீண்டுமொருமுறை திருமணத்தை நிகழ்த்துவதும், அவர்களைப் பெற்றோர் பிரிக்க நினைக்கும்பொழுது ஆணானவன் மடலேறுவது நிகழ்வதும் தொடர்ந் திருக்கின்றன. “இனக்குழு சமுதாயத்தில் சடங்கே வாழ்க்கையாகவும் வாழ்க்கையே சடங்காகவும் அமைந்தன. அச்சடங்குகள் இனக்குழு சமுதாயத்தை இயக்கின; இணைத்தன. அச்சமுதாய மதிப்புகளை உறுதிசெய்தன; மூலவளங்களைப் பங்கீடு செய்தன; சமுதாயக் கருவியை நல்ல வகையில் தனிமனிதன் பயன்படுத்திக் கொள்ள வசதியளித்தன”¹¹⁵ போன்ற சங்க காலம் பற்றிய கருத்துகள் திருமண உருவாக்கத்தில்

சமுதாயத்தின் பங்கு குறித்து கணக்கிடுகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் இணைகின்ற போக்கில் உடன்போய் திருமணம் நிகழ்கையில் எந்த உற்பத்தி உறவுகள் குறித்து அப்பாத்திரங்கள் கவனம் கொள்வதில்லை என்பதும், பெற்றோரால் நிச்சயிக்கப்பட்டு திருமணம் ஏற்பாடாகின்றபோது பங்கீட்டு முறையும் செயல்பாடுகளும் ஏற்படுகின்றன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

குடும்பத்தின் தொன்மையும் நெறிகளும்

குடும்பம் என்ற உறவானது சங்ககாலத்திற்கு முன்பே நிலவியிருந்த முறையை 'தொல்', 'தொல்குடி', 'நீள்குடி' போன்ற சொல்லமைப்புகள் புலப்படுத்துகின்றன. திருமணம் என்ற அமைப்பு பாலுறவு என்ற அடிப்படையில் தொடங்கினாலும் அது இதற்கு மேலும் அக்குடும்பத்தின் தனிமனித வாழ்க்கையையும் சமுதாய இணைவையுமே குறித்து வழங்குகிறது. இதனால் சடங்குகள் ஒருபாலமாக வழங்கப்பெற்று சமுதாயத்தை இணைவுபெற வைத்துள்ளன. பெண்ணின் சுதந்திரமும் களவு மணத்தில் அமைந்திருப்பதைப் போல, பெற்றோர் கூடியிருந்து நிகழ்த்தி வைக்கும் சமுதாய மேற்பார்வையில் நடக்கும் திருமணங்களில் காணவியலாது போனதற்குக் களவில் பெண்ணின் மேலாண்மையும் ஏற்பாட்டுத் திருமணங்களில் இதனால், பொருள் சார்ந்த எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு நெறியானது சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டதுபோல், திருமண உறவுகளில் களவு கற்பு ஆகிய நெறிகளில் இச்சமூகத்திற்குத் தேவையான கூறுகளை வகைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளமையை சங்க இலக்கியங்கள் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

சங்க நாகரிக நெறிகள்

மனித வாழ்க்கையிலிருந்து பிறந்த இலக்கியங்கள் அவ்வாழ்க்கையின் சாரத்தை நெறியாகப் பேணுகின்றன. எந்த வாழ்க்கை முறையாக

அச்சமுகத்திற்கு உரிய தேவைகளை வழங்கியிருக்கிறதோ அந்தத் தேவைகளை அதற்குரிய வகையில் ஈடு செய்யும் கருத்துக்கள் பொதுவாக நெறியாக உருவாக்கப்படுகின்றன. நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும், மனப்பண்புகளும் இலட்சியப் போக்குகளும், நாகரிகம், பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதார நிலைகள் என பல்வேறு காரணங்கள் குடும்பத்தை கட்டமைக்க எடுத்துக்கொள்ளும் போராட்டங்கள் ஏராளமானதாகக் குவிந்துள்ளன. இதில் அவ்வப்போது இயற்கையமைப்பும் தட்பவெப்ப சூழ்நிலைகளும் பற்பல மாறுதல்களை அச்சமுகத்தில் விளைவிக்கும். ஆனாலும், அதிலிருந்து தேர்ந்துகொள்ளப்படும் வழிமுறைகள் எனப்படும் பாடங்கள் எதிர்காலச் சமுகத்திற்குத் தேவை எனக் கருதும் சமுகத்தினால் உருவாக்கப்படும் வழிமுறைகளோடு கூடிய வாழ்முறைகள்தான் நெறியாக உருப்பெறுகின்றன. இந்நெறிக்கு அடிப்படையானவற்றை ஒரு சமுகத் திற்காக உருவாக்குவது நாகரிகமும் பண்பாடும் தான்.

பெற்றோர் அல்லது சமுகத்தின் மேலாண்மையும் நிகழ்ந்திருப்பதை இங்கு எண்ணிப்பார்க்க இடமளிக்கிறது. இதில் பகிர்வும் கூட்டுறவும் நிகழ்ந்து குழுமண இறுக்கத்தைக் கட்டமைக்க உதவியிருக்கிறது. ஆனாலும் களவு மணத்திலோ அல்லது கற்பு மணத்திலோ நிகழ்ந்த திருமணத்திற்குப் பிறகு பெற்றோரிடமிருந்து பிரிந்து கணவன் வழியே அவன் பாதுகாப்பில் வாழ்ந்த நெறியானது சங்க இலக்கியம் நெடிகிலும் காணப்படுகிறது. இந்த நெறிப்படு முறையைத் தொல்காப்பியர் உலகத்துப் பல்லுயிரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே

இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே

மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே

நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.¹¹⁶

என்று உலக உயிர்களை நெறிப்படுத்தியுள்ளமை குறித்து விளக்குகிறார். இதைப் போலவே, உவமைக்கு உரியதோர் மரபினை உணர்த்துகின்ற போது,

பெருமையும் சிறுமையுஞ் சிறப்பின் தீராக்

குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டுடைய¹¹⁷

என்று பெருமை, சிறுமை ஆகியவற்றின் தரம் குறித்த நெறிப்பாட்டினை விளக்குகிறார்.

அசுத்தத்திலிருந்து மீளுதல் என்ற பொருள் படும் தொடக்க கால நாகரிகமும், கீழான எண்ணங்களிலிருந்து விடுபடுதல் என்ற உயர்ந்த எண்ணப் போக்குடைய பண்பாடும் தான் சங்க காலத்தில் உயர்ந்த நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் அக்கால மாந்தரிடமிருந்து இக்கால மனிதர்கள் வரை கற்றுக்கொள்ளக் காரணியாக விளங்கியிருக்கின்றன. இதையே நற்றிணை,

முந்தை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்

நஞ்சம் உண்பர் நனிநா கரிகர்.¹¹⁸

என்றவாறு நட்புடையாளரையும் நல்ல கண்ணோட்டமுடையவரையும் ‘நனி நாகரிகர்’ என்ற சொல்லால் சுட்டுகிறது. நஞ்சினை அமிழ்தமாக உரியவர் கொடுத்தால் உண்ணுகின்ற மனப்பக்குவத்தினை நாகரிகமுடைய சங்ககால மாந்தர் கொண்டிருந்தனர் என இதனால் புலனாகும். இந்த சிந்தனையை,

பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்¹¹⁹

என்ற குறளால் திருவள்ளுவரும் இதனைச் சுட்டுகிறார். நாகரிகம் என்பது நம்பிக்கை அடிப்படையிலான ஒரு கண்ணோட்டம் என்பதை நுணுக்கமாக இக்குறட்பா குறித்துச் செல்கிறது. இப்பெரிய நம்பிக்கையே நாகரிகம் உருப்பெறுவதற்கு அடிப்படையாக விளங்குகிறது.

மனிதனின் நன்மதிப்பையும் புகழையும் மேம்படுத்துகின்ற இந்நாகரிக நெறியானது உயர் குணங்களை அவன் பெறவும் அதன்வழியிலாக அக் குணங்களைப் பிறரறியச் செய்யவும் பயன்படுகின்றன. தனிமனிதன் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கம் என்ற கருத்து மனித சமுதாயத்தில் விளங்கும் அனைவரும் ஒன்றென்ற கருத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. சமுதாயத்தில் மனிதர்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்ற பொதுமை நெறியுடனேயே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் சங்ககாலச் சமுதாய மக்கள்.

சங்க நாகரிகம் வளர்த்த பண்பு நெறி

நாகரிகம் மனிதனின் அரிய பண்புகள் உருவாக அடித்தளமிடுகிறது. மனிதனிடத்து விளங்கும் எல்லா வகைத் தூய்மையும் வாய்மையுமே பண்புருவாக்கம் பெறக் காரணியாகிறது. நாகரிகம் என்பது மனிதனின் அகத்திலும் புறத்திலும் வெளிப்படுமாறு போல, பண்பும் அவ்வாறே துல்லியமாகப் புலப்படும். மனித வாழ்வு மேம்பாடுடையதாக உருப்பெறவும் வாழ்க்கையானது தரமுடையதாக உயரவும் வாழ்வுக்கு பொருளைத் தருகின்ற முறையாகவும் பண்பு விளங்குகிறது. “தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் அவர்கள் அடங்கிய குழுவிற்கும், இனத்திற்கும் ஒரு தேசிய பரம்பரையை ஏற்படுத்துவது பண்பாடாகும்.”¹²⁰

அகப்பண்பாடு புறப்பண்பாடு என்ற இரு நிலைகளில், காதல் வாழ்க்கையில் பெரிதும் இடம்பெறுவது அகப்பண்பாடாகும். அகம் தோற்றுவிக்கும் எண்ணம் செயலாக மாறிச் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது அது பண்பாடாக மலர்கிறது. திருமண வாழ்வில் கணவன்

மனைவிக்கு இடையேயுள்ள உறவு, ஒழுக்கத்தின் வழி உருவாகின்ற பண்பாடாகும். இப்பண்பாடு மனிதனின் நாகரிகத்தில் முகிழ்த்து சைகையால் கிளர்ந்து மொழியால் நடந்து வாழ்க்கையில் விளக்கம் பெறுகிறது. மனிதப் பண்புகள்தான் உலகத்திற்கான அக நெறியினை உருவாக்கித் தருகிறது. இப்பண்புகள் வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கைமுறைகளும் அதைச் சமுதாயம் ஏற்கும் நிலைப்பாடுகளும் ஒன்றினையும் போதுதான் பண்பாடு பொருள் வளம் மிக்கதாக விளங்குகிறது. பெருமைமிக்கதான சான்றாண்மையில் நிற்கின்ற நல்ல இயல்புகளும், யாவற்றையும் அறிந்தொழுகும் முறைமையும் ஒருவனிடம் நல்ல பண்புகளை உருவாக்குகின்றன. இதைத் திருவள்ளுவர்,

பண்புடையார் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்.¹²¹

என்கிறார். பண்பு உடையவர்களிடத்து மட்டுமே உலகியல் எஞ்ஞான்றும் தொடரும்; அஃது இல்லையாகிப் போனால் ஒருவனிடம் இருந்த மாண்புகளும் வீழும் என்று குறிப்புணர்த்துகிறது திருக்குறள்.

திருமணத்திற்கு பிறகு மனையின்கண் இருந்து மனையறம் பேணுகின்ற திறம் பெண்ணுக்கேயுரியதாக விளங்குகிறது. இல்லத் தாரிடத்தில் ஒரு தாய்போல அன்பு காட்டி, சாலப்பரிந்து உணவளித்து, மேலான குடும்பப் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஏற்கிறாள் அப்பெண். குடும்பத்தின் வழியாக வந்த நன்னெறிகளும், சமூகம் தான் புழங்கும் வழக்காற்று முறைகளில் கற்றுத்தந்த பண்புநெறிகளும் ஒரு சேர விளங்கி அக்குடும்பத்திற்கு நல்வினையாற்றும் பெண்ணானவள் அருமைப்பாடுடைய பண்பாட்டுக்கு விளைநிலமாகிறாள்.

விருந்தோம்பல் பண்புநெறி

உலக மக்கள் அனைவரும் ஏதாவதொரு வகையில் பகிர்ந்துண்டே வாழ்கின்றனர். ‘உண்டி கொடுப்போர் உயிர் கொடுத்தோராக’ எண்ணுகின்ற

வழக்கம் ஆண்டாண்டு காலம் தமிழரிடத்து வழங்கி நிற்கின்ற ஓர் அரிய பண்பாக விளங்குகிறது. பிறருக்கு அளித்துப் பகுத்துண்ணுதலும், பிறர் பார்க்க தான் உண்ணாமையும், எச்சில் கையானாலும் காக்கையை ஓட்டி சிதறும் அந்த சோற்றுப் பருக்கைகளைக் காக்கை உண்ணக் கொடுத்தலும், புதியதாக வந்த யாணரை இன்முகங்காட்டி வரவேற்று உணவளித்து உபசரித்து வாழ்வதும் தமிழரின் அரிய பண்பாடாக விளங்குகிறது. ஒரு மனிதன் தான் தேடிவைத்த பொருளைத் தான் மட்டுமே உண்ணாது அதைப் பிற உயிரினங்களும் தின்னக் கொடுப்பதும் பசியறிந்து ஒம்புதலும் இல்லத்தாரிடத்து விருந்தோம்பும் பண்பானது நெறியாக உருவாக்கம் பெறுகிறது. தானுண்ணும் உணவை வந்த விருந்தினர்க்குப் பகிர்ந்தளிப்பதும் நோக்கக் குழையாமல் அவ்விருந்தினரைப் பேணுதலும் சங்க மாந்தரின் அரிய பண்பு நெறியாக விளங்குகிறது. ‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே’ என்ற முன்னோர் கூற்றின்படி, உணவு என்பது ஒவ்வோர் உயிருக்கும் அன்றாடம் தேவைப்படுகின்ற ஓர் அரிய உயிர்ப் பொருளாகும். ஓரறிவு உயிரிலிருந்து ஆறறிவு படைத்த மனிதன் வரை ஏதாவதொரு வகையில் வேலைக்கு உணவுண்டு சக்தி பெறுகிற வகையில் உணவானது மிகுந்த முக்கியமானதாகிறது. இதனை,

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே¹²²

என்று புறநானூறும்,

வலி கூட்டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த¹²³

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும் உணவின் அவசியத்தையும், உணவினால் பெறும் வலிமையையும் சுட்டுகின்றன.

சங்க இலக்கியத் தலைவி இவ்விருந்தினை தன் கணவனுக்கு இட்டு மகிழும் மகிழ்வினை ஒரு பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இல்லத்திலிருந்து செயலாற்றி சுற்றம் தழுவிப் பேணி, மகிழும் பெண்ணானவள் புறத்தே நிகழும் செயலினை முடித்துத் திரும்பும் கணவனுக்கு உணவினைப் பக்குவமாகச் சமைத்து ஆக்கியெடுத்தலும் ஆகிய பணியினைச் செவ்வனே செய்வதாக அப்பாடல் விளக்குகிறது.

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்

குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகனே.¹²⁴

என்று மனைவியின் சமையலில் முதல் விருந்தினனாகக் கணவன் விளங்குவதையும், உணவினை இனிதென்று கணவன் சொல்லக் கேட்டு, பிறரியாத பேரின்பம் கொண்டதையும் இப்பாடல் விளக்குகிறது.

சங்க இலக்கியம் உணவு சமைத்தலில் பலவகையான உணவுகள் தயாரிக்கப்பட்டு பரிமாறப்பட்டதாகச் சுட்டியுள்ளது. தாவர உணவைச் சமைக்கும் பாங்கினைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும்¹²⁵ மாமிச உணவினை இறைச்சி மீன் ஆகியனவற்றைப் பொரித்த ஒலியைப் பட்டினப்பாலையும்¹²⁶ மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடுபவரின் கைகளில் மாமிச நாற்றம் வீசுகிற அளவுக்கு கறியையும் சோற்றையும் கொடுத்ததைப் புறநானூறும்¹²⁷ கீரை உணவு வகைகளை,

குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த

முற்றா இளந்தயிர் கொய்து கொண்டு உப்பின்று

நீருலையாக ஏற்றி மோர் இன்று¹²⁸

என்று பச்சைக் கீரைகளில் உறையும் சத்துக்களைப் புறநானூறும் பரக்கப் பேசுகின்றன. இதைப் போன்று மற்றொரு உணவு வகையான முக்கனிகள் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நெல்லிக்கனி, கருங்கனி, கருங்கனி நாவல் என்று முறையே புறநானூறும்¹²⁹ மலைபடுகடாமும்¹³⁰ குறிப்பிடுகின்றன.

விருந்து என்பது மிகச்சிறந்த மனிதப் பண்பு என்பதையும் அது ஆண்டாண்டு காலம் தமிழர் வளர்த்து வந்த நெறி என்பதையும் சுட்டுமாறு போலத் தொல்காப்பிய நூற்பா குறித்துக்காட்டும்.

.....

விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்¹³¹

என்று விருந்து புறந்தந்து சுற்றம் ஓம்புதல் முதலான பண்பாட்டு நெறிகளைச் சுட்டுகிறது. இப்பண்பினை,

புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்

பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்

வேளாண் எதிரும் விருப்பின் கண்ணும்¹³²

என்று களவியலிலும்,

அருந்தொழில் முடித்த செம்மற் காலை

விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்¹³³

என்று கற்பியலிலும் விருந்தின் சிறப்புக்களைத் தருகிறார் தொல்காப்பியர்.

கணவன் மனைவியிடத்து நிலவும் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாகவும் விருந்து அமைவது காதலர் நல்லிணக்கத்திற்கு ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது.

அந்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து
அட்டி லோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாள் அன்று
சிறியமுள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே.¹³⁴

என்ற பாடல் பரத்தையில் பிரிந்தவன், தம் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க
எண்ணுகையில் புதிய விருந்தினர் வந்து தலைமக்களின் இறுக்கமான
சூழலினை இலகுவாக்குகின்றனர் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

புதுமண மகடூஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇக்
கூழைக் கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கை¹³⁵

என்று அகநானூறு புதிய மணமகள் விருந்து தயாரிக்க, நெல்லில் அவல்
இடிக்கும் முறையை விளக்குகிறது.

தலைவன் தன் தலைவியின் அருமைப்பாடுடைய பண்புகளை
எண்ணிப் பார்க்கிறான். அவள் பண்புகள் அனைத்திலும் தழைத்தோங்கிச்
சிறப்பது அவளின் விருந்து உபசரிக்கும் பண்பே எனப் பெருமிதம்
கொள்கிறான்.

புறவி னதுவே பொய்யா யாணர்
அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே.¹³⁶

என்று ‘இராப்பொழுதாயிருப்பினும் வந்த விருந்தைக்கண்டு மகிழா நிற்கும்,
யான் கூறிய சொற்பிழையாதபடி இல்லிலிருந்து நல்லறஞ் செய்யுங்
கற்பினையும் மென்மையாகிய சாயலையுமுடைய இளமை மாறாத நம்

காதலி உறைகின்ற பொய்யாத புதுவருவாயினையுடைய ஊரானது' என தலைவியை வியந்து போற்றி மகிழ்கிறான். மேலும், தன் மனையின் கண் வருகின்ற புது விருந்தினரை வரவேற்று மகிழும் தலைவியை,

நன்மனை நனிவிருந்து அயரும்

கைதூவு இன்மையின் எய்தா மாறே¹³⁷

என்று தலைவியின் விருந்து உபசரிக்கும் திறனை வியந்து போற்றுகிறான்.

காலையரும்பி நிற்கும் காதலியின் கனிந்த காமம் வழிய, அன்பில் திளைக்கும் தலைவன், அவள் விருந்தளித்துப் போற்றி மகிழும் உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் புதியவர்களையும் நினைத்து தனக்குள் பெருமை கொள்கிறாள். தலைவியோ, இரவு நேரத்தில் கதவினை அடைக்கும் முன்னர், வெளியில் எவராவது விருந்தினர் வருகின்றனரோ! என்று அறிந்த பின்பே தம் இல்லக் கதவைச் சார்த்திய செய்தியைக் குறுந்தொகை பகரும்.

..... மலைப்

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளீரோ ¹³⁸

என வினவி, அக்கம் பக்கம் பார்த்துக் கதவைச் சார்த்திய பண்பில் உருவான நெறிப் பாங்கினைச் சிறப்புற குறுந்தொகைப் படைத்துக் காட்டும்.

மலை நாடனாகிய காதலன், தன்னைச் சந்திக்க இரவில் கொடிய நெறியில் வருதல் ஏதமுடைத்தாதலின் வாராது நின்றான். ஆனால், அவளோ, மலைச்சாரலிடத்திலே கானவர் அம்பெய்தி கொணர்ந்த பன்றியின் கொழுவிய தசைத்துண்டங்களைத் கொடிச்சியான இவள் சிறு குடியிலுள்ள பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்த உயர்ந்த விருந்தின் பண்புநெறியினை நற்றிணை குறித்துக்காட்டும்.

கானவன் எய்த முளவுமான் கொழுங்குறை
தேங்கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி மகிழ்ந்துகொடு
காந்தளஞ் சிறுகுடிப் பகுக்கும்
ஓங்குமலை நாடன்நின் நசையி னானே.¹³⁹

என்ற இப்பாடல், வாராத தலைவனின் வருத்தத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், தான்பெற்ற உணவினைப் பிறர்க்குப் பகிர்ந்தளித்து அந்த மகிழ்ச்சியில் அவள் கரைகின்ற பாண்மையை எடுத்துக் காட்டும். மேலும், மணம் புரிந்து கொண்டதன் பின், தலைவன் தேடிவரும் செல்வங்களைத் தாமே தம் இல்லத்திற்காக மட்டும் பகிர்ந்து கொள்ளாமல், அதைத் தம் சுற்றத்தாருக்கும் பகிர்ந்தளித்து இல்லறம் பேணும் நெறியினைக் கொண்டவளாக இல்லக்கிழத்தி விளங்கும் முறையை மேற்கூறிய பாடல் சுட்டியுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ‘யாணர்’ என்ற சொல்லானது ‘புதிய விருந்தினர்’ என்ற பொருள் குறித்து வருவதாகும். தம்முடைய இல்லத்திற்கு வரும் புதிய விருந்தினரை வரவேற்று உபசரிப்பதுதான் விருந்து என்னும் நெறிமுறைக்குத் தலையாயதாகும் என இலக்கியங்கள் பரந்துபட்ட நிலையில் விளக்கம் சொல்கின்றன.

இப்புதிய விருந்தினர்க்குப் புதியதாகச் சமைத்துக் கொடுக்கும் வழக்கத்தினைத் தலைவி மேற்கொள்கிறாள். விருந்தைப் புதியதாக வந்தவர்க்கு அளித்தல் சிறப்புடையது என்றால், அதை உறவினர்களுக்கு வழங்குவதும் கணவனுக்கும் அவனைச் சார்ந்த தேர்ப்பாகன் போன்ற அவனொடு தொடர்புடையவர்களுக்கும் வழங்குவதும் விருந்தாகவே சங்க இலக்கியம் கருதியுள்ளது.

எல்லிருந் தாகிப் புகுக நாமே¹⁴⁰

என்பதும்,

விருந்துநனி பெறுதலு முரியள் மாதோ¹⁴¹

என்பதும்,

தெரியிழை யரிவைக்குப் பெருவிருந் தாக

வல்விரைந்து கடவுமதி பாக....¹⁴²

என்பதும் ஐங்குறுநூறு காட்டும் விருந்திற்கான செய்திகளாக விளங்குகின்றன. தலைவன் தம் இல்லத்தில் இல்லாத போது விருந்தினர் வர, அவ்விருந்தினரைப் பேணாது போன நிகழ்வையும் பாசறைக்குச் சென்ற கணவனுக்காக விருந்து படைக்கக் காத்திருந்த தலைவியின் ஏமாற்றத்தையும், விருந்தினைத் தமக்குப் படைக்காமல் ஏமாற்ற மடைந்திருக்கும் தலைவியை மகிழுமாறு செய்யத் தேர்ப்பாகனை தேரை விரைவில் செலுத்துக என ஆணையிட்டு விரைந்து வரும் தலைவனையும் காட்சிப்படுத்தி விருந்தின் இன்றியமையாமையை ஐங்குறுநூறு புலப்படுத்தியுள்ளது.

அகநானூற்றின் விருந்து உபசரிப்பு தலைமக்களின் காதல் வாழ்வை சிறந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதாக அமைந்துள்ளது. விருந்து உபசரிக்கும் தன்மை குறித்து விளக்கும் அகநானூற்று அடிகள் கீழே தரப்படுகின்றன.

விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழைத்

தடமென் பணைத்தோள் ¹⁴³

என்றும்

திருந்திழை அரிவை விருந்தெதிர் கொளவே¹⁴⁴

என்றும் விருந்து குறித்து அகநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. இல்லத்தில் ஆண்கள் இல்லாவிட்டாலும் வீட்டிலுள்ள பெண்மக்கள் அனைவரும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுதலும் கனிந்த அன்பால் நெகிழும் பெருந்தோள் மடப்பத்தினளாகிய தலைவி தன் கணவன் இனிது உண்ணக் கண்டு மகிழ்தலும், விருந்திற்காகத் தேர்ப்பாகனைத் தேரைவிரைந்து செலுத்தச் செய்தலும் விருந்தின் பண்பினைக் குறிக்க வல்லதாக விளங்குகின்றன.

பெண்ணானவள் புதியவர்களுக்கும் உற்றார் உறவினர்களுக்கும் இல்லத்தார்க்கும் தலைவனுக்கும் விருந்தளித்துப் போற்றுவது இல்லற நெறியாகப் போற்றி நிற்கிறாள். விருந்தினர்களுக்கு வழங்கப்படும் உணவானது சிறந்ததாகவும், உண்பவர் அதில் திளைக்கச் செய்வதாகவும், இதுபோன்ற உணவினை இதுகாறும் உண்டிலோம் என ஒப்புயர்வற்ற வார்த்தைகளால் புகழ்வதுமான பேற்றினை விருந்தளிக்கின்றவர் பெறுகின்றனர். இப்பேற்றினை இல்லத்தின் அரசியாக விளங்கும் தலைமகளே பெறுகிறாள். வந்தவர்க்கு உணவளித்தது போக எஞ்சிய உணவினைத் தலைவி வழங்கத் தலைவன் உண்ணும் இன்பமே நனி சிறந்தது என்று எண்ணுகின்ற தலைவன், விருந்து புறந்தந்து வாழும் வாழ்வே சிறந்த நெறி எனத் தன் தலைவிக்கும் எடுத்துரைத்து வாழ்கின்ற தலைமக்களின் வாழ்க்கை இன்றும் உணரத்தக்கதாய் விளங்குகின்றது.

ஈகை எனும் வாழ்நெறி

ஒரு பொருளும் இல்லாத வறியவர்க்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்துதவுவதே ஈகை எனப்படும். இல்லை என்று வருபவர்க்கு ‘இல்லை’ என்று கூறாது, அவருக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து உதவும் அறச்செயலே ஈகையாகும்; மற்றவர்க்கு கொடுப்பதெல்லாம் பயனை எதிர்பார்த்துக் கொடுக்கும் தன்மையுடையது.¹⁴⁵

ஒருவன் தேடிய பொருள் மிக்க சிறப்புடையது என்றால், அப்பொருளைத் தேடமுடியாத நிலையில் உள்ளோர்க்கு அளித்து உதவ வேண்டும் என்ற நெறியை சங்க இலக்கிய மாந்தர் கொண்டிருந்தனர். இந்த ஈகையை சங்க இலக்கியம் நுண்மையாகச் சுட்டியுள்ளது.

ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்¹⁴⁶

என்று கலித்தொகை, பிறர் துயர் கண்டு இரங்குதலையும் பொருள் இல்லாத அவ்வறியவர்க்கு தாம் ஈன்ற பொருளை ஈந்து உதவுதலும்

பெரிதெனப் போற்றுகிறது. வறுமைத் துன்பம் என்பதே உழைக்க இயலாத, உழைப்பதற்கு உடற்றிறம் இல்லாத மானுடரைக் குறிக்கிறது. இத்துன்பத்தை அவ்வறியவர் எடுத்துரைப்பதற்கு முன்னமேயே ஈந்து விடுவது அறத்திற்கெல்லாம் அறமாகப் போற்றப்படுகிறது.

ஈன இரத்தல் இழிந்தன்று அதன் எதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று¹⁴⁷

என்று புறநானூறு ஈதல் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. ‘எனக்குத் தந்திடுக என்று ஒருவரிடம் இரந்து வேண்டி நின்றலானது, மிகவும் இழிந்ததாகும். ஆனால், அவ்வாறு இரந்து நின்று கேட்டாரிடம் என்னிடம் தருவதற்கு ஏதுமில்லை என்று கூறி மறுத்தல் அதனினும் இழிந்த நிலையாகும்.

உடையோர் ஈதலும் இல்லோ இரத்தலும்¹⁴⁸

ஈதல் நின் புகழும் அன்றே ¹⁴⁹

..... பெரிதும்

ஈதல் எளிதே ¹⁵⁰

யார்க்கும் எளிதே தேர் ஈதல்லே¹⁵¹

ஈதல் ஆனான் வேந்தே ¹⁵²

இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை

புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்

இரவலர் உண்மையும் காண் இனி இரவலர்க்கு

ஈவோர் உண்மையும் காண் ¹⁵³

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்¹⁵⁴

பெட்பின்று ஈதல் யாம் வேண்டலமே¹⁵⁵

ஈதல் ஆனா விலங்கு தொடிந் தடக்கைப்

பாரி பறம்பின் பனிச்சனை போல¹⁵⁶

என்று பல்வேறு நிலைப்பாடுகளில் புறநானூறு ஈதலின் அவசியத்தையும் அதன் எளிமையையும், அதுதான் செல்வத்தின் பயன் என்பதையும் தக்க சான்றுகளோடு குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க மாந்தராக விளங்கும் தலைமக்கள் தாம் கூடி இன்பமுறுவதைக் காட்டிலும் பிறர்க்கு ஈந்துவக்கும் இன்பத்தையே ஈதலறத்தையே உயர்வாகப் போற்றினர். ஒருவன் தன் குடும்பத்தைப்பேண பொருளீட்டுவதற்காகச் சென்றான்; அவன் தேடிய அச்செல்வத்தின் ஒரு பகுதியை ஈகையால் நிரப்பினான். அவனுடைய எண்ணத்தில் ஈகையைச் செய்து வாழும் வாழ்க்கையை உண்மையான வாழ்க்கை என்பதையும், பிறர்க்கு ஈயாது வாழும் வாழ்க்கையானது பயனற்றது என்பதையும் உயர் பண்பாகக் கொண்டிருந்தான் என்பதைக் குறுந்தொகை,

நிற்றுறந் தமைகுவெ னாயின் எற்றுறந்

திரவலர் வாரா வைகல்

பலவா குகயான் செலவுறு தகவே.¹⁵⁷

என்று பொருள்தேடச் சென்ற தலைவனின் புலம்பலை இப்பாடலில் புலப்படுத்தியுள்ளது. அன்பாலே நிறைந்த நெஞ்சத்தை உடையவளாக இருந்தாலும் தனிமையாகவே வருத்தமுறும் தலைவியை எண்ணி, பொருள் தேடலைத் துறந்து நெடிது தங்கியிராது, உடனே மீண்டு வருவேன் என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் தலைவன். “செலவுறு தகவு சென்றது, செலுத்தப் பொருந்திய வாழ்க்கை என்றவாறு, அறத்திற்குத்தக வாழ்வதே வாழ்க்கையாகலின் அதனை தகவென்றான்.. வினையின் கண் இரவலர் வாரா வைகல் பெறுதல் இயல்பாகலின், அது கருத்தன்றென்க. ‘ஈதலிசைபட வாழ்தலே’ வாழ்க்கையின் ஊதியம் ஆகலின், அவ்விசைக்கு யாம் இரவலர்ப் பெறாது ஊதியம் இழந்தனாகுக என்றவாறு”¹⁵⁸ தெளிவு

படுத்தியுள்ள தலைவனின் ஈகைத் திறமானது வாழ்க்கை நெறியை வகுத்துத்தரும் அளவீடாக விளங்குகிறது.

ஒழுக்கநெறி

ஒழுக்கம் மனித இனத்திற்கேயுரிய தனிப்பண்பாகும். மனிதனின் அத்துணை மேம்பாடுகளையும் விடவும் மேம்பட்டதாகவும் தலைமையானதாகவும் ஒழுக்கம் விளங்குகிறது. மனித வாழ்க்கையில் ஒருமுறை ஒழுக்கம் மேற்கொள்ளப்படுமாயின், அது தொடர்ந்து வாழ்க்கைமுழுவதும் தொடர்ந்து வந்து அம்மானுடத்தை உயர்விக்கும். விழுப்பம் தருகின்ற இவ்வொழுக்கம் ஒருவனது வாழ்க்கையில் மிக உயர்வானதாகக் கருதப்படுகின்ற அத்துணை நெறிமுறைகளையும் எஞ்ஞான்றும் தரவல்லதாக விளங்குகிறது. இந்த ஒழுக்கமானது எல்லாப் பொருளினுஞ் சிறந்ததாகவும் உயர் குலத்தார் இழிகுலத்தார் ஆகியவற்றை ஒழுக்கம் தீர்மானிப்பதாகவும் ஒழுக்கமில்லாத வனிடத்தில் உயர்ச்சியில்லை எனவும் இவ்வொழுக்கம் ஒருவனின் நன்றிக்கு வித்தாகும் எனவும் கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கமெனவும் திருக்குறள் ஒழுக்கம் பற்றிய உரத்த சொற்களில் உரைக்கும்.¹⁵⁹ ஒழுக்கமானது நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கமாக இருவகையினதாய் மனித வாழ்வில் அமைகின்றபோது, தீமையைக் களைந்து நல்லனவற்றை மீட்டெடுத்து வாழவேண்டும் எனவும் நல்லொழுக்கத்தை தீமை எப்போழ்தும் அணுகிக்கொண்டே இருக்கும் எனவும் இவற்றை அறிந்து மனவலிமையுடன் ஒழுக்கத்தைப் பேணும் நெறியினை சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வு என்பது பண்டைத் தமிழரின் கொள்கை. ஒழுக்க நெறியினின்றும் ஒருமுறை தவறினாலும் மீண்டும் முன்பிருந்த உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியாது.¹⁶⁰ தனிமனிதனின் ஒழுக்க நெறியைச் சமூகத்தின்பாற் சார்த்தி வைத்துச்

சான்றோரால் பார்க்கப்படுகிறது. தலைமக்கள் தம் இல்வாழ்க்கையில் அதன் உயர்ந்த பாங்கோடு செல்லுகின்ற நெறியின் கண் நின்று, இருவரும் தத்தமக்குரிய ஒழுக்கநெறிகளோடு கணவன் மனைவிக்கும் மனைவி கணவனுக்கும் இல்லறப்படுகின்ற நிலைகளினால் போற்றி ஒழுகத் தலைப்படுகின்ற போது, தனிமனிதர்களின் சமூக நெறியாக இவ்வொழுக்கம் நேர்பட காரணமாகிறது.

சங்க இலக்கியம் களவிலும் கற்பிலும் ஒழுக்க நெறியினை வகுத்துப் போற்றியுள்ளது. அந்நெறியின் தொடர்ச்சியாக திருமணமாகிச் சென்ற தலைமகளை அவள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துகிறாள் என்று அறிந்துவரச் செல்லும் செவிலி, தலைவியின் வாழ்முறையை நற்றாய்க்கு உரைக்க, நற்றாயோ, ‘உடன் போயினளான தன்மகள் முன்பு உணவுண்ண மறுத்தவள், மணமாகிய பின்பும் அறிவும் ஒழுக்கமும் எப்படி அறிந்தனள்?’ என வியக்கிறாள்.

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்¹⁶¹

என தம் மகளின் அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்கிறாள் நற்றாய்.

தொன்றியல் மரபின் மன்றல் அயரப்

பெண்கோள் ஒழுக்கம் கண்கொள நோக்கி¹⁶²

என்று தோழி, தலைவனிடம் ‘நீ இவனை வரைந்துகொள்ளும் அவ்வொழுக்கத்தினைக் கண்ணார நோக்கி, யாம் அயலேமாகிய புதியேம் போல், இவள் புதிய நாணாலாகிய ஒடுக்கத்தினைக் காண்போமன்றோ?’ என்கிறாள்.

அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்

தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்

பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனால்
அரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை¹⁶³

என்ற இப்பாடலடிகள் பெரியோரின் ஒழுக்கத்தை முன்மாதிரியாகக்
கொண்டு இல்லறத்தையும் பொருளையும் வழுவடையாத வகையில்
ஆராய்ந்து ஒழுக்க நெறியின்படி நின்றலைச் சுட்டுகிறது.

நயனும் நண்பும் நாணும்நன்கு உடைமையும்
பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்¹⁶⁴

என்று பாங்கள் தலைவனைத் தலைவி குறித்து வினவியபோது, தலைவன்
தன்னை, ‘இவளைப் பார்ப்பதற்கு முன்பு நயனும், நண்பும், நாணும்,
பயனும், பண்பும் ஆகிய ஒழுக்கப் பண்புகளெல்லாம் இருந்தன. ஆனால்
இவளைப் பார்த்தபின்பு இவையெல்லாம் கழிந்தொழிந்தன’ என
வருந்துகின்றான் தலைவன். அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் ‘அற
நெறியினின்றும் நீங்காது இல்வாழ்க்கை நடத்தலும், சிறந்த சுற்றத்தாரது
பலவகையான துன்பங்களைத் தாங்குதலும்’ உடையவள் தலைவி என
ஒழுக்க நெறியானது அவள்பால் சார்த்திப் பேசப்பட்டுள்ளது.

அறந்தலைப் பிரியாது ஒழுகலுஞ் சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும் நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல்லெனச்
செய்வினை புரிந்த நெஞ்சினர் நறுநுதல்¹⁶⁵

என்று அகநானூறு ‘அறந்தலைப் பிரியாது’ நிற்கும் ஒழுக்கத்தைக்
கொண்டவளாகத் தலைவி விளங்குவதைச் சுட்டுகிறது.

ஒழுக்கத்தின் நேர்ப் பண்புகளையும் அதன் பயனையும் பேசுகின்ற
சங்க இலக்கியத்தில், கலித்தொகையானது எதிர்மறையாக ஒரு பாத்திரம்

ஒழுகும் ஒழுக்கத்தை வடிவமைத்துள்ளது. தன் தலைவிக்காக தலைவனிடம் வரைவுகடாயிய தோழி, அவன் இதுகாறும் செய்த கொடுமையை எண்ணி அவனுக்குத் தன் நெஞ்சழிந்து சொன்ன சொற்கள் குறிக்கத்தக்கனவாக விளங்குகின்றன.

வழிபாட்டு நெறி

சங்ககால மக்களுக்கு கடவுள் வழிபாடு என்பது இயற்கை வழிபாடாக நிலவியுள்ளது. “காலப்போக்கில் நீத்தாரை வழிபடும் வழக்கம் உருவாகி நடுகல் வழியாக வளர்ச்சி அடைந்து, திணை அடிப்படையில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தமக்குரிய திணைத் தெய்வங்களை வழிபட்டனர்”¹⁶⁶ மாயோனாக விளங்கிய திருமால் காட்டில் உறைகின்றவர்களுக்குத் தெய்வமாகவும், சேயோன் எனப்படும் முருகன் குறிஞ்சி நிலக்கடவுளாகவும் வேந்தனாகிய இந்திரன் மருதத்திணைக்குக் கடவுளாகவும் வருணன் நெய்தல் நிலக் கடவுளாகவும் கொற்றவையை வழிபட்டவர்கள் பாலை நில மக்களாகவும் விளங்கினர்.

இயற்கை எனப்படுகின்ற மனிதனுக்கு வெளியே இருக்கின்ற புற உலகத்திலே விளங்குகின்ற மரஞ்செடி கொடி பறவைகள் முதலானவையும் விலங்குகளும் அவன் வாழ்வோடு இணைந்து மனிதனைப் பண்படுத்தி வந்துள்ளன. இவை மானுட உள்ளத்தில் கருத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கவும் அவை பல்வேறு பாவனைகளில் பின்னிவிடும் செயல்பாடுகளிலும் அவனைத் தூண்டியிருக்க வேண்டும். இத்தூண்டல்கள் அவன் உடலையும் உள்ளத்தையும் கட்டுப்படுத்தி ஆண்டிருக்கவேண்டும். அந்த ஆளுகையே கடவுளாக வழிபடுவதற்கொரு கருவியாகத் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் இடையேயுள்ள உறவு பிரிக்க முடியாத வழிபாட்டுத் தோற்றங்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது.

மனிதனின் தொடக்க முயற்சிகளின் வெற்றிக்காகவும் எந்தவிதமான தீமையும் ஏற்படாமலிருக்கவும் இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவும் மனிதன் முயன்றுள்ளான். இம்முயற்சி நன்முறையில் விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக முன்னோர் வழிபாடாக நடுகல்லைத் தொழுது வணங்கிய முறையிலிருந்து வழிபாடு தொடங்குகிறது எனலாம். போரில் வீர மரணத்தின் பொருட்டு அவ்வீரனுக்கு எழுப்பப்படும் கல் அக்குடி மக்களுக்குத் தெய்வமாக விளங்குகிறது. நடுகல்லிற்கு நீராட்டி, பலியிட்டுப் படையல் செய்ததைப் புறநானூறு சுட்டும்.¹⁶⁷

மலையிலுள்ள செங்காந்தள் மலர் கொய்து அம்முருகவேள் போருக்குச் சூடும் கண்ணியாக அமைத்து சார்த்தி வழிபாடு செய்கின்றதனை தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சிறைப்புறமாகச் சொல்கிறாள்.

சுனைப்பூக் குற்றும் தொடலை தைஇயும்

மலைச்செங் காந்தள் கண்ணி தந்தும்

தன்வழிப் படுஉம் நம்நயந்து அருளி.¹⁶⁸

என்று முருகனுக்கு போர்மாலையாகச் சார்த்தி வழிபடுகின்ற முறையினை குறிஞ்சி நில மக்கள் வழக்கில் கொண்டுள்ளனர்.

தலைவன் தலைவிக்குச் செய்த கொடுமையை எண்ணிய தோழி, தனக்கு வலியைத் தரும் என்று கருதி, தான் வழிபட்ட தெய்வந் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் நெஞ்சழியச் செய்யும் என்று கூறுகிறாள்.

வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்கண்

கழியுநோய் கைம்மிக அணங்காகி யதுபோலப்

பழிபரந் தலர்தூற்ற என்றோழி

அழிபட ரலைப்ப அகறலோ கொடிதே.¹⁶⁹

என்ற பாடலின் வழியே வழிபாட்டு முறையினைச் சங்க இலக்கிய மாந்தர்
கொண்டிருந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்¹⁷⁰

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் முதுவாய்ப் பெண்டிராக அன்னோர்,
அமைக்கப்பட்ட வெறியாடும் களத்திலுள்ள முருகனின் வேலிற்குக் கண்ணி
சூட்டி, கோயிலின் மணி ஒலியுடனே அந்த ஒலியோடு ஒலியாகப்
பலிகொடுத்து அந்தக் குருதியைத் தினையுடன் கலந்து தூவி வழிபட்ட
நெறியினைக் குறிப்பிடுகின்றது.

குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு
மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தி.¹⁷¹

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில், காதல் குறமகள் தனக்குத் திருமணம்
நிகழவேண்டி, வேங்கை மலரைக் கையிலேந்தி மலைதோறும் எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற இறைவனை வழிபாடு செய்கிற செயலானது குறிப்பிடப்
பட்டுள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள சான்றாதாரங்களின் வழியில் தமிழ்மக்களிடத்து
தொன்ம வழிபாடாக விளங்கும் நடுகல் வழிபாடும் பின் திணை
அடிப்படையிலான தெய்வ வழிபாடும் நிகழ்ந்திருந்தமை புலப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

இதுகாறும் கண்டவற்றால் அகவாழ்வியல் நெறியானது
தலைமக்களிடத்தில் என்றும் மாறாத வாழ்க்கை முறையாக விளங்குவதை
அறியமுடிகிறது.

இயற்கையினிடத்து மனிதன் எதிர் கொள்ளும் தாக்கங்களை எதிர்கொண்டு போராடவும், மேலும் தீங்குகள் ஏற்படாதவாறு தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முயல்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறது.

இயற்கைச் சூழலுக்கேற்றவாறு சங்க இலக்கிய மாந்தர் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்வதோடு ஒருங்கிணைந்த சமுதாய வாழ்வையும் ஒழுங்கிணைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

பாலுணர்ச்சி வழியினில்தான் அகவாழ்வில் அவ்வுணர்ச்சி சமூகப் பாங்கிற்கு ஏற்ப ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு தலைமக்கள் இல்லறம் பேணினர் என்பது அறியமுடிகிறது.

இல்லற வாழ்க்கைக்கு நேர்பொருளினைத் தருகின்ற ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு ஏற்றிருந்த பாங்கினை, சங்க அகமாந்தரும் அவர்களைச் சார்ந்தோரும் பெற்றிருந்தனர் என்பது அக இலக்கியங்களின் வழிப் புலனாகிறது.

சங்க நெறி என்பது மானுடத்திற்கான பொது நெறி என்பதும், அதை வகுத்துத் தருவோர் தலைமக்களாக விளங்குவதும் அறியப்பட்டுள்ளது.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பாலுறவு, முறையே நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் உருவாக்கம்பெறச் செய்கிறது. கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவானது கூட்டு முயற்சிக்கான சிததவையும் கட்டமைவதற்காக எத்தனிக்கும் குடும்பத்தை உடைக்கும் கருவியாக விளங்கிச் சமூகத்தை அதன் நிலையிருந்து தாழ்த்தும் என உணரப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றல் மிக்கதான, உலகோருக்கும் பொதுவானதான நல்லொழுக்கங்கள்தான் நெறியாக உருப்பெறுகின்றன. இந் நல்லொழுக்கங்கள் சமூகக் கட்டுப்பாட்டைச் சுட்டி, நிறுவனமாக இயங்க முனைவது அறியப்பட்டுள்ளது.

அகமாந்தரின் கற்பும் வீரமும், அறமும் ஒழுக்கமும் மிகச்சிறந்த நெறியாகக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் இந்த முன்றிலிருந்துதான் நெறிப்பட வாழ்வதற்கான முறைகள் வெளிக்கிளம்புகின்றன.

அகநெறிகள் உருவாவதற்குப் பெரிதும் பெண்ணே முன்னிற்கிறாள். பெண்ணைச் சார்ந்துதான் பெரும்பாலான குடும்ப இயக்கங்கள் செயல்படுவதிலிருந்து இக்கருத்தினை அனுமானிக்கலாம்.

அறத்தின் வழிப்பட்டது வாழ்க்கையாகும். இதை மனிதன் தன் வாழ்வில் கிடைக்கும் அனுபவங்களும் கருத்துகளும் இன்னோரன்ன பிறவும் நிலைபெற்ற வாழ்க்கையை, அம்மனிதன் இறந்த பிறகும் நீட்டிருந்திருந்து வாழும் எனப் பெறப்பட்டுள்ளது.

தலைமக்கள் ஒழுகும் நன்னெறியின் பின்னே அல்நெறியும் பின்தொடரும். நன்னெறி வீழும்போது, காத்திருந்து அல்நெறியானது பற்றிக் கொண்டு அவ்விடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும் என்பதனால், தலைமக்களைக் கவனமாக இல்லற நெறியிலிருந்து பிறழ்ந்துவிடாது கொண்டு செலுத்த தோழியும் இன்னோரன்ன பிறரும் முயன்றிருப்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

தலைமக்களுக்கான திருமணங்களில் கரணங்களும் சடங்குகளும் வாழ்நெறிகள் உருவாக்குவது இவ் ஆய்வில் உய்த்துணரப்பட்டுள்ளது.

விருந்தோம்பலை நாகரிகம் மற்றும் பண்பாட்டுக்கான காரணியாகக் கொண்டாலும், இவ்விருந்து புதியவர்களுக்கானது என்பதும், புதியோர் தவிர ஏனையோருக்கு அடுத்த நிலையினதாகவே அமைகிறது என்பதும் பெறப்பட்டு, இவ்விருந்தானது தலைமக்களின் வாழ்க்கை நெறியாகவே மலர்ந்துள்ளது என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விருந்து எனப்படுவது தலையாய அறமாகவும் வறுமையிலும் செம்மையை நிலைநாட்டி, செம்மாந்த குணத்தையும், போர்வாளையும் கூட அடகு வைத்து விருந்து

பேணியமையையும் எடுத்துக்காட்டி, அவ்விருந்தோம்பல் நெறியை, அதன் பெருமையை சங்க இலக்கியம் இந்த உலகிற்குச் சுட்டியுள்ளது.

தலைமக்களின் வாழ்க்கையில் ஈகையும் அதுசார்ந்த அறச்செயல்கள் முதலியனவும் அவர்களின் சிறந்த வாழ்நெறியை உருவாக்குவது தெளியப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சி. தில்லைநாதன், இலக்கியமும் சமுதாயமும், ப.5.
2. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.386.
3. மேலது., ப.88.
4. இரா. சாரங்கபாணி (ப.ஆர்.), முத.பதி., சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொகுதி - 1, ப.187.
5. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப.8.
6. தொல்.பொருள், இளம்.கற். நூ.144:5.
7. மேலது., உரை, ப.255.
8. தொல்.பொருள். இளம்., கள., நூ.99:8.
9. மேலது., உரை, ப.176.
10. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 1, ப.255.
11. கே.பி. அழகம்மை, சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், ப.181.
12. இல. பொம்மி, சங்க இலக்கியங்களில் கற்புக் கோட்பாடு, ப.110.
13. குறள், 54.
14. மேலது., 56.
15. கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர், ப.44.
16. ஐங்., பா.7.
17. அக., மணி., பா.155.
18. ஐங்., பா.371.
19. நற்., பா.68.
20. பரி., பா.3.
21. குறுந்., 247.
22. அக. மணி., பா.281.
23. கலி., பா.9:23.
24. அக., களி, பா.93:5.

25. குறள்., 6.
26. நற்., பா.4.
27. மேலது., பா.29.
28. அக., களி., பா.5:16-18.
29. அக., களி., பா.73:9-11.
30. கலி., குறிஞ்., பா.60:24-26.
31. மேலது., நெய்., பா.147:1-2.
32. மேலது., நச்சர்., உரை, ப.121.
33. கள்ளுண்ணாமை, குறள்கள், 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930.
34. குறள்., 1201.
35. மேலது., 1281.
36. அக.களி., பா.8:15-18.
37. இல.பொம்மி, சங்க இலக்கியங்களில் கற்புக் கோட்பாடு, ப.149.
38. குறள்.1000.
39. நற்., 210:5-9.
40. கலி., நெய். 133:6-14.
41. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்க காலம் - வாழ்வியல், ப.178.
42. Eliot, T.S., Notes towards the definition of culture, p.21.
43. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்க காலம் - வாழ்வியல், ப.182.
44. P.T.S., Iyengar, History of Tamils, p.154.
45. ஜி. ஜான்சாமுவேல், திறனாய்வுச் சிந்தனைகள், ப.23.
46. அக., மணி., பா.200.
47. மணிமேகலை, 25:228-231.
48. அக., மணி., 155:1-3.

49. மேலது., 286:10-12.
50. நற்., பா.25:11-12.
51. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.32.
52. நற்., பா.1:1-5.
53. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.75.
54. தொல்.பொருள், இளம்., கள.நூ.89:4-5.
55. மேலது., இளம்., உரை.ப.159.
56. தொல்.பொருள், கள. நச்சர். உரை. ப.1.
57. தொல்.பொருள்., இளம்., கற்., நூ.140:2-3.
58. மேலது., உரை.ப.249.
59. மேலது., நச்சர், உரை. ப.163.
60. மேலது., இளம். நூ.99:8.
61. மேலது., உரை. ப.176.
62. மேலது., நூ.638.
63. தொல். பொருள். மர., பேரா., உரை. ப.477.
64. மேலது., இளம். நூ.636.
65. மேலது., நூ.637.
66. மேலது., நூ.642.
67. தொல்.பொருள். அகத்., இளம். நூ.5:6.
68. தொல். பொருள், அகத், இளம். உரை. ப.9.
69. மேலது., நச்சர், உரை. ப.12.
70. தொல்.பொருள், கள., இளம்., நூ.111.
71. மேலது., நூ.96.
72. மேலது., நூ.98:1.
73. குறள்.6.
74. தொல். பொருள்., பொருளியல், நச்சர். நூ.201.

75. மேலது., உரை. ப.288.
76. மேலது., இளம். ப.207.
77. மேலது., பொருளியல், நச்சர், உரை. ப.293.
78. மேலது., நூ.209.
79. .பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.42.
80. மேலது., ப.108.
81. தலையங்கம், செந்தமிழ்ச்செல்வி, ப.489.
82. தொல்., பொருள்., இளம். கற். நூ.140:2-3.
83. அக. களி., பா.86:1-17.
84. தலையங்கம், செந்தமிழ்ச்செல்வி, ப.491.
85. வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.7.
86. குறள்.86.
87. இளவழகனார், சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு, மூன்றாம் பாகம், ப.75.
88. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழ், ப.42.
89. க. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.33.
90. க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப.123.
91. வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்
 திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
 பொருந்தாதார் போர்வல் வழதிக் கருத்திறை
 போலக் கொடுத்தார் தமர் (கலி.141:21-24)
92. வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.38.
93. நந்திமரபு ஆவது என்பதற்கு 'வரன்முறை வழியாம்' என்று உரை தருவதிலிருந்து மரபிலும் முறைப்படுத்தப்பட்ட நெறி விளங்குவதை அறியலாம். - நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தாயுமானசுவாமி பாடல்கள், உரை. ப.12.

94. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, தாயுமானசுவாமி பாடல்கள், (அஞ்ஞவதைப் பரணி), ப.40.
95. நா. வானமாமலை, (பதி.ஆர்.) மக்களும் மரபுகளும், ப.2.
96. தொல்.பொருள்., அகத்., நச்சர். உரை.ப.3.
97. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறளில் கற்பனைத் திறனும் நாடக நலனும், ப.167.
98. .:பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.42.
99. ர. விஜயலட்சுமி, தமிழக மகளிர், ப.47.
100. அக. மணி., பா.280:2-6.
101. மேலது., உரை., ப.336.
102. அக. களி., பா.90:10-14.
103. கலி. முல்., 103:71-73.
104. மேலது., உரை., ப.23.
105. மேலது., 103:63-64.
106. அ. முத்துசாமி, சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப.118.
107. புறம். பா.341.
108. மேலது., ப.343.
109. பெர்ட்ராண்டு ரஸ்ஸல், திருமணமுறைகள், ப.73.
110. துணங்கை நாளும் வந்தன குறுந். பா.364:6.
111. நின்னினுஞ் சிறந்தன ளெமக்கே நீநயந்து
நன்மனை யருங்கடி யயர
வெந்நலஞ் சிறப்பயா மினிப்பெற் றோளே -ஐங்குறு., பா.292.
112. அக. மணி., பா.198.
113. குறுந்., 156:5, பதிற்று.59:8, அகம்.106:11, அகம்.369:5, புறம்.163:2, அகம்.33:2, புறம்.3:6, அகம்.6:13, அகம்.114:13, புறம்.106:13, பதிற்.90:49, கலி.9:20, கலி.9:22, தொல்.கள.நூற்.22, அகம்.9:24, கலி.1:13, கலி.2:21, சிறுபாண்.அடி.30, நற்.142:10, அகம்.86:13, புறம்.383:13.

114. ர. விஜயலட்சுமி, தமிழக மகளிர், ப.28.
115. கா. சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப.6.
116. தொல். பொருள். இளம். மர. நூ.571.
117. மேலது., உவமை., நூ.281.
118. நற். பா.355:6-7.
119. குறள்.580.
120. கதிர் மகாதேவன், பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு, ப.19.
121. குறள்.119.
122. புறம். 18:21.
123. பெரும்பாண். 137.
124. குறுந்., பா.167.
125. பெரும்பாண்., 306:38.
126. பட்டின., 176-77.
127. புறம்., பா.14:13-15.
128. மேலது.,
129. புறம். பா.91:7-10, 117.
130. மலை., அடி.135.
131. தொல். பொருள். இளம். கற்., நூ.150:304.
132. மேலது., கள., 105:6-8.
133. மேலது., கற்., நூ.144:53-54.
134. நற். பா.120:8-12.
135. அகம். மணி., 141:14-18.
136. நற். பா.142:8-11.
137. மேலது., பா.280:9-10.
138. குறுந்., பா.118:3-4.
139. நற். பா.85.
140. ஐங்., பா.496:5.

141. மேலது., பா.442:2.
142. மேலது., பா.482:1-2.
143. அக. நித்., பா.324:1-2.
144. மேலது., பா.374:18.
145. க.த. திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், ப.36.
146. கலி., 133:6.
147. புறம். பா.204:1-2.
148. மேலது., பா.38:14.
149. மேலது., பா.39:4.
150. மேலது., பா.121:3-4.
151. மேலது., பா.123:2.
152. மேலது., பா.139:11.
153. மேலது., பா.162:1-4.
154. மேலது., பா.189:7.
155. மேலது., பா.205:2.
156. மேலது., பா.337:5-6.
157. குறுந்., பா.137:2-4.
158. குறுந்., உரை. ப.200.
159. குறள்கள், 131, 133, 135, 138, 140.
160. வே. முத்துலக்குமி, தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள் ப.
161. நற். பா.110:9.
162. அக. களி., பா.112:16-17.
163. அக. மணி., பா.286:10-14.
164. நற்., பா.160:1-2.
165. அக. மணி., பா.173:1-4.
166. க. திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், ப.307.
167. நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ - புறம்.232:3-4.

இல்லெடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லில் நாட்பலி ஊட்டி

நன்னீராட்டி நெய்ந்துறைக் கொளீஇய

மங்குன் மாப்புக்கை மறுகுடன் கமழும் - புறம்.329:1-4.

168. நற்., பா.173:1-3.

169. கலி., நெய்., பா.132:21-24.

170. அக., களி., பா.22:8-11.

171. ஐங்., பா.259:1-3.

முடிவுரை

முடிவுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வியல் நெறிகள்’ என்னும் தலைப்பில் மேற்கொண்ட இவ் ஆய்வில் கண்ட மெய்ம்மைகளும், அம்மெய்ம்மைகளின் வழியில் பெறப்பட்ட முடிவுகளும் ஆய்வேட்டின் அவ்வவ்வியல்களின் இறுதியில் தொகுப்புரைகளாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் ஆய்வின் நோக்கத்தின் நிறைவையும் ஆய்வின் பயனையும் வெளிப்படுத்துவனவாகச் சில மெய்ம்மைகளும் பயன்களும் ஆய்வின் முடிவுகளாக இங்குத் தொகுத்தளிக்கப் படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அகமாந்தரின் அகவாழ்வில் இடம்பெற்றுள்ள நெறிகள் குறித்த சிந்தனைகளின் ஆய்வுக்கு அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் கொண்டதாக தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் விளங்குகிறது. அகத்திணைக் கோட்பாடுகளை வகுத்துத் தருவனவாகவும், சங்க இலக்கிய நெறிகளை ஆய்வுசெய்யும்போது தொல்காப்பியத்தைத் துணைகொள்ளாமல் அந்நெறிகளுக்கு உயிரூட்ட இயலாது என்பது முதற்கண் அறிந்துணரப்பட்டுள்ளது. அகத்திணை ஆக்கங்கொள்ளும் வழிமுறைகளில் தனிமனித நெறியும் கூடவே சமூக நெறியும், ஒருங்கிணையும் போதுதான் உலகம் ஒப்ப நெறிகள் உருவாக முடியும் என்று முதற்கண் தெளியப்பட்டுள்ளது.

அகத்திணையில் நெறிகள் உருவாக்கம் பெறுவதற்கான ஊற்றுக் கண்களாக விளங்குபவை முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் ஆகியனவாகும். மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே நடைபெறும் வாழ்வியல் பரிமாற்றங்களால் மனித வாழ்வியலில் நெறிகள் தோற்றங் கொள்கின்றன. மேற் குறிப்பிடப்பட்ட முப்பொருள்கள் உருவாக்கும் பண்புகளும் பழக்க வழக்கங்களும் மனித உயிர்க்கான உறுதியையும் தெளிவையும் புரிதலையும் மனிதனை அடையவைக்கின்றன.

தலைமக்களிடத்து நானிலத்தில் விளைந்த பண்புகளை ஐந்திணை நெறியில் வைத்து, அதன் வாழ்வியல் போக்குகளையும் நெறிகள் உருவாக்கப் பான்மையையும் சுட்டி விளக்கியிருப்பது சங்க இலக்கியங்களின் சான்ற நிலைப்பாடுகளாக விளங்குகின்றன.

தொல்காப்பியரால் சுட்டப்பெறும் ‘உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே’ என்ற சட்டகத்தில் சங்க இலக்கியங்களும் அல்லது சங்க இலக்கியங்கள் உருவாக்கிய இலக்கிய வழியிலான சட்டகத்தில் தொல்காப்பியமும் ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு வாழ்வியலுக்கு ஒரு பொது நீதியை வழங்குகின்றன என்ற கருத்தானது சிந்தனைக்குரியதாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்’ என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டுவதாகவும் அகத்திணை விளங்குகிறது.

ஐந்திணை நெறியில் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அடக்கலாம் என்ற குறிப்புகள் தொல்காப்பிய மூலத்திலும் சில சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களிடத்திலும் காணக் கிடைக்கின்றன. இதனால் சமூகம் நெறியென்று கருதப்படுபவை ஒரே நேர்கோட்டில் நிற்பதில்லை என்பதும் அக்கோட்டிலிருந்து சற்று விலகி நிற்கும் அகமாந்தரின் மனப்பான்மையைக் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் இச்சமூகத்திற்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன.

கைக்கிளை, பெருந்திணைகள் குழந்தைத் திருமணங்களை நினைவுட்டுவதோடு, அகமண முறைக்கான திறவுகோலாகவும் விளங்குகின்றன. நம் நாட்டில் சற்றேறக்குறைய ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர், ஏன் இப்பொழுதும் கூட நாட்டில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்தேறுகின்ற சிறார்த் திருமணங்களையும் வயது ஒவ்வாத திருமணங்களையும் கைக்கிளை, பெருந்திணை உருவாக்கத்திற்கான

அடிப்படையானவையோ என எண்ணத் தூண்டலுக்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளன.

திணை எனப்படுகின்ற ஒழுக்கத்தில், நிலத்தில் அத்திணைச் சூழலுக்கேற்பவே கருப்பொருள்களும் உரிப்பொருள்களும் அமைந்து அகமாந்தரின் நடவடிக்கைகளின் பண்பாக விளங்கும் என்பது அறிந்துணரப் பட்டுள்ளது.

காட்டிடை கனல் மணக்கும்; வேனிலும்கூட, பின்னர் மனம் நிறைக்கும்; கார்ப்பருவமும் இல்லக்கிழத்தியைக் கற்பில் நின்று கணவனுக்காக இருத்தி வைக்கும் முல்லைத்திணை ஒழுக்கம்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் மரப்போர்வைகளுக்குள் நிற்கும் நெடிதுயர்ந்த மலைகளும் பூத்துக்குலுங்கும் மலர்களும் சொரியும் தேனும், விளையும் திணையும், ஆழத் தோண்டியெடுக்கப்படும் கிழங்கு வகைகளும் அகத்திணை மாந்தரிடத்துக் காமங்கிளர்ந்து காதலாய் முகிழ்க்க இடந்தலைப்படும்.

உதிரிப் பொருளாதாரமும் பற்றாக்குறையற்ற வளமையான வாழ்வும் மருதத்திணை மாந்தரின் கண்களிடத்துக் கலையும் அதன் துய்ப்பும் வாழ்வில் மேவி நிற்கும். குடும்ப ஊடல்கள் என்ற பிணக்குகள் தீர வழியேற்படுத்தி சமூக ஒழுங்கின்மையைச் சரிப்படுத்தும் மருதத்திணை.

நெய்தல் நிலம் கானல்வரி எழுதும். தலைவி சொரியும் உப்புக் கண்ணீரும் கருவாடாக மாறும். கணவனைப் பிரிந்துறையும் போழ்து மனம் பண்படும்; பிரிவின் ஆற்றாமையானது அரிய நெறிமுறைகளை அள்ளித்தந்து உருவாக்கும்.

கைக்கிளை, பெருந்திணை உறவுகள் பொருந்தா உறவாக இருப்பினும் அவை மேலோரிடத்திலும் நிகழ்கின்ற ஒழுக்கங்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வொழுக்கங்கள் சமூகத்தில் எளியோராக

உள்ளோரிடத்தில் நிகழ்ந்தாலும் அதனால் குற்றமில்லை; கைக்கிளை, பெருந்திணை உறவுகள் எல்லா மக்களிடத்திலும் விரவிநிற்கும் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

தமிழர் மணநெறிகளும் ஆரிய மணநெறிகளும் ஒன்றுபோலத் தோன்றினும் இவையிரண்டும் வேறுவேறானவையாகும். ஆரிய நெறிகள் தமிழ் நெறியோடு சிலபோழ்து கலந்துள்ளது இவ் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

மடலேற்றம் ஒத்த காமம் மாட்டே பெரிதும் நிகழும் என்பது பெறப்படுகிறது. மடலூர்தல் காதலின் காமவெப்பத்தின் மனித இடைவெளிகளின் கழுக்கத்தை உடைக்கும். இது சமூக இறுக்கங்களைக் கலைக்கும். உறவினர்களுக்குத் தம் காதலை விளங்க வைக்க வன்முறைப் பாதையாக மடலூர்தல் அமைந்திருந்தாலும், பெற்றோரின் உறுதியினைப் பெறுவதற்கான கருவியாகவும் இஃது அமையும்.

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனப்படுவோர் அகத்திணையில் செந்நெறிகள் உருவாவதற்கு அடிப்படையாய் அமைகிறார்கள். சிலபோழ்து அடியோரும் வினைவலரும் அக ஒழுக்கங்களுக்கும் உரியவர்களாவதற்கு அகத்திணையில் இடமளிக்கப் பட்டுள்ளது.

தலைமக்கள் தம் உணர்ச்சிகளை நேரிடையாக ஒருவருக்கொருவர் காட்டிக்கொள்வதில்லை. குறிப்பாகப் பெண்கள், தம் மெய்யுணர்வின் வழியே சொல்லாத சேதிகளாகப் பிறரிடம் உய்த்துணர வைப்பது சங்க இலக்கியங்கள் பொசிந்து காட்டும் தலைசிறந்த வாழ்வியல் நெறியாக விளங்குகிறது.

கற்பென்பது காமத்தின் வழிநிலையான ஒழுகலாறு. இஃது ஆண், பெண் பிணைப்பினை ஏற்படுத்தி நிலைபேறுடைய மானுட மதிப்புகளை

உருவாக்குகின்ற உறுதிப்பாட்டினை எய்திநிற்கின்ற, அகமாந்தரை திருமணம் என்ற உறவுக்குள் இட்டுச்செல்கிற வாயிலாக விளங்குகிறது. களவு நெறியில் தொடங்கப்பெற்ற அகமாந்தரின் இவ்வுறவு ஒருங்கிணைக்கப் பெற்று கற்பில் சென்று நிறைகிறது.

ஆண், பெண் உறவுகளை, பழக்க வழக்கம், நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை உருவாக்குகின்றன. மேலும், காதல் உணர்வானது மாறா வாழ்க்கையை, அறன் வழுவாது வாழ அகமாந்தருக்குக் கற்றுத் தருகிறது. களவு வாழ்க்கையானது செறிவுமிக்கதாக விளங்குவதால் இன்னோரன்ன அரிய பல வாழ்க்கை நெறிகளை உருவாக்கிக் கொள்ள அகமாந்தரிடத்து துணை புரிந்துள்ளது.

சங்க மாந்தரின் உடன்போக்கானது வழிவழித் தொடரும் வாழ் முறையாக விளங்கிவருகிறது. ‘உடன்போக்கு’ என்ற சொல்லானது சங்க மாந்தரின் ஒருபுறம் சமநிலையையும், மறுபுறம் அக்காலத்தில் நிலவிய சில ஏற்றத்தாழ்வுகளில் இருந்த தடைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சங்க மாந்தர்கள் தம் தொடர்ச்சியான குலமரபுகளாலும் நேரிட்ட வாழ்க்கைப் பட்டறிவினாலும் தன்னுணர்ச்சி கொண்டவர்களாக மட்டுமல்லாமல், வழக்காற்று நிலைகளில் முன்னோரது நடைமுறை அறிவையும் பண்பையும் தாம் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இதனால், மூத்தோர் வாழ்வுக்கும் மேலாக சிறந்த நிலையை நோக்கி அகமாந்தர் வாழத் தலைப்படுகின்றனர் என்பது சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழிப் புலனாகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் அகமாந்தர் இன்ப துன்பங்களைச் சமமாக ஏற்கின்றனர். இன்பங்களைத் துய்க்கும் அதே வேளையில் துன்ப நிகழ்வுகளை எதிர்த்துப் போராடவும் செய்கின்றனர். இதன் வழியாகக் களவு மணத்தைக் கற்பு மணமாக மாற்றுவதற்கான வழிகளை எளிதாக்கிக் கொள்கின்றனர் அகமாந்தர்.

எவரும் அறியாவண்ணம் அகமாந்தரால் நிகழ்த்தப்பெறும் களவானது, நாளடைவில் தோழி உள்ளிட்ட தொடர்புடையோரிடத்துக் கசிந்து, தோழி முதலானோர் தலைமக்களின் வாழ்க்கைத் தொடர்புக்குத் தங்களையும் ஆளாக்கிக்கொள்கின்றனர்.

காதலர் நெஞ்சு புணர்ந்த கேண்மை, காமப்புணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, தெய்வப்புணர்ச்சி என்றெல்லாம் குறிக்கப் பெறுகின்ற ஒரு பொருள் குறித்த பல காரணப் பெயர்கள் இச் சொல்லாடல்களுக்கு ஏற்றவாறு தலைமக்கள் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்கின்றனர்.

களவில் சிலபோழ்து மெய்யுறு புணர்ச்சிகள் நிகழ்ந்து, கற்பு மணத்தினை நோக்கி அகமாந்தரை நகர்த்தியுள்ளது.

களவில் தலைவன் தம்மைவிட்டுப் பிரிகையில் தலைவிக்குள் ஏற்படுகின்ற கலக்கமானது, பிரிந்தவர் தமக்காக வருந்துகிறவராகவும், திருமணம் குறித்த மனத்திட்பம் உடையவராகவும் விளங்குவது கண்டறியப் பட்டுள்ளது.

தலைவன் மீண்டும் மீண்டும் விரும்பி நிற்கின்ற புணர்வு வேட்கையைத் தோழி மனங்கொண்டு இரவு, பகற் குறிகளை மறுத்து தலைவியை மணம்புரியத் தூண்டுவது, தலைவியின் இல்லறத்திற்குத் தோழி ஆற்றும் சிறந்த பங்களிப்பாக விளங்குகிறது.

களவுக் கூட்டத்திற்குப் பிறகு தலைவன் தலைவியை மணந்து இல்லறம் புரியும் ஒழுக்கமாக, கற்பு விளங்குகிறது. கற்பு வாழ்க்கையில் தாமே கற்பித்துக்கொண்ட ஒழுகலாறுகளோடு என்றும் வழுவாது தமக்காகவும் சமூகத்திற்காகவும் வாழ்வது சான்றாண்மையோடு கூடிய தலைமக்களின் வாழ்வாக விளங்குகிறது.

மனைவி மாண்புடையளாக விளங்குவதும், தலைவன் தலைவியை இன்னவாறு இப்படிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நெறியினை, அவர்களின் மணவாழ்வின் தொடக்கமானது தலைமக்களிடம் அறிவுறுத்துகிறது.

கற்பு என்படுகின்ற சொற்பிறழாத நாகரிகம், பெண்ணுக்குக் கணவனுக்குள் அடங்கியதாக விளங்குவதும், குடும்பமே தனக்குள் பொலிவடைவதாகக் கருதுவதும் கற்புடை மகளிரின் நயத்தக்க நாகரிகமாக விளங்குகிறது.

முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியளாகவும் அருந்ததியன்ன தெய்வக் கற்பு உடையவளாகவும் கற்புடை மகளிரைக் கைதொழுதிருக்கிறது சங்கச் சமூகம்.

பிரிவில், தலைவி மட்டுமல்லாது, தலைவனும் ஆற்றாமைக்குப் பெரிதும் உள்ளாகிறான். நெடுநாள் பிரிவில் தான் இல்லம் புகுமுன் தலைவியையும் அவளின் மெய்ப்பாடுகளையும் தன் நினைவில் கொணர்ந்து நிலையான இன்பத்தை அடைபவனாக விளங்குகிறான். தலைவியின் முன்னர் நேருக்கு நேரில் பயின்றுவராத சொற்களும் காட்சிகளும், அவளின் பிரிவில், தலைவனிடத்துப் பொங்கும் அன்பின் வழியான அருளினைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன.

இல்லுறை மகளிராக விளங்கும் காமக்கிழத்தியர் தலைமகளை ஒத்தவளாக விளங்குகிறாள். ஆனால் காதற் பரத்தையர் உறவானது தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல ஒட்டுறவில்லாமல் விளங்குவதைச் சங்கப் பாக்கள் புனைந்துரைக்கின்றன.

குடும்பக் கட்டமைப்புச் சிதைவுறாமல் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு தலைமக்களிடத்து நிறைந்து விளங்கும் அன்பு, அருள், கடமை போன்ற உயர்ந்த எண்ணங்கள் துணைகளாய் விளங்குகின்றன.

பொய்கூறலும், செய்ததனை மறைத்தலும், செய்தனவற்றைப் பிறரிடம் செப்பாமல் தவறிழைத்துத் தப்பித்துக் கொள்ளலும் போன்ற மாறான

செயற்பாடுகளைக் ‘கரணம்’ என்கிற திருமண நிகழ்வு தடுத்து நிறுத்துகிறது. குடும்பச் செயல் முறைகளில் ஆணாதிக்கம் ஓங்கும்பொழுது பெண்துயருறுகிறாள். பெண்ணின் செயலிழப்புகளைத் தடுத்து நிறுத்தவே கரணத்தின் முன்னர் தெய்வம், சான்றோர், பெரியோர் ஆகியோர் முன்வைக்கப்படுகின்றனர். இதனால், பெண்ணின் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பு உறுதிசெய்யப்படுகிறது.

களவுமணம், தொல்மரபு மணம், பரிசுமணம், சேவை மணம், திணைக் கலப்பு மணம், ஏறுதழுவி மணமுடிக்கும் திறன், போர் மற்றும் துணங்கையாடி மணமுடித்தல், பலதார மணம் ஆகியவை சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் மணமுறைகளாக விளங்குகின்றன. இத்திருமணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான சிறப்பு நெறிகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவையனைத்தும் ஒரு பொது நெறிக்குள் அடங்குகின்றன.

தலைவன் பொருள் தேடப் பிரிதல் ஒரு நெறியாகவும், அதைத் தலைவி தடுத்தல் ஒரு நெறியாகவும், வாழ்க்கையையும் பொருளையும் ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாத வகையில் பின்னிப் பிணைந்துள்ளதை மற்றொரு நெறியாகவும் தலைமக்கள் கொண்டுள்ளமையைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

கற்புப் பாடல்கள் சான்றோர் காட்டிய வழியில் நல்வழிகளைத் தலைமக்களுக்குக் காட்டியுள்ளன. உலக வழக்கையும் தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும் ஒப்ப வைத்துச் சமூகத்திற்கான நெறிகளை உருவாக்கியுள்ளதாக அவற்றை எண்ணலாம்.

அக வாழ்வியல் நெறியானது தலைமக்களிடத்து என்றும் மாறா உள்ளன்பை உருவாக்கியுள்ளது.

திணைவழியிலான, இயற்கைச் சூழலுக்கேற்றவாறு தம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்வதும் இயற்கைச் சீற்றங்களைத் தாங்குகின்ற வலிமையையும் மன உறுதியையும் தலைமக்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். மேலும், மென்மையும் வன்மையும் உருவாக்கும் வல்லாண்மைக்கு ஏற்ப, தலைமக்கள் தங்களின் வாழ்க்கையையும் செதுக்கி வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது புலனாகின்றது.

அகமாந்தர் பாலுணர்ச்சி வழியிலான அகவாழ்வில், அவ்வுணர்ச்சி சமூகப் பாங்கிற்கு ஏற்ப ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, கூட்டு முயற்சிக்கான ஒழுக்கப் பாங்கையும் ஏற்படையதாக்கி, வரைமுறையற்ற பாலுணர்வை சமூகத்தில் இறங்குமுக நிலைக்குத் தள்ளியமை ஓர்ந்துணரப்பட்டுள்ளது.

உலகோருக்குப் பொதுவான நல்லொழுக்கம், சமூகக் கட்டுப்பாடு, அறச்செயல்கள் போன்றவை அகமாந்தரிடம் அகவாழ்வியல் நெறிகளை உருவாக்கி உள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

அறநெறிகள் உருவாவதற்குப் பெண்ணே முதன்மைக் காரணியாக அமைகிறாள். அகமாந்தர் தாம் வாழும்போது கிடைக்கும் அனுபவங்களும் அவர்களைப் பின் தொடரும் நன்னெறிகளும் வாழ்க்கையின் உச்சிக்கு அவர்களைக் கொண்டு செலுத்துகின்றன.

அகமாந்தரின் விருந்தோம்பல் உள்ளிட்ட அரிய பண்புகள் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியைச் சங்க இலக்கியத்திற்குள் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இவ்விலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கைக்கோர் தூண்டா மணிவிளக்காய், இச்சமூகத்தில் என்றும் ஒளிரும் என்பது இவ் ஆய்விலிருந்து பெறப்பட்டுள்ள பேருண்மையாகும்.

இதுவரை சங்க இலக்கியம் குறித்துப் பல ஆய்வுகள் வெளி வந்துள்ளன. விளக்கமுறை ஆய்வாகவும் ஒப்பியல் ஆய்வாகவும் என பலநிலைகளில் ஆய்வுப் பொருண்மைப் பகுக்கப்பட்டு பல்வேறு காலங்களில் சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அகமாந்தரின்

வாழ்க்கை முடிந்து விடுகின்ற ஒன்றல்ல என்பதைப் போலவே சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளும் ஒன்றிலிருந்து வேறாகவும், வேரிலிருந்து விழுதாகவும் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. ‘தொட்டணைத்தூறும் மணற்கேணி’ யாக விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் இவ் ஆய்வேடு அகமாந்தரின் வாழ்வியல் நெறிகளைப் பெரும்பகுதி விளக்கமுறை ஆய்வு நிலையில் நின்று நோக்கியுள்ளது. இவ் ஆய்வினை நிகழ்த்தியதன் வழியே பெறப்பட்ட கருத்துநிலைகளின் வழியே மேலும் சில மேலாய்வுக்களங்கள் கீழே குறிக்கப் படுகின்றன.

மேலாய்வுக்களங்கள்:

- ✎ சமுதாயவியல் கண்ணோட்டத்தில் ‘சங்க இலக்கியம்’.
- ✎ சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் மனிதவள மேம்பாடு.
- ✎ முல்லைத்திணை நெறியில் உலகளாவிய சிந்தனைகள்.
- ✎ தலைவன் தோழி உறவு நிலைகள் - ஓர் உளவியல் அணுகுமுறை.
- ✎ சங்க இலக்கிய நெறிகள் - இக்காலம் வரையிலான மரபின் தொடர்ச்சி.
- ✎ பண்பாட்டு மானிடவியல் நோக்கில் அறத்தொடு நின்றல்.
- ✎ சங்க இலக்கிய மரபுகளும் மாண்புகளும்.
- ✎ காலந்தோறும் சங்க இலக்கியக் கருத்துகள்.
- ✎ சங்க இலக்கியத்தில் சடங்குகளும் வழிபாட்டு நெறிகளும்.
- ✎ நானில முறைவைப்பு: சங்கப் பாடல்களை முன்வைத்து.
- ✎ சங்க இலக்கியத்தில் அறக்கோட்பாடு.
- ✎ சங்க இலக்கியத்தில் பொருளாதாரமும் உற்பத்தி உறவுகளும்.
- ✎ சங்க இலக்கியத்தில் காமக்கிழத்தியும் பரத்தையும் - ஓர் உளவியல் ஆய்வு.

துணைநூற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

சங்க இலக்கிய மூலநூல்கள்

1. சாமிநாதையர், உ.வே.,
(ப.ஆர்.) - குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
நான்காம் பதிப்பு - 1962.
2. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உ.ஆர்.) - ஐங்குறுநூறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1961.
3., - அகநானூறு, (நித்திலக்கோவை),
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
4., - கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
5., - குறுந்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1972.
6. நச்சினார்க்கினியருரையும்,
சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
விளக்கமும், - கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1969.
7. நாராயணசாமி ஐயர், அ.,
பின்னத்தூர், (உ.ஆர்.) - நற்றிணை நானூறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.

8. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.,
வேங்கடாசலம் பிள்ளை, ரா.,
(உ.ஆள்.) - அகநானூறு, (மணிமிடைப்பவளம்),
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1964.
9., - அகநானூறு, (களிற்றுயானைநிரை),
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1968.
10. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., (ப.ஆர்.)- சங்க இலக்கியம், (இரு தொகுதிகள்)
பாரிநிலையம்,
சென்னை,
2-ஆம் பதிப்பு - 1967.

துணைமை நூல்கள்

1. அப்பாதுரை, கா., - சங்க இலக்கிய மாண்பு,
அலமேலு நிலைய வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1949.
2. அழகம்மை, கேபி., - சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2001.
3. அறவாணன், க.ப., - அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்,
பதிப்பு - 2002.
4. ஆறுமுகம், அ., - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்
உடைமை அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருமழபாடி,
பதிப்பு - 2008.
5. இலக்குவனார், சி., - தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2011.

6. இளங்கோவடிகள், - சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும்
அடியார்க்கு நல்லாருரையும்,
உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2001.
7. இளம்பூரணர், (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1969.
8. இளவழகனார், - சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1955.
9. இராகவையங்கார், மு., - தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி
தமிழ்ச்சங்க வித்தியாலயம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1979.
10. இராசமாணிக்கனார், மா., - தமிழர் திருமணத்தில் தாலி,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
பதிப்பு - 1955.
11., - தமிழர் வாழ்வு,
காந்தி நூலகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1961.
12. இராமகிருட்டிணன், ஆ., - அகத்திணைமாந்தர் - ஓர் ஆய்வு,
சர்வோதயா இலக்கியப்பண்ணை,
மதுரை,
பதிப்பு - 1982.
13. இராணி, ந., - சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு நெறிமுறைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
பதிப்பு - 2012.

14. ஈஸ்வரன், ச., - ஆய்வும் திறனாய்வும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
15. ∴பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், - குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு
ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
பதிப்பு - 2011.
16. கண்ணப்ப முதலியார், பாலூர்., - தமிழ் நூல் வரலாறு,
அம்மை அப்பர் அகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1962.
17. கதிரைவேற்பிள்ளை, நா., - தாயுமானவ சுவாமி பாடல்கள்,
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2010.
18. கலைக்கோவன், இரா., - பெண்தெய்வ வழிபாடு தோற்றமும்
நளினி, மு., (ப.ஆள்.,) வளர்ச்சியும்,
மா. இராசமாணிக்கனார் வரலாற்று
ஆய்வு மையம்,
திருச்சிராப்பள்ளி,
பதிப்பு - 2005.
19. காந்தி, க., - தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2008.
20. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, - பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம்
வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி...,
மக்கள் வெளியீடு, சென்னை,
பதிப்பு - 2013.

21. குழந்தை, புலவர்., (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
22., - தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
23. கைலாசபதி, க., - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1999.
24.,
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (மொ.ஆர்.) - தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.
25. கோவிந்தராச முதலியார், கா.ர., - அகப்பொருள் விளக்கம்,
(உ.ஆர்.) கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 2004.
26. கோதண்டராமன், ப., - இலக்கியமும் திறனாய்வும்,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சென்னை - 1978.
27. சஞ்சீவி, ந., - சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1973.
28. சந்திரசேகரன், க.பெ., - திருவள்ளுவரும் வாழ்வியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.

29. சரளா இராசகோபாலன், - சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
ஒளிப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1986.
30. சண்முகம்பிள்ளை, மு., - சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2003.
31. சசிவல்லி, வி.சி., - தமிழர் திருமணம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2010.
32. சாரதாம்பாள், செ., - சங்கச் செவ்வியல்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
பதிப்பு - 1993.
33. சாமிநாதையர், உ.வே., (ப.ஆர்.) - புறநானூறு பழையவுரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1979.
34., - மணிமேகலை,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2008.
35. சாமி, பி.எல்., - தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த் தெய்வ
வழிபாடு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1976.
36. சாமுவேல், ஜி.ஜான்., - இலக்கிய ஒப்பாய்வுக் களங்கள்,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1984.

37. சிதம்பரனார், சாமி.,
- எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்,
இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1986.
38.,
- பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
39. சிவலிங்கனார், ஆ.,
தொகுப்பும் குறிப்பும்
- தொல்காப்பியம் உரைவளம்,
பொருளதிகாரம், பொருளியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1994.
40. சீனிவாச ஐயங்கார், பி.டி.,
இராமநாதன், பி., (மொ.ஆர்.)
- தமிழர் வரலாறு (கி.பி.600வரை)
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
41. சீனிச்சாமி, துரை.,
- தொல்காப்பியமும் இலக்கியவியலும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2013.
42. சீனிவாசன், ரா.,
- தமிழ்ப்பாவியல்,
அணியகம், சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1980.
43. சுமதி கனகசபை,
- குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்க்கை,
செங்காமிர்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1996.
44. சுப்பிரமணியன், ந.,
- இந்தியச் சிந்தனை மரபு,
சௌத் ஏசியன் புக்ஸ்
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1996.

45. சுப்பிரமணியன், பெ., - தமிழர் திருவிழாக்களும் பண்பாடும்,
ராம்குமார் பதிப்பகம்,
பழனி.
பதிப்பு - 1999.
46. சுப்பிரமணியன், கா., - சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2011.
47. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, எஸ்., - பழந்தமிழர் திருமண நடைமுறைகள்,
ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
கோவை.
பதிப்பு - 1968.
48. சுப்புரெட்டியார், ந., - அகத்திணைக் கொள்கைகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1981.
49., - தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2002.
50. செந்துறை முத்து, - தொல்காப்பியரின் வாழ்க்கை நெறி,
வள்ளுவர் பண்ணை,
சென்னை,
பதிப்பு - 1962.
51. செல்வராசு, நா. சிலம்பு., - தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள்,
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
52. சொக்கலிங்கம், சு.ந., - வாழ்க்கை நெறி,
தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1973.

53. சோமசுந்தர பாரதியார், ச., - தொல்காப்பியப் பொருட்படலப் புத்துரை,
தொகுதி - 2,
வசுமதி பதிப்பகம், சென்னை,
பதிப்பு - 1997.
54. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உ.ஆர்.)- பெரும்பாணாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1987.
55. ஞானதேவ பாரதி சுவாமிகள், - வள்ளுவர் வழங்கிய வாழ்வியல் நெறி,
கீதம் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2012.
56. தங்கவேலு, கோ., - தமிழகச் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2002.
57. தண்டாயுதம், இரா., - சங்க இலக்கியம்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1978.
58. தமிழண்ணல், - தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
பதிப்பு - 2004.
59., - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
தொகுதி - 1, 2, 3,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2006.
60., - சங்க மரபு,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், (மொ.ஆர்.) சிந்தாமணிப் பதிப்பகம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 2009.

61. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் குழு, - தமிழ்நாட்டு வரலாறு-தொல்பழங்காலம்,
தமிழ்நாடு அரசு வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1975.
62., - தமிழ்நாட்டு வரலாறு:
சங்ககாலம் - வாழ்வியல்,
தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1983.
63. திலகவதி, க., - சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல்,
இறையருள் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
பதிப்பு - 2001.
64. தில்லைநாதன், சி., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை,
பதிப்பு - 2000.
65. திருநாவுக்கரசு, க.த., - திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1977.
66., - திருக்குறளில் கற்பனைத்திறனும்
நாடக நலனும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1982.
67., - தமிழ்ப் பண்பாடு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2009.
68. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை. சு., - பதிற்றுப்பத்து,
(உ.ஆர்.) கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1979.

69., - புறநானூறு தொகுதி - 1, 2
தமிழ் மண் அறக்கட்டளை,
சென்னை,
பதிப்பு - 2008.
70. துரை அரங்கசாமி, மொ.அ., - தொல்காப்பியமும் இலக்கிய வாழ்வும்,
வலம்புரி பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2003.
71. தேவநேயன், ஞா., - திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை,
நேசமணி பதிப்பகம்,
காட்டுப்பாடி விரிவு,
பதிப்பு - 1969.
72., - பழந்தமிழாட்சி,
கழகம், மதுரை,
பதிப்பு - 1972.
73. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆர்.) - பத்துப்பாட்டு,
உ.வே. சாமிநாதையர் ஆராய்ச்சிக்
குறிப்புகள்,
உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1974.
74., - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
75. நக்கீரனார், (உ.ஆர்.) - இறையனார் அகப்பொருள்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
76. நாமக்கல் கவிஞர், - திருக்குறள்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1987.

77. பகவதி, கு., - தமிழர் ஆடைகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2003.
78. பக்தவத்சல பாரதி, - பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1999.
79. பரிமேலழகர், (உ.ஆர்.) - திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
80., - திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1979.
81. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, தி.சு., - பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1983.
82. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., - சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1994.
83., - சங்க இலக்கியக் கொள்கை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 2008.
84. பாலசுந்தரம், ச., (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை,
தாமரை வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1989.

85. பாலசுப்பிரமணியன், இரா., - தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2008.
86. பாஸ்கரதாஸ், ஈ.கோ., - மானிட மதிப்புகள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை,
பதிப்பு - 1997.
87. புலியூர்க்கேசிகன், (உ.ஆர்.) - நாலடியார்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
88. பெர்ட்ராண்டு ரஸ்ஸல்,
கோ. மாதவன், (மொ.ஆர்) - திருமண முறைகள்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1965.
89. பெரியகருப்பன், இராம., - சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு
இலக்கிய வகைகள்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1978.
90. பெருமாள், அ.கா., - உணவுப் பண்பாடு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
பதிப்பு - 2012.
91. பேராசிரியர், (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1975.
92., - நன்னூல் காண்டிகையுரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1972.

93. மகாதேவன், கதிர்., மேஜர்., - பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு,
ஏரக வெளியீடு,
மதுரை.
94. மாணிக்கனார், வ.சுப., - தமிழ்க் காதல்,
சாரதா பதிப்பகம், சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
95. மாதையன், பெ., - அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க
அகக்கவிதை மரபும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,
பதிப்பு - 2009.
96., - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2010.
97. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: சங்ககாலம்,
சர்வோதயா இலக்கியப் பண்ணை,
மதுரை.
பதிப்பு - 1981.
98. முத்துலக்குமி, வே., - பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில்
அறநெறிகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
பதிப்பு - 1999.
99., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2002.
100., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2002.

101., - தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2004.
102. முத்துசாமி, அ., - சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்,
இராணி பதிப்பகம், சென்னை,
பதிப்பு - 1993.
103. மோகனராசு, கு., - வாழ்வியல் சிக்கல்களும் திருவள்ளுவர்
தரும் தீர்வுகளும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2004.
104., - திருக்குறள் காமத்துப்பால் உயராய்வுகள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2008.
105. மௌனகுரு, சி., - பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும்,
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.
106. ரங்கநாதன், பி.வி., - வைணவம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள்,
கண்ணப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
107. ரெனிவெல்லாக்ஆஸ்டின் வாரன் - இலக்கியக் கொள்கை,
குளோரியாசுந்தரமதி, எல்., (மொ.ஆர்.) பாரிநிலையம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1966.
108. வரதராசன், மு., - முல்லைத்திணை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2004.

109. வித்தியானந்தன், சு., - தமிழர் சாற்பு,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1971.
110. விஜயலட்சுமி, ர., - தமிழக மகளிர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2009.
111. வெள்ளைவாரணன், க., - தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம்,
பதிப்புத்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு - 1989.
112. ஜவகர், க., - திணைக்கோட்பாடும் தமிழ்க் கவிதையியலும்,
காவ்யா வெளியீடு, சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
113. ஜார்ஜ் பொலிட்ஸர்,
ஆர்.கே. கண்ணன், (மொ.ஆர்.) - மார்க்ஸிய மெய்ஞ்ஞானம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2004.
114. ஜான் சாமுவேல், ஜி., - திறனாய்வுச் சிந்தனைகள்,
மணி பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1977.
- கட்டுரைகள்**
115. செந்தமிழ்ச் செல்வி - முப்பத்து மூன்றாம் சிலம்பு,
கழகம், திருநெல்வேலி,
1958 - 1959.
116. செல்வராசு, நா., - சங்கத் தமிழர் கற்பு ஒரு மீள் பார்வை,
தேடல், தொகுதி - 2,
தமிழியல்துறை,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி,
பதிப்பு - 1989.

117. திருநாவுக்கரசு, க.த., - நாகரிகமும் பண்பாடும் சங்ககால வாழ்வியல், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, பதிப்பு - 1983.
118. தேவ இரக்கம், டி., - பழந்தமிழர் வாழ்வியல் நெறிகள்: தமிழ்ச் செம்மொழி சவால்களும் எதிர்பார்ப்புகளும், தூய சவேரியார் கல்லூரி (த), பாளையங்கோட்டை. பதிப்பு - 2006.
119. பழனிச்சாமி, கருவை., - விருந்தோம்பல் ஒரு பொருளாதார உத்தி, 12ஆவது ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-3, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், அண்ணாமலை நகர். பதிப்பு - 1980.
120. பாஸ்கரதாசு, ஈ.கோ., - அகப்பொருளில் கற்புநெறி, நான்காவது கருத்தரங்கு மலர், கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைச் சார்பு வெளியீடு. பதிப்பு - 1972.
121. வானமாமலை, நா., (ப.ஆர்.) - மக்களும் மரபுகளும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, பதிப்பு - 1975.
122. விசுவநாதம், கி.ஆ.பெ., - கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர், (கட்டுரைப் பொழில்) கூட்டுறவு அச்சகம், பதிப்பு - 1973.

123. வீர்ஜின் விமலா பாய், தே., - தமிழ் இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் கூறுகள்,
(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்),
தமிழ்த்துறை,
ஜெயராஜ் அன்னபாக்கியம் மகளிர்
கல்லூரி (து), பெரியகுளம்,
பதிப்பு - 2010.
124. ஜீன் லாரன்ஸ், சொ., - தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்,
பகவதி, கு., (ப.ஆள்.) (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1998.
- களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், சொல்லடைவுகள்**
125. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா., - தமிழ் மொழி அகராதி,
(தொ.ஆர்.) ஆசியன் எடுகேஷனல் சர்வீஸ்,
நியூடெல்லி,
மறுபதிப்பு - 1981.
126. கிரியா, - தற்காலத் தமிழ் அகராதி,
சென்னை,
பதிப்பு - 1992.
127. சாரங்கபாணி, இரா., - சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்
(மு.பதி.) தொகுதி - 2,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1986.
128. சுப்பிரமணியன், சி., (ப.ஆர்.) - சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்
தொகுதி - 4,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 2006.
129. மாதையன், பெ., (தொ.ஆர்.) - சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 2007.

130. - வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - ஏழு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1991.
131. INDEX DES MOTS DE LA, - Litterature Tamoule Anciennt, Vol.I,
Institut Francals,
D'Indologie, Pondicherry,
Edition - 1967.
132. INDEX DES MOTS DE LA, - Litterature Tamoule Anciennt, Vol.II,
Institut Francals,
D'Indologie, Pondicherry,
Edition - 1968.
133. Tamil Lexicon, - Vol.II, Part - I,
University of Madras,
Chennai,
Edition - 1982.
- ஆய்வேடுகள்**
134. இராசரெத்தினம், கு., - சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள்,
(நூலாக வெளிவந்துள்ள முனைவர்பட்ட
ஆய்வேடு)
குகன் பதிப்பகம், வடுவூர்,
பதிப்பு - 2004.
135. ஏஞ்சல் கவிதா, கு., - சங்கத் தமிழரின் விருந்தோம்பல்
பண்பும் மரபுத் தொடர்ச்சியும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
நாட்டுப்புறவியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2009.
136. சுஜாதா, சு., - அகநானூற்றில் களவும் கற்பும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை, 1988.

137. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., - சங்க இலக்கியத்தில் கலையும்
கலைக்கோட்பாடும்,
திட்டப்பணி ஆய்வேடு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1990.
138. வசந்தாள், த., - தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள்
ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை,
நூலாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1990.
139. வெங்கடேசன், ப., - தொல்காப்பியரின் அக இலக்கியக்
கோட்பாடுகளும் நற்றிணையும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
தமிழாய்வுத்துறை, தேசியக்கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி, 2007.
- ஆங்கில நூல்கள்**
140. Elizabeth Fisher, - Women's Creation - Sexual Evolution and the
Shaping of Society,
Anchor Press,
New York, 1979.
141. Harriet Anderson, - Feminist Aesthetics,
GI Sela Ecker
The Women's press Ltd.,
London, 1985.
142. Jagadeesan, - Marriage and Social Legislation in TamilNadu,
Elatchiappen
Chennai.
143. Kapadia, K.M., - Hindu Kinship,
The Popular Book Depot,
Lamington Road,
Bombay, 1947.

144. Krishnasamy Iyengar, S., - Beginnings of South India History,
Madras, 1918.
145. Srinivasa Iyengar, P.T., - History of the Tamils up to 600AD,
C. Coomaraswamy & Sons,
Madras, 1929.

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு - I

பண்டைய இலக்கியங்களில் அகம் / அகன் குறிக்கப்பெற்ற இடங்கள்

நற்றிணை:

1. “விழுநீர் வியலகந் தூணி யாக” (16:7)
2. “கல்லக வெற்பன் சொல்லில் தேறி” (36:4)
3. “கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇப் போல” (58:3)
4. “வருகுறி செய்த வரையகச் சிறுதினை” (134:3)
5. “கதிர்காய்ந்து எழுந்தகங் கனலி ஞாயிற்று” (163:10)
6. “இவைகண் தோறும் அகலிந்து யானும்” (166:5)
7. “அவ்வெள் அருவிக் குடவரை அகத்து” (201:7)
8. “அகமற் பொதுனிய முகைமுதர் வான்பூங்” (203:3)
9. “மெல்ல வந்து நல்லகம் பெற்றவை” (297:9)
10. “என்றாழ் விடரகம் சிலம்ப” (318:8)
11. “மாமலை விடரகம் விளங்க மின்னி” (371:2)
12. “வியலிரு விகப்பகம் புதையப் பாகய்ப்” (371:4)
13. “சொல்லாள் மெல்லியல் சிலவே நல்லகத்து” (398:8)

குறுந்தொகை:

14. “விடரகத் தியம்பு நாடவெம்” (42:3)
15. “மெல்லியல் அரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப” (137:1)
16. “மையணி மருங்கின் மலையகஞ் சேரவும்” (319:4)
17. “நல்லக நயந்துதரின் உயங்கி” (346:7)
18. “பூணக வனமுலை நனைத்தலும்” (348:5)
19. “நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே” (370:5)
20. “உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே” (376:6)

ஐங்குறுநூறு:

21. “தண்ணக மண்ணலைச் செல்லா முரற்” (27:2)
22. “தண்ணக மண்ணளை நிறைய நெல்ல” (30:2)
23. “துறைபடி யம்பி யகமனை யீனும்” (168:2)

24. “உள்ளகங் கமழுங் கூந்தன் மெல்லிய” (225:3)

25. “கோட்டுமா வழக்குங் காட்டக நெறியே” (282:5)

கலித்தொகை:

26. “வேய்நரல் விடரகம் நீயொன்று பாடித்தை” (40:10)

அகநானூறு:

27. “வறிதகத் தெழுந்த வாயல் முறுவலள்” (5:5)

28. “விண்டோய் விடரகத் தியம்பும் அவர்நாட்” (8:12)

29. “செப்படர் அன்ன செங்குழை அகந்தோ” (9:4)

30. “பிடிக்கை அன்ன பின்னகந் தீண்டி” (9:22)

31. “மாக்கண் அடைய மார்பகம் பொருந்தி” (26:8)

32. “கணையன் அகப்படக் கழுமலந் தந்த” (44:13)

33. “ஒளிறுநீர் அடுக்கத்து வியலகம் பொற்ப” (62:14)

34. “திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப அவனொடு” (63:2)

35. “புல்லிப் பெரும செல்லினி அகத்தென்” (66:15)

36. “அகமலி உவகையள் ஆகி முகனிகு” (86:28)

37. “புல்காய் விடரகம் புலம்ப வரைய” (89:4)

38. “நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி நீவந்து” (100:3)

39. “என்னகத் திடும்பை களைமார் நின்னொடு” (107:3)

40. “சில்லைங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி” (123:6)

41. “கல்லகச் சிலம்பிற் கையெடுத் துயிர்ப்பின்” (202:4)

42. “கூப்பிடுஉ உகளுங் குன்றகச் சிறுநெறி” (205:22)

43. “அகலிரு விசும்பகம் புதையப் பாஅய்ப்” (214:1)

44. “பெருமலை விடரகம் வரலரி தென்னாய்” (218:12)

45. “இருங்கல் விடரகஞ் சிலம்பிப் பெயரும்” (232:4)

46. “கழைநரல் வியலகம் வெம்ப மழைமறந்து” (241:7)

47. “பெருமலை விடரகம் நீரடி சிறியிலை” (242:19)

48. “வரையக வெற்பன் மணந்த மார்பே” (242:22)

49. “மெல்லியற் குறுமகள் நல்லகம் நசைஇ” (258:9)

50. “அணங்குடை வரைப்பகம் பொலியவந் திறுக்கும்” (266:19)

51. “புள்ளிநுண் துவலை பூவகம் நிறைய” (294:3)
52. “விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத் தியம்ப” (321:3)
53. “வீழிதழ் அலரி மெல்லகஞ் சேர்த்தி” (353:20)
54. “நல்லக வனமுலை அடையப் புல்லுதொறு” (367:14)
55. “வலம்படு வென்றியொடு சிலம்பகஞ் சிலம்ப” (389:22)

பின்னிணைப்பு - II

பண்டைய இலக்கண / அகஇலக்கியங்களில் ‘களவு’

குறிக்கப்பெற்ற இடங்கள்

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை:

1. “சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப” (97:5)
2. “வரைவுதலை வரினும் களவறி வுறினும்” (109:25)
3. “களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்” (113:1)
4. “அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப் படுத்தலின்” (137:1)
5. “வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின்” (40:1)
6. “களவுங் கற்பும் அல்வரை வின்றே” (160:1)
7. “அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப் படுக்குமென்று” (221:3)
8. “குறுவெண் பாட்டிற் களவேழ் சீரே” (460:2)

நற்றிணை:

9. “அறிவளர் அடுக்கத்தில் களவினில் புணர்ந்த” (151:7)
10. “கண்ணினுங் களவினுங் காட்டி” (173:5)
11. “களவுடன் கமழப் பிடவுத்தளை அவிழ்” (256:6)

குறுந்தொகை:

12. “எல்லி வருநர் களவிற்கு” (47:3)

அகநானூறு:

13. “களவுடம் படுநரில் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா” (16:15)
14. “பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே” (122:23)
15. “களவுங் கைம்மிக வளர்ந்தன் றன்னையும்” (325:4)
16. “களவும் புளித்தன விளவும் பழுநின்” (394:1)
17. “கானல் அல்கிய நங்கள வகல” (400:3)

ஐங்குறுநூறு:

18. “அரசமுறை செய்க களவில் லாகுக” (8:2)

கலித்தொகை:

19. “கண்டேன்றின் மாயங் களவாதல் பொய்ந்நகா” (90:1)

பின்னிணைப்பு - III

பண்டைய இலக்கண / அகஇலக்கியங்களில் 'கற்பு'
குறிக்கப்பெற்ற இடங்கள்

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை:

1. “செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந் தன்றென” (11:2)
2. “கற்பொழு புணர்ந்த கெளவை உளப்பட” (44:5)
3. “கற்பின் ஆக்கத்து நிறற்ற கண்ணும்” (113:9)
4. “வெளிப்படை தானே கற்பினொ டொப்பினும்” (139:1)
5. “கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணர்” (140:1)
6. “வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமை” (145:39)
7. “கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்” (150:1)
8. “களவுங் கற்பும் அல்வரை வின்றே” (160:1)
9. “புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே” (224:1)
10. “கற்பு வழிப் பட்டவள் பரத்தையை” (229:1)
11. “கற்பும் ஏரும் எழிலும் என்றா” (243:2)
12. “பிரிவொடு புணர்ந்த கற்பெனப் படுமே” (484:4)
13. “தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்” (491:5)

நற்றிணை:

14. “மாசில் கற்பின் மடவோள்” (15:7)
15. “முல்லை சான்ற கற்பின்” (142:4)
16. “நன்றி சான்ற கற்பொடு” (330:10)

குறுந்தொகை:

17. “கடவுட் கற்பின்” (252:4)
18. “விளங்குநக ரடங்கிய கற்பின்” (442:4)

ஐங்குறுநூறு:

19. “அருந்ததி யனைய கற்பின்” (442:4)

அகநானூறு:

20. “மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாயென” (6:13)

21. “நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்” (9:24)
22. “மனைமாண் கற்பின் வாணுதல்” (33:2)
23. “அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்” (73:5)
24. “கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவி” (86:13)
25. “வெளிறில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்” (106:11)
26. “திருநகர் அடங்கிய மாசில் கற்பின்” (114:13)
27. “உவர் நீங்கு கற்பின்எம் உயிருடம்பு கடுவி” (136:19)
28. “கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய” (184:1)
29. “ஆன்ற கற்பில் சான்ற” (198:12)
30. “முல்லை சான்ற கற்பின்” (274:13)
31. “கடவுட் கற்பின் மடவோள்” (314:15)
32. “இகலரு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கி” (396:5)

கலித்தொகை

33. “நிலைஇய கற்பினாள் நீநீப்பின் வாழாதாள்” (2:13)
34. “வடமீன்போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினாள்(2:21)
35. “இறந்த கற்பினாட் செல்வம் படரன்மின்” (9:21)
36. “வறனோடின் வையகத்து வன்றருங் கற்பினாள்” (16:20)

பின்னிணைப்பு - IV

பண்டைய அகிலக்கியங்களில் ‘காதலர் / காதலன்’
குறிக்கப்பெற்ற இடங்கள்

நற்றிணை

1. “தெற்கேர் பிரங்கும் அற்சிரக் காலையு
மரிதே காதலர்ப் பிரிதல்.....” (5:6-7)
2. “அவண ராகுக காதல் இவண்நங்
காமம் படரட” (64:11-12)
3. “யாதனின் தவிர்க்குவங் காதலர் செலவே (79:10)
4. “எஞ்சாக் கொள்கைஎங் காதலர்.....” (83:7)
5. “சென்ற காதலர் வழிவழி பட்ட” (107:7)
6. “காதலர் அகன்றெனக் கலங்கிப் பேதுற்று” (109:2)
7. “காரெதிர்த்து அன்றாற் காலை காதலர்” (115:7)
8. “பெருநகை கேளாய் தோழி காதலர்” (129:1)
9. “இதுகொல் வாழி தோழி காதலர்” (134:2)
10. “சென்ற காதலர் வந்தினிது முயங்கி” (174:5)
11. “நாமவெம் காதலர் சென்ற லாறே” (186:10)
12. “பணைத்தோள் எல்வளை ஞெகிழ்த்த எங் காதலர்” (193:6)
13. “செல்வர் அல்லர் நங் காதலர்” (208:5)
14. “செம்பொருட்கு அகன்ற செயிர்தீர் காதலர்” (214:8)
15. “சென்றோர் மன்றநங் காதலர்.....” (226:7)
16. “இன்னுயிர் அன்ன பிரிவருங் காதலர்” (237:3)
17. “அம்ம வாழி தோழி காதலர்” (289:1)
18. “செல்ப என்ப காதலர்” (296:8)
19. “அரும்பொருட்கு அகன்ற காதலர்” (333:7)
20. “தோலாக் காதலர் துறந்துநம் அருளார்” (339:1)
21. “பிரிந்துறை காதலர் சென்ற நாட்டே” (343:10)
22. “நேர்வற்சொல் வாழி தோழிநம் காதலர்” (393:11)

குறுந்தொகை

23. “அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்” (4:3)
24. “காதலர் அகலக் கல்லென் றவ்வெ” (24:6)
25. “காதலர் உழைய ராகப் பெரிதுவந்து” (41:1)
26. “இசையாது கொல்லோ காதலர் தமக்கே” (48:7)
27. “சுட்டுபு நக்கி யாங்குக் காதலர்” (60:4)
28. “யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே” (75:5)
29. “வாரார் போல்வர்நங் காதலர்” (103:5)
30. “அம்ம வாழி தோழி காதலர்” (104:1)
31. “சுரனே சென்றனர் காதலர் உரனழிந்து” (14:3)
32. “காமங் காதலர் கையற விழனே” (152:5)
33. “தோடோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்” (157:3)
34. “இஃதோ தோழிநங் காதலர் வரைவே” (160:6)
35. “காதலர்ப் பிரிந்த ஐற்குறித்த வருமே” (197:5)
36. “இனிய செய்தநங் காதலர்” (202:4)
37. “நாம்வெங் காதலர் சென்ற வாறே” (255:8)
38. “அம்ம வாழி தோழி காதலர்” (287:1)
39. “யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்” (290:3)
40. “காமங் கடையிற் காதலர்ப் படர்ந்து” (340:1)
41. “சினையினி தாகிய காலையுங் காதலர்” (341:3)
42. “பிரிந்துறை காதலர் வரக்காண் போரே” (344:8)
43. “பெயலா னோதே வானம் காதலர்” (380:3)
44. “அரும்பெற்ற காதலர் வந்தென விருந்தயர்பு” (398:6)
45. “பாசி யற்றே பசலை காதலர்” (399:2)

ஐங்குறுநூறு

46. “அம்ம வாழி தோழி காதலர்” (222:1)
47. “காதலர் பிரிந்தோர் கையற நலியும்” (223:3)
48. “அரிது காதலர்ப் பொழுதே யதனால்” (235:2)
49. “காடிந் தனரே காதலர்” (311:3)
50. “இறந்தன ரோநங் காதலர்” (319:3)

51. “அம்ம வாழி தோழி காதல” (340:1)
52. “நன்றே காதலர் சென்ற வாறே” (431:1, 432:1, 433:1, 434:1, 435:1, 436:1, 437:1, 438:1, 439:1, 4440:1)
53. “பகைவெங் காதலர் திறைதரு முயற்சி” (452:3)
54. “துறந்தமை அல்லார் காதலர்” (457:3)
55. “உள்ளார் காதல ராயி னொள்ளிழை” (470:3)
56. “வந்தன ரானங் காதல” (499:4)

அகநானூறு

57. “நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குந்தமை கண்டே” (22:20-21)
58. “தாளில் அத்தத் துழுவை உகளும்
காடிற் தனரே காதலா” (45:5-6)
59. “பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதலர் என்றி நீயே” (53:15-16)
60. “மன்னுயிர் மடிந்தன்றால் பொழுதே காதலர்
வருவா ராயின்” (68:10-11)
61. “காதலர்ப் பிரிந்த புலம்பின் நோதக” (71:10)
62. “கழியக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர்” (112:11)
63. “நல்காது துறந்த காதலர்” (113:9)
64. “நோயில ராகநம் காதலர்” (115:7)
65. “தன்னோ ரன்ன தகைவெங் காதலன்” (117:12)
66. “மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும்
பழிதீர் காதலர் சென்ற நாட்டே” (127:18)
67. “நெஞ்சுவாய் அவிழ்ந்தனர் காதலர்
அஞ்சில் ஓதி ஆயிழை நமக்கே” (129:17-18)
68. “காடிற் தனரே காதலர்” (135:10)
69. “யாதுகொல் மற்றவர் நிலையே காதலர்
கருவிக் காரிடி இரீஇய” (139:17-18)
70. “உவலைக் கண்ணியர் ஊன்புழுக்கு அயரும்
கவலைக் காதலர் இறந்தனர்” (159:10-11)

71. “பாறுகிளை பயிர்ந்து படுமுடை கவரும்
வெஞ்சுரம் இறந்த காதலர்” (175:5-6)
72. “வலித்து வல்லினர் காதலர்” (185:5)
73. “நம்முயர்வு உள்ளிரன் காதலர்” (187:5)
74. “நல்காக் காதலர் நலனுண்டு துறந்த
பாழ்படு மேனி நோக்கி” (217:16-17)
75. “ஆதி மந்தி காதலற் காட்டி” (222:10)
76. “நிழலில் ஓமை நீரில் நீரிடை
இறந்தன ராயினும் காதலர்” (223:8-9)
77. “நோயில ராகநங் காதலர்” (227:13)
78. “உள்ளார் கொல்லோ காதல ருள்ளியும்” (235:2)
79. “கலுழ்ந்த கண்ணள் காதலற் கெடுத்த” (236:19)
80. “ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியா மையே அழிபட ரகல” (255:7-8)
81. “கூதிர்நின் றன்றற் பொழுதே காதலர்” (264:10)
82. “குவளை யுண்கண் இவளும் நம்மொடு
வருஉம் என்றனரே காதலர்” (285:13:14)
83. “காதலர் பிரிந்த கையறு மகளிர்” (294:4)
84. “காதலர் செய்த காதல்
நீடினறு மறத்தல் கூடுமோ மற்றே” (301:27-28)
85. “உள்ளிய மருங்கின் உள்ளம் போல
வந்துநின் றனரே காதலர்” (317:20-21)
86. “செய்வோர் ஏச்சொல் வாடக் காதலர்
வருவர் என்பது வாய்வ தாகல்” (323:2-3)
87. “அம்ம வாழி தோழி காதலர்” (325:1)
88. “வாழ்தல் வல்லுந ராயிற் காதலர்” (329:3)
89. “அவணர் காதலர் ஆயினும் இவணம்
பசலை மாய்தல் எளிதுமற் றில்ல” (333:18-19)
90. “தாதுகு தண்பொழில் அல்கிக் காதலர்” (355:7)

91. “நீடினர் மன்னோ காதலர் எனநீ
எவன்கை யிற்றனை இகுளை அலரே” (359:4-5)
92. “கார்தொடங் கின்றே காலை காதலர்” (364:9)

நற்றிணை

93. “நயந்த காதலற் புணர்ந்தன ளாயினுஞ்
சிவந்தொளி முழுங்கி அமர்ந்தன கொல்லோ” (66:6)
94. “நன்னுதல் பாய படர்மலி அருநோய்
காதலன் தந்தமை அறியா துணர்த்த” (282:4)
95. “மறக்குவேன் கொல்லென் காதலன் எனவே” (397:9)

ஐங்குறுநூறு

96. “தெண்கழிப் பரக்குந் துறைவ
எனைக்கோ காதல னனைக்கே வேறே” (156:5)
97. “மந்திக் காதலன் முறிமேய் கடுவன்” (276:1)
98. “நயந்த காதலற் புணர்ந்துசென் றனளே” (386:2)

கலித்தொகை

99. “இரும்பிலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளர்
ஏதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்” (65:24-25)
100. “இனிதமர் காதலன் இறைங்சித்தன் கடிசேர்பு” (71:5)
101. “வண்டினம் ஆர்ப்ப இடைவிட்டுக் காதலன்
தண்தார் அகலம் புகும்” (92:40)
102. “காதலன் செய்த கலக்குறுநோய் கேதிலார்” (145:49)
103. “காதலன் மன்ற அவனை வரக்கண்டாங்கு” (147:67)